ΜΠΟΥΚΕΤΟ

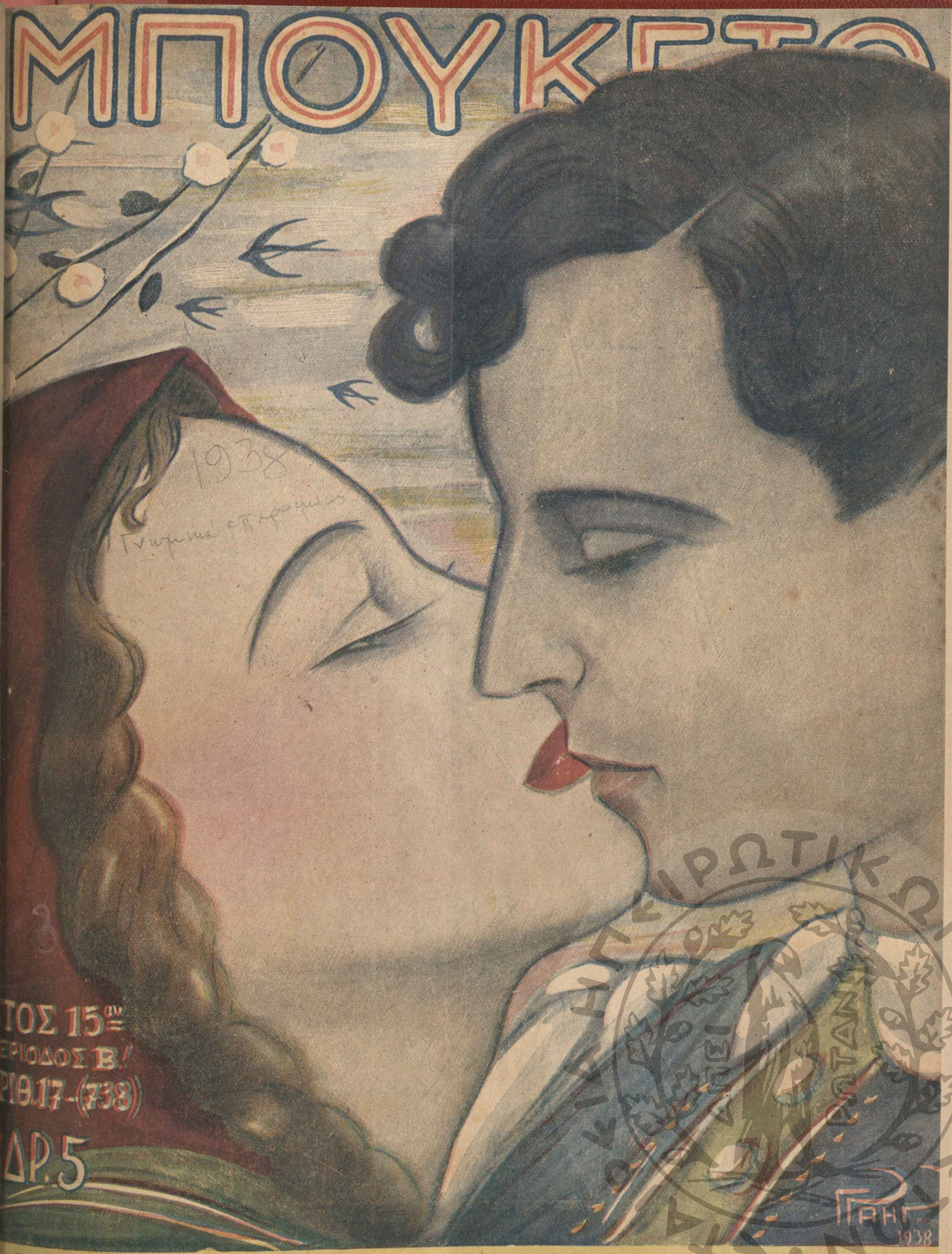

ΤΟΣ 15ΟΥ
ΕΡΙΟΔΟΣ Β!
ΡΙΘ.17-(738)
ΔΡ.5

ΑΡΙΣΤΟΣ ΑΚΙΣΤΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΜΑΥΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΤΕΙΡΩΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἂν ἔξουν νὰ σᾶς ποῦν ὅτι:

ἡ κόρη τοῦ μπακάλη σας πανδρεύθηκε μ' ἕναν ἑκατομμυριοῦχον ἀμερικανό, διότι μετεχειρίζετο τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

Μὴν τὸ πιστέψετε

ΠΙΣΤΕΨΕΤΕ, ΟΜΩΣ, ΟΤΙ:

με τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, ὁ ΠΙΒΕΡ μᾶς παρουσιάζει μιὰ ποιότητα καλή, ἀνταξία μὲ τὶς παραδόσεις τῆς γαλλικῆς Ἀρωματοποιίας, ἀλλὰ καὶ ἀνταξία τῆς πελατείας τοῦ ΠΙΒΕΡ στὸν κόσμον ὁλόκληρο.

Εἰς ἕκαστον κυτίον τῆς πούδρας ΠΟΜΠΕΙΑ μὲ τὴν μπλὲ ταινίαν θὰ εὕρητε καὶ ἓν δεῖγμα τῆς κρέμας Μ. ΙΤΕ

ΟΧΙ ΨΗΓΜΑΤΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΝΑ ΕΠΙΦΕΡΟΥΝ ΑΛΛΟΙΩΣΙΝ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΟ ΣΜΑΛΤΟ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

Ὀδοντόκρεμες, ἐμπεριέχουσαι ψῆγματα ἢ ἄλλα σκληρὰ συστατικὰ εἶναι καταστρεπτικαὶ γιὰ τὰ δόντια. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει γραβίτη, εἶναι ἀβλαβὴς στὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ καθαρισμοῦ σας, τ' ἀνωτέρω. Ἐπιθέσατε μίαν μικρὰν ποσότητα ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ἑνὸς καθαροῦ ὑφάσματος καὶ γυαλίσατε ἕνα ἀξεβάφωτο μέταλλον. Θὰ παρατηρήσετε ὅτι ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει γυαλίζει τὴν ἐπιφάνειά του χωρὶς ν' ἀλλοιώνῃ ἀκριβῶς ἕνα θαρίζει καὶ γυαλίζει τοὺς ὀδόντας, χωρὶς νὰ προκαλῇ τὴν ραψικροτέραν καταστροφὴν εἰς τὸ σμάλτο των.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ"

ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜ. ΒΑΦΩΝ "ΑΡΤΙ"

1ον) Αἱ γερμανικαὶ Βαφαὶ «ARTI» εἶναι κατασκευασμέναι εἰδικῶς διὰ τὴν οἰκιακὴν χρῆσιν εἰς τρόπον ὥστε ἡ πλέον ἄπειρος νὰ δύναται μόνη της νὰ βάψῃ ὡραῖα καὶ τὸ πολυτιμότερον ὕφασμα.

2ον) Φόρεμα, βαφὲν μὲ «ARTI», οὐδέποτε ἐξοφλεῖται τὸ πλύσιμον ἢ μὲ τὸν ἱδρῶτα καὶ συνεπῶς δὲν διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ λερώσητε διὰ τοῦ βαφέντος φορέματος τὰ ὑπόλοιπα φορέματά σας. Ἀπόδειξις ὅτι αἱ βαφαὶ «ARTI» δὲν ξεβάφουν εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι φόρεμα βαφὲν μὲ «ARTI» ἅπαξ τὸ ξεπλύνομεν μετὰ τὴν βαφὴν ἀφίνει πλέον παρὰ καθαρὸ νερό, προτέρημα ὅπερ δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.

3ον) Αἱ βαφαὶ «ARTI» βάφουν καὶ μάλλινα καὶ βαμβακερὰ καὶ μεταξωτά. Συνεπῶς ἂν βάψετε ἕνα μαλλινὸν ἢ βαμβακερὸν ἢ μεταξωτὸν μέρος τοῦ ὑφάσματος τυχίαν, διότι διὰ τῆς ἰδίας βαφῆς θὰ βαφῇ καὶ τὸ μαλλινον καὶ τὸ βαμβακερὸν ἢ μεταξωτὸν μέρος τοῦ ὑφάσματος προτέρημα ὅπερ δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.

4ον) Φόρεμα βαφὲν μὲ «ARTI» βάφεται τόσον ἐπιτυχῶς ὥστε οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον.

Διὰ νὰ ἔχετε βεβαιότητα ὅτι ἀγοράζετε γνησίαν Γερμανικὴν βαφὴν «ARTI» νὰ προσέχετε τὰ πακετίδια ποὺ σᾶς δίδει ὁ φαρμακοποιὸς ἢ ἔμπορός σας ν' ἀναγράφουν τὴν μάρκα «ARTI».

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΖΑΝ-ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΜΙΑΣ ΔΟΛΟΦΩΝΙΑΣ

Ὅταν ἤμουν γιατρὸς στὸ «Ἀτλαντίκ», ποὺ ἦταν τότε τὸ καλλίτερο ὑπερωκεάνειο, εἶχα μιὰ ἐκπληκτικὴ καὶ μυστηριώδη περιπέτεια, ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν ξεχάσω ποτέ μου.

Βέβαια, ὅταν εἶδα τὸν ἀπαίσιο Τεὸ Μουράντ ν' ἀνεβαίνῃ στὸ πλοῖο ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγο καὶ τὴ γυναίκα του, τὴν θελκτικὴ Ἀλίκη, μαζὶ μὲ τὸν παλιὸ φίλο μου Ζὰκ Λεγκράν, κατάλαβα ὅτι τὸ ταξίδι ὡς τὴ Χάβρη δὲν θὰ τελείωνε δίχως κανένα ἐπεισόδιο, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ ὁλόκληρη τραγῳδία.

Ὁ Τεὸ Μουράντ ἦταν πάντα ἐπικίνδυνος. Ἡ Ἀλίκη, λίγον καιρὸ ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο τους, ἀπογοητεύθηκε τόσο πολύ, ὥστε παράτησε στὰ χέρια του καὶ τὴν προῖκα της καὶ τὰ χρυσαφικά της καὶ τὶς πολυτελεῖς γοῦνες της καὶ πῆγε νὰ ζήσῃ μὲ τὸν τρυφερὸ φίλο της Λεγκράν. Ὁ Τεὸ Μουράντ ἔκανε πῶς δὲν ἐνδιαφέρόταν πειὰ γι' αὐτούς. Μὰ γιὰ νὰ δεχθῇ τὸ διαζύγιο, τοὺς ζητοῦσε ἕνα πολὺ μεγάλο ποσόν: ἕνα ἑκατομμύριο! Κι' ὁ Ζὰκ Λεγκράν, ποὺ εἶχε ὑποφέρει ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ κρίσι, δὲν εἶχε αὐτὰ τὰ λεπτά, ποὺ θὰ ἔκαναν τὴν Ἀλίκη δική του γιὰ πάντα.

Ξανθός, νευρώδης, ὑψηλόσωμος, ὁ Ζὰκ Λεγκράντ ἦταν ὁ τύπος τοῦ Νορμανδοῦ ἀριστοκράτη, ἐνῶ ὁ Τεὸ Μουράντ ἦταν παχύς, μελαχροινὸς, γλοιώδης, σὰν Λεβαντίνος.

Ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ Λεγκράν εἶχαν τὶς καμπίνες τους στὴ γέφυρα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ, στὴ γέφυρα Β, ἦταν ἡ πολυτελὴς καμπίνα τοῦ Τεὸ Μουράντ, μ' ἕνα πολὺ μεγάλο φενεστρίτι, σὰν στρογγυλὸ παράθυρο.

Μὰ, ὅπως ἦταν φυσικό, αὐτὰ τὰ τρία πρόσωπα δὲν ἀργησαν νὰ συναντηθοῦν στὴν εἴσοδο τοῦ μπάρ, μόλις ἐκινήσαμε ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη. Ὁ Ζὰκ Λεγκράν, ἀλέποντας μπρστὰ του τὸν Μουράντ, ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμό του κι' ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ μὲ τὸν πιὸ ἐξευτελιστικὸ τρόπο. Ὁ Μουράντ ὅμως δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ καταφύγῃ στὸν ἀστυνόμο τοῦ πλοίου καὶ νὰ τοῦ πῇ:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ! Τί αὐτὰ σᾶς εἰδοποιῶ, ὅτι θὰ ἔχω πάντα μεγάλη μου τὴ πίστολι μου!...

Ὁ ἀστυνόμος μὲ παρακάλεσε τότε νὰ κάνω μερικὲς συστάσεις στοὺς φίλους μου κι' ἐγὼ προσπάθησα νὰ τοὺς καθησυχάσω.

— Πατρέ, μοῦ εἶπε ἡ Ἀλίκη μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ὁ Μουράντ θὰ μὲ βασανίζῃ ὅλη μου τὴ ζωή! Πιστεύω ὅτι πρέπει νὰ τὸν σκοτώσω!... Κι' εἶμαι βέβαιη ὅτι οἱ ἔνορκοι θὰ καταλάβουν τὴν τραγῳδία μου καὶ θὰ μὲ ἀθωώσουν!...

Πέρασαν ὅμως δυὸ ἡμέρες δίχως νὰ συμβῇ τίποτε. Ἡ Ἀλίκη κι' ὁ Λεγκράν ἀπέφευγαν τὸν Μουράντ. Αὐτὸς πολὺ εἶχε τρυφερὲς σχέσεις μὲ μιὰ λεπτὴ καὶ χλωμὴ Ἀμερικανίδα, τὴ «μίσσες» Κόλλιντερ, γυναίκα ἑνὸς ἀδαμαντοπώλου τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὴν τρίτη ἡμέρα, κοντὰ στὴ Νέα Γῆ, πνιγήκαμε μέσα στὴν ὁμίχλη. Ἔμοιαζε

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ" εὔχεται στοὺς ἀγαπῆ τοὺς ἀναννώστας του ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

σάν ἕνα πυκνὸ σύννεφο ποὺ σκέπαζε τὰ πάντα καὶ περνοῦσε παντοῦ, ὡς τὰ βάθη τοῦ πλοίου. Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες ἔμοιαζαν σὰν φαντάσματα!

Κατὰ τὶς ἑντεκα ἡ ὥρα, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ, ἔμαθα ὅτι ἡ «μίσσες» Κάλντερ ἦταν βαρειὰ ἄρρωστη κ' ὅτι ἤθελε νὰ τρέξω γρήγορα στὴν καμπίνα της. Ἡ 'Αμερικανίδα στ' ἀλήθεια βρισκόταν σὲ ἄθλια χάλια. 'Από τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξα, κατάλαβα πὼς εἶχα νὰ κάνω μὲ μιὰ τοξικομανῆ.

— Γιατρέ, θὰ μὲ σώσετε!... Λίγη μορφίνη!... Ὑποφέρω τρομερά!... μοῦ φώναξε, μόλις ἔκλεισα τὴν πόρτα τῆς καμπίνας της.

— Θὰ σᾶς ἑτοιμάσω ἕνα καταπραϋντικὸ τῶν νεύρων... τῆς ἀπάντησα.

Κι' ἀνέβηκα στὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ ὅμως εἶχαν φέρει ἕνα θερμαστὴ ποὺ εἶχε χτυπήσει τὸ χέρι του. Ἔπρεπε νὰ δέσω ἀμέσως τὴν πληγή του. Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα λοιπόν, θυμήθηκα τὴν 'Αμερικανίδα καὶ κατέβηκα πάλι γιὰ νὰ τῆς κάνω μιὰ ἔνεσι μορφίνης. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ καλλίτερο. 'Αλλοιῶς μποροῦσε νὰ τρελλαθῆ...

Ἡ «μίσσες» Κάλντερ ἔτρεμε σύγκορμη ἀπὸ ἀκατάπαυστα ρίγη.

— Γρήγορα!... Γρήγορα!... στέναξε μὲ σφιγμένα δόντια. Δὲν ἀντέχω πειά!

Ἡ μορφίνη τὴν καταπραΰνε ἀμέσως. Ἑτοιμαζόμουν λοιπὸν νὰ φύγω, ὅταν ἄξαφνα ἄκουσα μιὰ πιστολιὰ καὶ μιὰ βραχνὴ κραυγὴ στὴ διπλανὴ καμπίνα.

Βγῆκα γρήγορα στὸν διάδρομο κ' εἶδα τὸν καμαρότο τῆς ὑπηρεσίας νὰ χτυπᾶη μὲ δύναμι τὴν πόρτα αὐτῆς τῆς καμπίνας, φωνάζοντας :

— Κύριε Μουράντ! Κύριε Μουράντ!...'Ανοῖξτε λοιπόν!Τί συμβαίνει;

Μὰ δὲν ἀκούσθηκε καμμιὰ ἀπάντη σ' αὐτό. Μιὰ νεκρικὴ σιωπὴ ἐβασίλευε μέσα στὴν καμπίνα. Ὁ ἀστυνόμος τοῦ πλοίου τότε ἔσπευσε νὰ φέρη ἕνα κλειδαρᾶ κ' ἡ πόρτα, ποὺ ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα, δὲν ἄργησε νὰ ὑποχωρήση. Ὁ Μουράντ ἦταν νεκρὸς στὴ μέση τῆς καμπίνας! Ὁ τράχηλός του ἦταν καταματωμένος. 'Από τὸ μεγάλο στρογγυλὸ παράθυρο, ποὺ ἦταν ἀνοιχτό, ἔμπαινε ἡ πυκνὴ ὁμίχλη...

Εἶχε αὐτοκτονήσει; Κάθε ἄλλο! Εἶχε δολοφονηθῆ!...

— 'Ασφαλῶς ὁ δολοφόνος θὰ αὐτοκτόνησε κατόπιν πέφτοντας στὴν θάλασσα ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ παράθυρο... εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, εἶδα κοντὰ σὲ μιὰ ἀναποδογυρισμένη καρέκλα τὸ κλειδὶ τῆς καμπίνας. Πιὸ πέρα, στὴ γωνιὰ τοῦ ντιβανιοῦ, σ' ἕνα χάλκινο καρρί, ἦταν γαντζωμένο ἕνα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ ἕνα μαῦρο δαντελλένιο φόρεμα.

— Μιὰ γυναῖκα ἦταν ἐδῶ μέσα! ἔκανε ὁ ἀστυνόμος. Περίεργο! Ἂν δὲν κάνω λάθος, ἡ κ. 'Αλίκη Λεγκράν φοράει ἀπόψε στὸ ἕνα φόρεμα ἀπὸ μαύρη δαντέλλα!...

Ὁ ἀστυνόμος τηλεφώνησε ἀμέσως στὸν βοηθό του ποὺ βρισκόταν στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ. Ἡ 'Αλίκη Λεγκράν ἐχόρευε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸν Ζάκ. Τὸ φόρεμά της ἦταν ἀπὸ μαύρη δαντέλλα. Καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα δὲν εἶχε στολισθῆ μὲ παρόμοια τουαλέττα.

— Λυποῦμαι πολύ, μοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Μά, καθὼς βλέπετε, ἡ φίλη σας ἔχει μπλέξει πολὺ ἄσχημα...

— 'Αδύνατον! φώναξα κατάπληκτος. Τὴ στιγμὴ τοῦ φόνου ἤμουν στὴν διπλανὴ καμπίνα. Μόλις ἄκουσα τὴν πιστολιά, βγῆκα στὸν διάδρομο κ' εἶδα τὸν καμαρότο νὰ χτυπᾶη τὴν πόρτα. Κανεὶς δὲν βγῆκε ἀπὸ τὴν καμπίνα ποὺ ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα. 'Από ποῦ λοιπὸν ἔφυγε ἡ κ. 'Αλίκη Λεγκράν γιὰ νὰ βρίσκεται αὐτὴν τὴν στιγμὴ στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ; Λέτε νὰ ἔκανε φτερὰ καὶ νὰ πέταξε ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ παράθυρο τῆς καμπίνας;

Ὁ Ραούλ, ὁ καμαρότος, ἔσπευσε τότε νὰ προσθέση:

— 'Εγὼ βρισκόμουν στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου, ὅταν ἀκούσθηκε ἡ πιστολιά. Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι δὲν βγῆκε κανεὶς ἀπὸ τὴν καμπίνα!...

Τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς δολοφονίας ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ δυσφερά.

* * *

Ὁ ἀστυνόμος σὲ λίγο βρίσκόταν μπροστὰ στὴν 'Αλίκη Λεγκράν. Παρακάλεσε τὸν Ζάκ νὰ μείνη στὸ μπάρ καὶ κατέβηκε μαζύ της στὴν καμπίνα της. Ἐκεῖ τῆς εἶπε κάθαρά ὅτι τὴν θεωροῦσε ὡς ἔνοχο τοῦ φόνου τοῦ Μουράντ.

— Μὰ δὲν μπῆκα καθόλου στὴν καμπίνα του! διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη.

Ὁ ἀστυνόμος τότε τῆς ἔδειξε τὸ κομμάτι τῆς μαύρης δαντέλλας ποὺ βρέθηκε στὴν καμπίνα τοῦ Μουράντ. Ἔπειτα, τῆς ἔδειξε πάλι ὅτι τὸ φόρεμά της ἦταν σχισμένο λίγο κι στὸν ποδόγυρο. 'Η 'Αλίκη Λεγκράν χλώμιασε.

— 'Ομολογήστε λοιπόν! τῆς εἶπε ὁ ἀστυνόμος.

— Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι κατέβηκα ἀπόψε στὴν καμπίνα του... ὡμολόγησε ἐκείνη. Ὁ Μουράντ εἶχε μαλλώσει πάλι στὸ μπάρ μὲ τὸν Ζάκ. Ἐγὼ τότε τὸν παρακάλεσα, ἀκόμη μιὰ φορά, νὰ μοῦ δώση κάτι γράμματα μιᾶς παληᾶς φίλης του, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἔπαιρνα εὔκολα τὸ διαζύγιο. Ἔτσι θὰ ἀπαλείωναν αὐτοὶ οἱ καυγάδες μεταξύ τους. Ὁ Μουράντ τότε μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο, μοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσω στὴν καμπίνα του, γιὰ νὰ μοῦ τὰ δώση. Κρυφὰ λοιπὸν ἀπὸ τὸν Ζάκ κατέβηκα μαζύ του στὴν καμπίνα. Ὁ Μουράντ μοῦ ἔδειξε τὰ γράμματα ποὺ τὰ εἶχε μαζέψει σὰ σ' ἕνα ἄσπρο φάκελλο, στὴ θυλίδα του. Μὰ δὲν μοῦ τὰ ἔδωσε ἀμέσως. Θέλησε πρῶτα νὰ μὲ δῆ καλιάση... Ἐγὼ τὸ ἀρπάλαβα τοὺς πρῶτους καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση ἔφυγα ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ βγῆκα στὸν διάδρομο. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἦταν ἀνέβηκα ἐπάνω τὰ διηγήθηκα ὅλα στὸν Ζάκ ποὺ ἦταν στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ. Σὲ λίγο ἀνέβηκε κι' ὁ Μουράντ. Κάθησε πιὸ πέρα ἀπὸ ἐμᾶς κ' ἔπινε μὲ τὸν Ζάκ νὰ τὸν ἀφήση ἥσυχο. Κι' ἐκεῖνος μ' ἄκουσε καὶ ἤρθε ἔξω στὴν γέφυρα... Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα ξέρω. Πρέπει νὰ μὲ πιστέψετε!...

Ὁ ἀστυνόμος ἔμεινε λίγη ὥρα σιωπηλὸς κ' ὕστερα εἶπε στὸν βοηθό του νὰ ὁδηγήση τὴν θελκτικὴ 'Αλίκη στὸ γραφεῖο του καὶ νὰ τὴν ἀπομονώση ἐκεῖ πέρα. Ἔπειτα, κάλεσε τὸν Ζάκ Λεγκράν.

— Κύριε Λεγκράν, τοῦ εἶπε, θεωρῶ καθῆκον μου νὰ σὲ ἀναφέρω ὅτι ἡ κ. 'Αλίκη Μουράντ, ποὺ παρουσιάζεται σὰν σύζυγός σας, δίχως νὰ ἔχη πάρει ἀκόμη διαζύγιο, ἔρχεται σὲ ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα τὸν Τεὸ Μουράντ! Τὴν συνέλαβα λοιπὸν καὶ τὴν ἀπεμόνωσα στὴν καμπίνα μου...

Ὁ Ζάκ Λεγκράν χλώμιασε καὶ κύτταξε κατάπληκτος τὸν ἀστυνόμο.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, ψιθύρισε. Δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ μιὰ τέτοια θυσία!... Τὸν Μουράντ τὸν σκότωσα ἐγώ!... τοῦ ἔβγαλα τὴ φύτεψα μιὰ σφαῖρα στὸν λαιμό, πῆρα κάτι γράμματα ἀπὸ τὴ θαλίτσα του καὶ βγῆκα ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ παράθυρο τῆς καμπίνας. Κάποιος ἀπὸ ἐπάνω μὲ βοήθησε ν' ἀνεβῶ στὴ γέφυρα... Καὶ τώρα, ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, μπορεῖτε νὰ ἐξετάσετε τοὺς ἀγκῶνες καὶ τὰ γόνατα τοῦ φράκου μου. Δὲν βλέπετε μερικὰ ἴχνη τῆς ἄσπρης λαδομπογιᾶς τοῦ πλοίου; Δὲν μπόρεσα νὰ τὴν καθαρίσω τελείως... Λοιπόν; Δὲν εἶναι ἀρκετὴ αὐτὴ ἡ ἀπόδειξις; "Αν θέλετε κι' ἄλλη, ὁρίστε τὰ γράμματα τῆς φίλης τοῦ Μουράντ!...

Καὶ μᾶς ἔδειξε ἕνα μεγάλο ἄσπρο φάκελλο, γεμᾶτο ἐρωτικὲς ἐπιστολές.

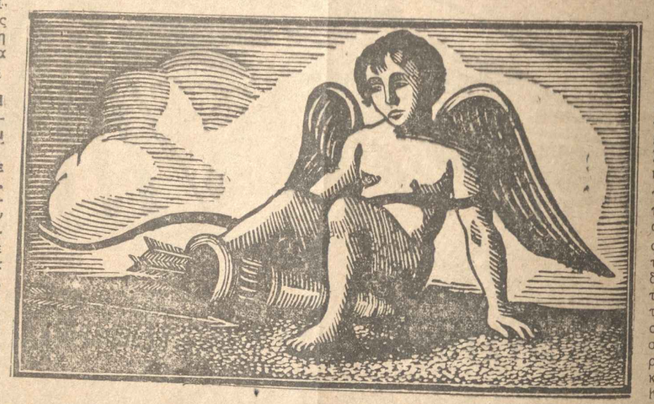

Ὁ ἀστυνόμος ἐξήτασε τὴν ἄσπρη λαδομπογιὰ τοῦ στρογγυλοῦ παραθύρου τῆς καμπίνας καὶ τὸ φράκο τοῦ φίλου μου κ' ὕστερα τοῦ εἶπε:

— Ἔχετε δίκηο, κ. Λεγκράν! Ἐσεῖς εἶσαστε ὁ δολοφόνος!... Ἀκολουθῆστε με στὸ γραφεῖο μου. Θὰ σᾶς παραδώσω στὴν ἀστυνομία, μόλις θὰ φθάσουμε στὴ Χάβρη!...

Ἄξαφνα ὅμως ἄνοιξε ἡ πόρτα τῆς καμπίνας καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Ραοὺλ ὁ καμαρότος μὲ τὴν τοξικομανῆ 'Αμερικανίδα.

— Ἔκανα ὅ,τι μπόρεσα, «μίσσες» Κάλντερ!... τῆς εἶπε. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ συλλαμβάνονται ἄλλοι, ἀθῶοι, ὡς ἔνοχοι, πρέπει νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια!...

Ἡ 'Αμερικανίδα χαμογέλασε καὶ καπνίζοντας μὲ νωχέλεια τὸ μυρωδᾶτο σιγαρέττο της, μᾶς εἶπε:

— Ὁ Μουράντ ἦταν ἕνας παληάνθρωπος! Αὐτός, γιατρέ, μ' ἔμαθε τὴ μορφίνη στὴ Νέα Ὑόρκη. Αὐτὸς πάλι μοῦ τὴν προμήθευε, γιατὶ ἐγὼ δὲν εἶχα σχέσεις μὲ τὸν ὑπόκοσμο. Ὅταν ἀποφάσισε νὰ γυρίση στὴν Εὐρώπη, τὸν ἀκολούθησα κι' ἐγώ, γιατὶ ἀλλοιῶς, χωρὶς μορφίνη, θὰ πέθαινα! Ὁ Μουράντ λοιπὸν ἐξασκολούθησε νὰ μοῦ πουλᾶη ἑκατὸ δολλάρια κάθε ἀμπούλα. Μάλιστα, ἑκατὸ δολλάρια!... Μὰ ὅταν ὑποφέρη κανείς, πληρώνει ὅσα τοῦ ζητᾶνε! 'Απόψε ὅμως ὁ Μουράντ μοῦ ζήτησε πεντακόσια δολλάρια! Δὲν εἶχα ὡστόσο μαζύ μου ἄλλα λεπτά. Εἶχα μόνο τὸ καρνὲ τῶν τσέκ... Μὰ ὁ Μουράντ δὲν ἤθελε τσέκια, γιατὶ φοβᾶταν μήπως ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ τὸ στέλεχος... Ζήτησα τότε ἀπὸ ἐσᾶς, γιατρέ, νὰ μοῦ δώσετε λίγη μορφίνη. Ὅταν φύγατε λοιπόν, ξαναγύρισα στὴν καμπίνα τοῦ Μουράντ. Τὸν παρακάλεσα, τὸν ἱκέτευσα γονατιστή, μὰ ὁ βασανιστής μου ἦταν ἀνένδοτος. Τρελλὴ τότε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου, ἄρπαξα τὸ πιστόλι του ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι, κι' ὅπως μοῦ γύριζε τὴν πλάτη, τοῦ φύτεψα μιὰ σφαῖρα στὸν λαιμό... Ἔπειτα, τρομοκρατημένη, ἔφυγα δίχως νὰ πάρω τὴ μορφίνη καὶ γύρισα στὴν καμπίνα μου...

— Μὰ ἡ πόρτα ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ μέσα!... παρατήρησα.

Θυτὴ τὴ στιγμὴ ἐπενέβη ὁ Ραοὺλ ὁ καμαρότος, ἕνας ὡραῖος νέος μὲ ἀθλητικὸ παράστημα.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἐγώ... μᾶς εἶπε. Ἤμουν στὸν διάδρομο, ὅταν πυροβόλησε ἡ κ. Κάλντερ... Τὸν κρότο τῆς πιστολιᾶς τὸν ἄκουσα μόνο ἐγώ... Κανεὶς ἄλλος. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ σφύριζε βαρειὰ ἡ σειρῆνα τοῦ πλοίου μέσα στὴν ὁμίχλη. Κι' ἔπειτα ὅλος ὁ κόσμος ἦταν στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ... Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ μοῦ ἔδειχνε μιὰ μεγάλη συμπάθεια... Γι' αὐτὸ θέλησα νὰ τὴ βοηθήσω. Τὴν παρέσυρα λοιπὸν στὴν καμπίνα της κι' ἔπειτα γύρισα στὴν καμπίνα τοῦ Μουράντ καὶ περίμενα... Σὲ λίγο γυρίσατε ἐσεῖς, γιατρέ, γιὰ νὰ δῆτε πάλι τὴν «μίσσες» Κάλντερ. Ἡ εὐκαιρία ἦταν κατάλληλη... Ἔρριξα μιὰ δεύτερη πιστολιὰ κάτω ἀπὸ τὸ ντιβάνι κι' ἔπειτα ἔβγαλα μιὰ βραχνὴ κραυγή. 'Αμέσως κατόπιν βγῆκα ἔξω, κλείδωσα ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα, ἔχασα τὸ κλειδὶ μέσα στὴν τσέπη μου κι' ἄρχισα νὰ χτυπῶ αὐτὴν τὴν κλειστὴ πόρτα καὶ νὰ φωνάζω: «Κύριε Μουράντ!... Κύριε Μουράντ!... Ἀνοῖξετε λοιπόν! Τί συμβαίνει;...» Τὸ τέχνασμά μου πέτυχε. Κανεὶς δὲν κατάλαβε τί εἶχα κάνει...Ἔπειτα, ὅταν ὁ κλειδαρᾶς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ μπήκαμε ὅλοι μέσα στὴν καμπίνα, ἄφησα τὸ κλειδὶ νὰ πέση κοντὰ στὴν ἀναποδογυρισμένη καρέκλα, πρὶν ὁ κύριος ἀστυνόμος ἀνάψη τὸ φῶς. Νόμιζα πὼς βοηθῶντας τὴν κ. Κάλντερ, δὲν ἔβλαπτα κανένα... Μὰ ὅταν εἶδα ὅτι συνελαμβάνετο ἕνας ἀθῶος ὡς δολοφόνος, δὲν θέλησα νὰ κρύψω περισσότερο τὴν ἀλήθεια.

Ὁ ἀστυνόμος τά εἶχε χάσει.

— Μὰ τὰ γράμματα; ἔκανε τοῦ Ζὰκ Λεγκράν. Πῶς βρίσκονται αὐτὰ τὰ γράμματα στὰ χέρια σας;

Ἐκεῖνος χαμογέλασε.

— Προηγουμένως σᾶς εἶπα ψέματα, ὡμολόγησε, γιατὶ θέλησα νὰ σώσω τὴν 'Αλίκη. Μὰ τώρα θὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια!... Ἀκοῦστε... Ὅταν ὁ Μουράντ γύρισε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ κι' ἄρχισε νὰ πίνη σαμπάνια, βγῆκα ἔξω καὶ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς ἀνεμόσκαλας ποὺ εἶχα προσέξει ὅτι ἦταν μέσα σὲ μιὰ βάρκα, κατέβηκα ὡς τὸ στρογγυλὸ παράθυρο τῆς καμπίνας τοῦ Μουράντ. Ἡ ὁμίχλη ἦταν τόσο πυκνή, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ μὲ ἀντιληφθῆ κανείς. Ἤξερα ποῦ ἀκριβῶς ἦταν αὐτὴ ἡ καμπίνα κ' εἶχα ὑπολογίσει μὲ ἀκρίβεια τὴν κάθοδό μου. Ἔτσι ἔφθασα στὸ στρογγυλὸ παράθυρο, γλύστρησα μέσα καὶ πῆρα τὸν ἄσπρο φάκελλο ἀπὸ τὴ θαλίτσα, ὅπου ἦταν, ὅπως μοῦ εἶχε πῆ ἡ 'Αλίκη. Ἔπειτα ἀνέβηκα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ πῆγα στὴν καμπίνα μου γιὰ νὰ καθαρίσω ἀπὸ τὸ φράκο μου τὰ ἴχνη ἀπὸ τὴν ἄσπρη λαδομπογιά. Αὐτὰ ὅλα ἔγιναν γρήγορα, μέσα σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας!...

— Μά, κ. Λεγκράν, ἂν ὁ Μουράντ γύριζε στὴν καμπίνα του τὴν ὥρα ποὺ ἐσεῖς βρισκόσαστε μέσα σ' αὐτήν; τὸν ρώτησε ἀπορῶντας ὁ ἀστυνόμος.

— Θὰ τὸν πετοῦσα ἀπὸ τὸ στρογγυλὸ παράθυρο στὴ θάλασσα! τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀπάθεια ὁ Ζὰκ Λεγκράν.

Κι' ἔτσι, μὲ τὸν πιὸ περίεργο τρόπο διαφωτίσθηκε ὅλο αὐτὸ τὸ τραγικὸ μυστήριο τοῦ φόνου τοῦ Τεὸ Μουράντ.

Θὰ ποῦ πῆτε τώρα: καὶ ἡ «μίσσες» Κάλντερ τί ἀπέγινε;

— Δὲν ξέρω πολλὰ πράγματα γιὰ τὴ δική της. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς κάποιος καλὸς δικηγόρος κατάφερε νὰ τὴ γλυτώση ἀπὸ τὴ φυλακή, γιατί ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες τὴν εἶδα τυχαίως σὲ μιὰ κλινικὴ τοξικομανῶν. Ἡ παράξενη αὐτὴ 'Αμερικανὶς προσπαθοῦσε νὰ γιατρευθῆ ἀπὸ τὸ τραγικὸ πάθος τῆς μορφίνης. Ὅσο γιὰ τὴν 'Αλίκη καὶ τὸν Λεγκράν, παντρεύθηκαν ὕστερ' ἀπὸ λίγο, δίχως νὰ ἔχουν πειὰ ἀνάγκη ἀπὸ τὸ διαζύγιο κι' ἐγκαταστάθησαν γιὰ πάντα στὸ Παρίσι.

ΖΑΝ ΖΟΖΕΦ ΡΕΝΩ

Χαριτωμένο μοντέρνο κατελλάκι ἀπὸ μπαστῆ σὲ χρῶμα ρόζ, γαρνιρισμένο μ' ἕνα μπουκέτο μπλὲ τριαντάφυλλα.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΝΗΣΥΧΗΝ, Πύργον. — Θὰ σᾶς ἀπαντήσω ἰδιαιτέρως. Γι' ἀπάντησι στὴν στήλη αὐτὴ δὲν χρειάζεται νὰ στείλετε πεντάδραχμο δικαίωμα, ἀλλὰ γιὰ ἰδιαίτερο γράμμα θὰ ἔπρεπε νὰ ἐσωκλείσετε τὰ γραμματόσημα.

ΤΑΣΟΥΛΑΝ Κ. Κ., Κω(ν)πολιν. — Τρίβετε τὰ σημάδια ἐλαφρὰ μὲ τάλκ, θὰ ἐξαφανισθοῦν γρηγορώτερα. Γιὰ νὰ ζωηρέψη τ' ἐλέμμα σας, στάξετε μέσα στὸ μάτι ἀπὸ μιὰ σταγόνα πορτοκαλλόζουμο. Γιατὶ τὸ θέλετε ὅμως τὴν νύχτα;

ΠΕΡΙΕΡΓΗΝ, Αἴγιον. — Λυποῦμαι βαθύτατα γιὰ τὸ γράμμα ποὺ ἡ περιέργειά σας σᾶς ὤθησε νὰ γράψετε καὶ μόνον γιὰ ν' ἀποκατασταθῆ τὴν ὑπόληψι τῆς ἐξαδέλφης σας, σᾶς δίδω τὴν ὑπεύθυνον καὶ κατηγορηματικὴν βεβαίωσιν, ὅτι τὰ παιδιὰ ποὺ γεννιοῦνται κατὰ τὸν ἑβδομο μῆνα εἶναι ἀπολύτως φυσιολογικὰ καὶ ἄρτια καὶ ἂν τοὺς γίνη ἡ πρέπουσα περιποίησις δὲν ὑστεροῦν σὲ τίποτε ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα παιδάκια. "Αν εἴσθε νέα σᾶς συνιστῶ νὰ προσπαθήσετε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἐλάττωμα, γιατὶ θὰ σᾶς προκαλέση πολλὲς δυσάρεστες ἐκπλήξεις. «Μὴ κρίνετε ἵνα μὴ κριθῆτε», λέει ὁ μεγαλείτερος γνώστης τῆς ἀνθρωπίνης καρδιᾶς, φίλη ἀναγνώστρια.

ΑΤΥΧΗΝ Ν. Ν. Ε. — Πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι εἶναι κάπως ἀργὰ γιὰ νὰ ἀρχίσετε μαθήματα τραγουδιοῦ ἂν δὲν ἔχετε πάρει ποτέ σας. Γιατὶ ὅν θελήσετε νὰ γίνετε τελεία, θὰ χρειασθῆτε ἀσφαλῶς 10 χρόνια καὶ ὡς 10 χρόνια τί μέλλον πειὰ θὰ ἔχετε μπροστά σας; "Οπως δήποτε παρουσιασθῆτε στὴν δεσποινίδα Χρυσηΐδα Καλλάρη τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Ωδείου ἐκ μέρους μου καὶ αὐτὴ θὰ σᾶς καθοδηγήση καλλίτερα. Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ κ. Σπῦρος 'Ασλάνης καὶ ἡ δὶς Δανάη Πουλουλίδου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Εὐχόμεθα πᾶσαν εὐτυχίαν.

Λ. Κ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΕΚΑΡ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΕΥΤΥΧΙΑΣ!..

Ο Ζάκ 'Ορμύλ, διέσχισε μ' ένα ἐλεύθερο βῆμα τὴν μικρὴ σκηνὴ κι' ἔφθασε στὴν ἕδρα ἀπὸ τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ κάνη τὴν διάλεξί του. Μὲ εὐγενικὲς κινήσεις ὑποκλίθηκε δεξιὰ κι' ἀριστερά, στὸ ἀκροατήριό του ἐνῶ τὰ λεπτὰ γαντοφορεμένα χέρια τῶν γυναικῶν τὸν χειροκροτοῦσαν.

'Ο Ζάκ 'Ορμύλ μὲ τὸ κομψὸ ντύσιμό του, τὴν χάρι τῆς ὁμιλίας του καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ βλέμματός του, ἦταν ἡ συμπάθεια ὅλων τῶν γυναικῶν. Γι' αὐτὸ κιόλας, μὲ κάποια φιλαρέσκεια, καθυστέρησε λίγο ν' ἀρχίση τὴν διάλεξί του γιὰ νὰ δώση τὸν καιρὸ στὶς ὡμορφες κυρίες καὶ τὶς δεσποινίδες νὰ τὸν θαυμάσουν ἄλλη μιὰ φορά. Ἔτσι ἔβγαλε μ' ἀργὲς κινήσεις ἀπὸ τὸν μαροκινὸ χαρτοφύλακά του, τὶς σημειώσεις του, τὶς τακτοποίησε μ' ἀπόλυτη ἡσυχία, ἤπιε κατόπιν λίγο νερὸ ἀπὸ τὸ ποτῆρι ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στὴν ἕδρα του κι' ἀφοῦ ἔσιαξε μ' ἀφέλεια τὴν γραβάτα του ἑτοιμάσθηκε ν' ἀρχίση τὴν διάλεξί του. 'Ο Ζὰν 'Ορμύλ, ὅμως, ἦταν ἕνας μεγαλος ἠθοποιὸς ποὺ εἶχε τὴν μανία νὰ σαγηνεύη τοὺς ἀκροατάς του. Ἔτσι καὶ τώρα στάθηκε λίγο γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη νὰ καθρεφτίζεται στὸ βλέμμα τῶν γυναικῶν. Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἱκανοποίησι τῆς πληγωμένης καρδιᾶς του, γιατὶ ὁ Ζὰν 'Ορμύλ, παρὰ τῆς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες του δὲν ἦταν καθόλου εὐτυχισμένος. Ἡ γυναῖκα του τὴν ὁποία ἐλάτρευε, τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει δῶ καὶ πέντε χρόνια κ' ε ἶχε φύγει μὲ τὸν καλλίτερο φίλο του. Ὡστόσο ὁ Ζὰν 'Ορμὺλ ἔκρυψε βαθειὰ τὸν πόνο του καὶ προσπάθησε νὰ μὴν γίνη καθόλου ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία τῆς γυναικός του. Κι' αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ συμπεριφορά του τὸν ἔκανε πιὸ συμπαθητικὸ στὶς γυναῖκες ποὺ ξέραν τὴν ἱστορία του καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο κιόλας ἦταν πρόθυμες νὰ τὸν παρηγορήσουν.

'Ο Ζὰν 'Ορμὺλ, ὅταν τέλος ὁμισε ὅτι ἦταν καιρός, ἄρχισε νὰ μιλάη μὲ ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη:

— Κυρίες καὶ κύριοι.

Ἀρχίζοντας σήμερα μιὰ σειρὰ διαλέξεων γιὰ τὴν αἰσθηματικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ἀς μοῦ ἐπιτραπῆ, παρακαλῶ, νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν σχέσι ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἔρωτος. Αὐτὰ τὰ δυὸ αἰσθήματα τὰ τόσο παράδοξα μὰ καὶ τὰ τόσο κοντὰ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, ἀποτελοῦν σχεδὸν ὁλόκληρο τὸν κόσμο τῆς ψυχῆς μας. Ἔχει παρατηρηθῆ ἄλλως τε, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ἕναν φλογερὸ ἔρωτα συμβαίνει νὰ νοιώθουμε ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ἄλλοτε ἀγαπούσαμε τόσο τολὺ ἡ ἕνα φοβερὸ καὶ τρομαχτικὸ μῖσος. Τὸ πρῶτο φανερώνει ὅτι ἡ ψυχή μας ἔχει κουρασθῆ πειὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα κι' ὅτι τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ δοκιμάση κανένα ἄλλο αἴσθημα πρὶν νὰ θεραπεύση πρῶτα ὅλες τὶς πληγές της. Τὸ δεύτερο ἐκδηλώνεται στὴν ψυχή μας, ὅταν καταλάβουμε, ὅτι τὸ πρόσωπο, στὸ ὁποῖο στηρίξαμε τὶς ἐλπίδες μας καὶ τὰ ὄνειρά μας εἶναι ἀνάξιο τῆς ἀγάπης μας κι' ὅτι ξεγελάει καὶ παίζει μὲ τὴν καρδιά μας. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ προδίδει ἕναν ἔρωτα δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὸ φοβερὸ μῖσος, τὸ ὁποῖο σταλάζει στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλάτρευε. Πισιέψατέ με δὲν ὑπάρχει πιὸ φοβερὸ αἴσθημα ἀπὸ τὸ μίσος. Σὲ κάνει νὰ σκέπτεσαι σατανίκὲς ἐκδικήσεις, νὰ ψτιάχνης σχέδια καταστροφῆς καὶ τέλος νὰ δηλητηριάζῃς, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃς τὴν ἴδια τὴν ζωή σου, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τὸ ὁποῖο μισεῖς ἀπολαμβάνει τὴν νέα εὐτυχία του, μ' ἕνα φοβερὸ κυνισμὸ ὁ ὁποῖος σοῦ πληγώνει τὴν καρδιά...

'Ο Ζὰν 'Ορμὺλ διέκοψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ὁμιλία του, γιατὶ εἶχε καταλάβει ὅτι ἄρχισε δίχως νὰ τὸ θέλη νὰ παρασύρεται ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ λόγια καὶ νὰ προδίδη τὰ μυστικὰ τῆς καρδιᾶς του.

'Αλήθεια μήπως κι' ἐκεῖνος σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς γυναικός του, δὲν εἶχε δολοφονήσει τὴν ζωή του ἀπὸ τὸ φοβερὸ μῖσος ποὺ ἔνοιωθε γι' αὐτήν; Θεέ μου πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ξεχάση αὐτὴν τὴν ὡμορφη γυναίκα; Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ λησμονήση τὰ φιλιά της, τὰ πρόσχρόνια τῆς εὐτυχίας τους, ὅλη τὴν τρυφερὴ ζωή τους;

'Ο Ζὰν 'Ορμὺλ ἔφερε μὲ νευρικότητα τὸ χέρι στὸ μέτωπό του γιὰ νὰ διώξη τὶς μελαγχολικὲς σκέψεις ποὺ πλημμύριζαν τὸ μυαλό του καὶ συνέχισε τὴν διάλεξί του:

— "Οσοι δὲν ἔτυχε νὰ δοκιμάσουν αὐτὴν τὴν προδοσία, κυρίες καὶ κύριοι, δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τὰ φοβερὰ μαρτύρια τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος γελάσθηκε ἀπὸ τὸν ἐρωτά του. Στὴν ἀρχὴ ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ κοροϊδέψη τὸν ἑαυτό του καὶ πιστεύει ὅτι ἡ ἀγαπημένη του θὰ γυρίσ πάλι κοντά του. Νομίζει ὅτι ἡ ἀπιστία της δὲν εἶναι ἀλήθεια. "Οτι εἶναι ἕνα παιγνίδι τοῦ Σατανᾶ. "Οτι ἡ φίλη του θέλει ἴσως νὰ διασκεδάση μὲ τὴν ἀγωνία του καὶ νὰ γελάση μὲ τὰ δάκρυά του. Ἔπειτα ὅμως, ὅταν περνοῦν ἡ μέρες κ' ἡ μοναξιὰ κ' ἡ ἀϋπνία εἶναι ὁ μοναδικὸς σύντροφός του στὶς ἀτέλειωτες νύχτες, τότε ὁ δυστυχὴς χάνει τὸ θάρρος του. Καταλαβαίνει ὅτι δὲν τοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσ δίχως ἔρωτα, μὲ πεθαμένη τὴν καρδιά του...

'Ο Ζαν 'Ορμὺλ καθὼς προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσ ἕνα λυγμὸ καὶ περιέφερε στὴν αἴθουσα τὰ βλέμματά του ἔγινε ξαφνικὰ χλωμός, ἄρχισε νὰ τρέμη κι' ἕνα σύννεφο κάλυψε τὰ μάτια του:

—"Οχι, ὄχι, ψιθύρισε! Δὲν εἶναι δυνατόν! Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια!... Ἐχω πέσει θῦμα παραισθήσεως...

'Ο Ζὰν 'Ορμὺλ εἶχε διακρίνει ἀνάμεσα στὸ ἀκροατήριο τὸ μελαγχολικὸ πρόσωπο μιᾶς γυναίκας καὶ δυὸ δακρυσμένα μάτια νὰ τὸν παρακολουθοῦν μ' ἀγωνία. Ὡστόσο νομίζοντας ὅτι ὀνειρεύεται συνέχισε τὴν ὁμιλία του:

—Τότε, κυρίες καὶ κύριοι, ὑπάρχει μιὰ μόνη λύσι: ὁ θάνατος! Τὸ σπιθί, τὸ πιστόλι, τὸ ἐγχειρίδιο, τὸ δηλητήριο. Ἔτσι τελειώνουν συνήθως τὰ περισσότερα ἐρωτικὰ δράματα. Μὲ μιὰ φοβερὴ σκηνὴ ἐκδικήσεως, ἡ ὁποία σκηνοθετεῖ τὸ φοβερὸ μῖσος.

...Ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι ποὺ σκοτώνουν δὲν ἀγαποῦν ἀληθινά. Ὅποιος λατρεύῃ ἕναν ἄνθρωπο, θέλεις δίκαιως τὴν εὐτυχία του, ὅστω κι' ἄν αὐτὴ σὲ κάνη νὰ ὑποφέρῃς. Ἡ γυναῖκα ποὺ σ' ἐγκατέλειψε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔφυγε μακρυά σου, μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ σένα τὸ διαρκὲς μαρτύριο τῆς ζωῆς σου, μπορεῖς νὰ τὸν μισῆς μὰ ποτὲ δὲν θὰ τὸν πληγώσῃς. Θὰ συμμερισθῆς μάλιστα τὴν ἀγωνία του, τὶς θλίψεις του, τὶς ἀπογοητεύσεις τῶν ἐνείρων του καί, γιατὶ ὄχι, θὰ εἶσαι πρόθυμος πάλι νὰ τοῦ ἀνοίξῃς τὴν ἀγκαλιά σου καὶ νὰ τὸν συγχωρήσῃς...

...Νὰ γιατὶ τὸ μῖσος καὶ ὁ ἔρωτας εἶναι στενὰ συνδεδεμένα μεταξύ τους, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως ἡ ζωὴ μὲ τὸν θάνατο. Μὰ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ὁμολογῶ, ὅτι γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔρωτος θὰ μποροῦσα νὰ ξεχάσω ὅλο τὸ μῖσος κι' ὅλες τὶς θλίψεις ποὺ μ' ἔκανε νὰ δοκιμάσω μιὰ γυναῖκα.

Κι' ὁ Ζὰν 'Ορμὺλ τελειώνοντας τὴν διάλεξί του, ὑποκλίθηκε καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἕδρα. Ἡ κυρίες συγκινημένες χειροκροτοῦσαν ἡ σκούπιζαν τὰ δάκρυά τους. 'Ο Ζὰν 'Ορμὺλ ὅμως γιὰ πρώτη φορὰ δὲν ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία του. Σὰν μαγνητισμένος τράβηξε πρὸς τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε ἀντιληφθῆ, ὅτι εἶχε φύγει ἡ ἀλίγου κ' ἡ γυναῖκα ἐκείνη. Τὴν εἶδε ἀμέσως. Σκυφτὴ καὶ λυπημένη κατέβαινε ἀργὰ τὶς σκάλες.

— 'Ελίζ!... φώναξε μὲ πνιγμένη φωνὴ ὁ Ζὰν 'Ορμύλ.

'Η γυναῖκα γύρισε δισταχτική.

— 'Ελίζ! τῆς φώναξε καὶ πάλι ἐκεῖνος. Ποῦ θέλεις νὰ πᾶς; Πέντε χρόνια σὲ περίμενα νὰ ἐρθῆς καὶ τώρα θέλεις νὰ φύγης;...

'Εκεῖνη στάθηκε.

— Ζάν!... ψιθύρισε τρέμοντας ἀπὸ τὴν συγκίνησι, Ζάν!...

'Ο Ζὰν 'Ορμὺλ ἔτρεξε κοντά της, τὴν στήριξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα φιλί, ἐνῶ ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε κατάπληκτος αὐτὴν τὴν ἐρωτικὴ σκηνὴ ποὺ γινόταν μπροστά του.

'Ο Ζὰν ὅμως κ' ἡ 'Ελίζ ἦταν τόσο εὐτυχισμένοι ποὺ εἶχαν βρῆ πάλι τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, ὥστε γι' αὐτὴν τὴν στιγμὴ θὰ μποροῦσαν νὰ δώσουν ὅλη τὴν μελλοντικὴ ζωή τους!

ΖΑΝ ΕΚΑΡ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΚΙΝΕΛ

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ

(Στὴν τραπεζαρία τῶν Βαλαντάρ. Εἶναι 9 μ. μ. καὶ μόλις τέλειωσε τὸ δεῖπνο. 'Ο κ. Βαλαντάρ, πενηντάρης, διαβάζει τὴν ἀπογευματινή του ἐφημερίδα. 'Η γυναῖκα του, σαρανταπενιάρα, φυλλομετρᾶ μὲ προσοχὴ τὸν εἰκονογραφημένο κατάλογο ἑνὸς μεγάλου ἐμπορικοῦ καταστήματος).

Η ΚΥΡΙΑ. — Τὸ ξέρεις, αὔριο ἔρχονται τὰ ξαδέλφια!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Σὲ παρακαλῶ μὴ μοῦ τὸ θυμίζεις, γιατὶ μοῦ ἀνακατώνεις τὸ στομάχι.

Η ΚΥΡΙΑ. — 'Αλήθεια, φαίνεται πὼς δέν σὲ νοιάζει καὶ πολύ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μήπως ἤθελες νὰ πάω νὰ τηλεφωνήσω στὸν Πάπα: «Πανιερώτατε ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς προειδοποιήσω πὼς οἱ ἐξάδελφοί μας φτάνουν αὔριο!»; "Αν τὸ θέλης, τρέχω ἀμέσως στὸ Τηλεγραφεῖο.

Η ΚΥΡΙΑ (σηκώνοντας τοὺς ὤμους της). — 'Αντροῦλη μου, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σὲ κλείσουμε στὸ Φρενοκομεῖο... καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα! 'Εγὼ σοῦ μιλῶ σοβαρὰ καὶ σὺ μοῦ λὲς ἀνοησίες!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — "Εχουμε καὶ βρισιὲς τώρα! Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑποφέρω ἐξ αἰτίας τῶν συγγενῶν σου!..

Η ΚΥΡΙΑ (θλιμμένη). — Τοὺς συγγενεῖς μας!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μὲ συγχωρεῖς, τοὺς δικούς σου συγγενεῖς! Μ' ἄκουσες ποτὲ ἐμένα νὰ σοῦ ἀναφέρω τοὺς συγγενεῖς μου, ποὺ δὲν τόβαλαν ποτὲ στὸ νοῦ τους νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους; Αὐτοὶ δὲν μᾶς πειράξανε ποτέ... Ποτὲ δὲν τοὺς κατέβηκεν ἡ ἰδέα νὰ ἔρθουνε στὸ Παρίσι...

Η ΚΥΡΙΑ. — Διάβολε!... Οἱ ἄγριοι!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Βέβαια, γιατὶ οἱ δικοί σου εἶναι ἥμεροι!... 'Από τὸν καιρὸ ποὺ γνωριστήκαμε, μ' ἔκαμες νὰ γνωριστῶ μ' ὅλη τὴν Νορμανδία, ἔκαμα θείους ὅλο τὸ Κοτεντὲν καὶ ξαδέρφια ὅλην τὴν πεδιάδα τοῦ 'Ωζιέ...

Η ΚΥΡΙΑ.—"Ελα τώρα, κουτούλιακα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — "Α! περηφανεύεσαι κιόλας, γιατὶ εἶσαι ἀπὸ σόϊ, κυρά μου!

Η ΚΥΡΙΑ. — Πάω νὰ κοιμηθῶ! (Θυμωμένη). Δὲν πρέπει νὰ συζητῆ κανεὶς μ' ἕνα τέτοιο παχύδερμο! (Σηκώνεται).

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Εὐτυχία!

Η ΚΥΡΙΑ. — "Α, μπᾶ, τοῦ κάκου ἐπιμένεις...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Κι' ὅμως, πρέπει νὰ ἑτοιμαστοῦμε, ἀφοῦ αὔριο φτάνουν τὰ ξαδέρφια...

Η ΚΥΡΙΑ. — Καλά, ἐμένα ἀπὸ αὔριο θ' ἀρχίση νὰ μοῦ πονῆ τὸ κεφάλι μου... Κι' ἔτσι ξεμπερδεύεις μιὰ χαρά, ἀντροῦλη μου... Θὰ δείξης τὴν Θριαμβευτικὴν 'Αψῖδα καὶ τὸν πύργο τοῦ "Αϊφελ μονάχος σου στὰ ξαδέρφια σου,... σ' ὅλο τὸ χωριὸ δηλαδή.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἀνήσυχος). — Μὰ ποῦ θὰ κοιμηθοῦν;

Η ΚΥΡΙΑ. — Μοῦ εἶπες πὼς θὰ τοὺς βάλης στὸ κοφίνι μὲ τὰ κάρβουνα, ποὺ εἶναι στὸ μαγειρειό... Πήγαινε λοιπόν, ἐκεῖ μὲ τὴ Μαρία γιὰ νὰ δῆς ἂν μπορῆς νὰ βάλης κι' ἄλλα κρεββάτια...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. Πάω νὰ νοικιάσω ἕνα παράρτημα τῆς ἐκθέσεως γιὰ τὰ ξαδέρφια μας!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ποὺ βλέπει πὼς ἡ ὑπόθεσι παίρνει ἄσχημο δρόμο). — 'Αγαπημένη μου Εὐτυχία, χρυσῆ μου γυναικούλα... "Ακουσέ με μιὰ στιγμή...

Η ΚΥΡΙΑ. — Γιὰ ν' ἀκούσω πάλι βρισιὲς γιὰ τοὺς συγγενεῖς μου.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι, τὸ ξέρω.

ΗΚΥΡΙΑ. — "Ε, λοιπόν, εἶσαι ψεύτης καὶ ὑποκριτής. Κάθε καλοκαῖρι τοὺς γίνεσαι φόρτωμα! Πηγαίνουμε καὶ περνοῦμε τρεῖς μῆνες τὸν χρόνο στοὺς συγγενεῖς μου. Πίνεις, καπνίζεις, τρῶς γιὰ λογαριασμό τους! "Ολα τὰ ὡραῖα κορίτσια ποὺ συναντᾶς τὰ φιλᾶς, φωνάζοντάς τα: ἐξαδέλφια μου!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (εὐχαριστημένος κατὰ βάθος). — "Ελα βά, τὰ παραφουσκώνεις.

Η ΚΥΡΙΑ. — 'Απ' ἐναντίας, τὰ παραμικραίνω μάλιστα... Χαιρετᾶς ὅλον τὸν κόσμο, τοὺς σφίγγεις τὸ χέρι καὶ τοὺς λές. «Λοιπόν, πότε θὰ ἔχουμε τὴν μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ σᾶς δοῦμε κι' ἀπὸ τὸ σπίτι;» ἢ «'Ελπίζω πὼς θὰ σᾶς δοῦμε πολὺ γρήγορα!»

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αὐτὰ δὲν μὲ ὑποχρεώνουν σὲ τίποτα.

Η ΚΥΡΙΑ. — 'Αλήθεια; Σὰν θέλεις νὰ μὴ σὲ λένε βλάκα, δὲν πρέπει νὰ καλῆς τοὺς ἄλλους...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αὐτὸ δὲν γίνεται στὴν ἐπαρχία... Κι' ὅμως ἔχεις κάποιο δίκηο Εὐτυχία... Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ ἑτοιμάσουμε τὸ σπίτι, γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχτοῦμε, ὅπως τοὺς πρέπει.

Η ΚΥΡΙΑ (θριαμβευτικά). — Δὲν ἀξίζει νὰ κάνης τό σον κόπο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καὶ γιὰ νἄχουμε καλὸ ρώτημα, πόσα ναι τὰ ξαδέρφια σου;

Η ΚΥΡΙΑ. — Δὲν ξέρω ἀκριβῶς... Νά... τὸ τηλεγράφημα (διαβάζει)! «Φτάνουμε ὅ λ ο ι αὔριο. 'Η οἰκογένεια».

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Τὸ ὅ λ ο ι αὐτὸ δὲν εἶναι ἕνας ἀοίθμος. Πόσοι εἶναι; Τρεῖς, δέκα, πενήντα; χίλιοι;...

Η ΚΥΡΙΑ. — Εἶσαι ἠλίθιος!

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μὰ ἐπὶ τέλους θέλω νὰ ξέρω κι' ἐγώ!

Η ΚΥΡΙΑ. — Δὲν ἔπρεπε νὰ ξέρης πάνω-κάτω πόσους ἔχεις προσκαλέσει;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ἔξαλλος ἀπὸ τὸν τρόμο του). — Καὶ νομίζεις πὼς θἄρθουν ὅλοι;

Η ΚΥΡΙΑ. — Νοικιάσανε ἕνα διαμέρισμα τριῶν ὀλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Κουτεντὲν καὶ τοῦ 'Ωζιὲ γιὰ νὰ ἔρθουν νὰ διασκεδάσουνε στὴν Διεθνῆ Ἔκθεσι...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — "Α, ἔτσι!... (Σηκώνεται καὶ παίρνει τὸ καπέλλο του καὶ τὴ βαλίτσα του).

Η ΚΥΡΙΑ. — Μὰ ποῦ πηγαίνεις, Θεέ μου!...

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πάω νὰ νοικιάσω ἕνα παράρτημα τῆς 'Εκθέσεως γιὰ τὰ ξαδέλφια μας!... CHARLES QUINEL.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΕΦΟΔΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

'Ο Γάλλος στρατηγὸς Γκαλιφὲ, ὁ περίφημος κατακτητὴς καὶ κατ' ἐξοχὴν θαυμαστὴς τῶν γυναικῶν, ἔπιαχε κάποτε νὰ παρευρίσκεται σ' ἕνα γεῦμα καὶ νὰ κάθεται κοντὰ στὴν κ. 'Ιουλιέττα 'Αδὰμ, τὴν γνωστὴ φιλελληνίδα συγγραφέα.

Τὸ ντεκολτὲ τῆς κυρίας 'Αδὰμ ἐσκανδάλισε φαίνεται τὸν στρατηγό, ὁ ὁποῖος βρῆκε σὲ κάποια στιγμὴ τὴν εὐκαιρία νὰ... κολλήση στὸ γυμνό της ὦμο τὰ χείλη του. 'Η κ. 'Αδὰμ ὅμως, χωρὶς νὰ ταραχθῆ καθόλου, ἐφιλοδώρησε τὸν ἐρωτύλο στρατηγὸ μ' ἕνα γερὸ χτύπημα μὲ τὴν βεντάγια της στὸ πρόσωπο.

Κι' ὁ στρατηγὸς πάλι ἑτοιμότατος τῆς φώναξε.

— "Α! Τώρα ποὺ ἔμαθα, κυρία μου, τὴν τιμὴ τοῦ φιλήματος, μπορῶ νὰ προχωρήσω!...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΟΝΤΣΕ'ΥΡΕΖ

Η ΓΡΗΑ ΚΙ' Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ

(Μεσαιωνικὸς μῦθος)

ΜΙΑ μέρα, ὁ κόμης Γουλιέλμος ντὲ Μπεϊμάρ, ποὺ ἐπωνομαζότανε Μαργκράβ τῆς Θουριγγίας, κυνηγῶντας, κατ'ἀπαίτησιν τοῦ αὐτοκράτορος 'Ερρίκου Β', στὸ δάσος τῆς Θουριγγίας καὶ ἀκριβῶς στὸ μέρος ποὺ λεγόταν 'Αρκουδότοπος — γιατὶ ἐκεῖ ὑπῆρχανε πολλὲς ἀρκοῦδες — ἔχασε τὴ συνοδεία του καὶ παραπλανήθηκε.

Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας σκέπαζε πειὰ τὴ γῆ, καὶ ὁ Γουλιέλμος, νηστικὸς καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, ἀνησυχοῦσε πολὺ γιὰ τὴν περιπέτειά του, ὅταν ξαφνικὰ ἀντίκρυσε μιὰν ἀμυδρὴ λάμψι μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι.

Τότε, βάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, παραμερίζοντας στὸν δρόμο του τοὺς ἀγκαθεροὺς θάμνους καὶ τ' ἄγρια χόρτα, καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ ἐτοιμόροπη καλύβα, ὅπου ἔμενε μιὰ γρηά, μὲ τὴν ἀγελάδα της καὶ μὲ τὸν χοῖρο της.

'Ο κόμης Γουλιέλμος, χωρὶς νὰ πῆ τ' ὄνομά του, ζήτησε τότε ἀπὸ τὴ γρηὰ ἕνα κρεββάτι καὶ τροφή.

— Ψωμὶ ξερὸ καὶ μαῦρο καὶ γάλα σκέτο, αὐτὰ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω, τοῦ εἶπεν ἡ γρηά. "Οσο γιὰ κρεββάτι, ἕνας σωρὸς ἀπὸ ἄχερα, στὴν πιὸ καθαρὴ ἄκρη, ἂν σᾶς κάνη...

— Πολὺ ὡραῖα! Δός μου γρήγορα τὸ γάλα.

'Η γρηὰ ἔτρεξε νὰ ἑτοιμάση τὰ γάλα, ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα. Σὲ λίγο ἑτοίμασε ἕνα φλυτζάνι γάλα καὶ τὄφερε στὸν Γουλιέλμο.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ θέλεις νὰ τὸ πιάσω, ἀφοῦ δὲν ἔχει χέρι; τῆς εἶπεν ἐκεῖνος.

— Ναί, ἀλήθεια, εἶναι κακὸ αὐτό... Μὰ εἶμαι φτωχὴ καὶ δὲν ἔχω ἄλλο φλυτζάνι... ἀποκρίθηκεν ἡ γρηά.

"Αφησε χάμω τὸ φλυτζάνι, γιατὶ τραπέζι δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ, καὶ ὁ Γουλιέλμος ἔσκυψε τὸ πῆρε, ἔπιε τὸ γάλα του κι' ἔπειτα ξάπλωσε στὸ ἄχυρο νὰ κοιμηθῆ.

Τὸ πρωί, προτοῦ νὰ φύγη, ἔδωσε ἕνα χρυσὸ νόμισμα στὴ φιλόξενη γρηά, λέγοντάς της συγχρόνως.

— Πάρε τὰ χρήματα αὐτά, γιὰ ν' ἀγοράσης ἕνα φλυτζάνι μὲ τὸ χέρι κι' ἔτσι, τὴν ἐρχομένη φορά, ποὺ θὰ ξανάρθω, νὰ μπορῶ νὰ τὸ παίρνω, χωρὶς νὰ σκύβω.

Μόλις προχώρησεν ἡ μέρα, οἱ συνοδοί του καὶ οἱ ἀξιωματικοί του, ἀρχίσανε νὰ τὸν ἀναζητοῦνε μὲ τὰ βούκινα σ' ὅλο τὸ δάσος, μέχρις ὅτου ὁ Μαργκράβ ὡδηγήθηκε καὶ βρῆκε τὸν δρόμο του. Μὰ προτοῦ φύγη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, σημάδεψε καλὰ ποῦ ἦταν ἡ καλύβα τῆς γρηᾶς.

"Υστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ξαναγύρισε ἐκεῖ.

— Λοιπόν, ἔχεις νὰ μοῦ φέρης γάλα νὰ πιώ; ρώτησε τὴ γρηά.

— Βεβαιότατα! Κι' αὐτὴν τὴν φορὰ μάλιστα ἔχω φλυτζάνι μὲ χέρι! τοῦ ἀποκρίθηκε.

Καὶ πραγματικὰ τοῦ γέμισε μὲ γάλα ἕνα καινούργιο φλυτζάνι, ποὺ εἶχεν ὅμως ἕνα χέρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὸ κρατοῦσεν ἡ γρηά.

"Ετσι ἄφησε ξανὰ τὸ φλυτζάνι κατὰ γῆς, καὶ ὁ Μαργκράβ ἔσκυψε πάλι γιὰ νὰ τὸ πάρη.

— "Ακουσε, κυρά, τῆς εἶπε τότε δυσαρεστημένος, πάρε αὐτὸ τὸ χρυσὸ νόμισμα, μὰ ν' ἀγοράσης ἕνα φλυτζάνι μὲ δυὸ χέρια.

Πέρασαν πολλοὶ μῆνες, χωρὶς νὰ ξαναγυρίση ὁ Γουλιέλμος στὴ φτωχικὴ καλύβα τῆς γρηᾶς.

Στὸ διάστημα αὐτὸ πολεμοῦσε ἐναντίον τῶν Σλαύων, ποὺ στρατοπέδευαν πρὸς τ' ἀνατολικὰ τῆς Θουριγγίας.

Μιὰ μέρα ὅμως ξεκίνησε γιὰ τὸν 'Αρκουδότοπο κ' ἐκεῖ γιὰ τὴν καλύβα τῆς γρηᾶς, ποὺ εἶχε τώρα κατοικηθῆ περισσότερο. Καὶ ἡ καλύβα της ἦταν πιὸ πολὺ ἐρειπωμένη.

Προχωρῶντας ὁ κόμης Γουλιέλμος, σκεπτόταν:

— Τώρα θὰ δῶ ἂν ἔχη ἀγοράσει φλυτζάνι μὲ δυὸ χέρια.

'Η ἀγαθὴ γρηούλα δὲν τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἡ ὄψί της εἶχεν ἀδυνατίσει πειὰ ἀρκετά... Μὰ στὴν ἐρώτησί του:

— Λοιπόν, ἔχεις φλυτζάνι μὲ δυὸ χέρια, κυρούλα;

Τὸν ἀναγνώρισεν ἀμέσως καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Βέβαια! βέβαια! Τώρα θὰ τὸ δῆτε!

Καὶ παίρνοντας μὲ προσοχὴ ἕνα καινούργιο πήλινο φλυτζάνι μὲ δυὸ χέρια, τὄβαλε κάτω ἀπὸ τοὺς μαστοὺς τῆς ἀγελάδας κι' ἄρχισε νὰ τὴν ἀρμέγη.

Τὸ φλυτζάνι γέμισεν ἀπὸ γάλα καὶ ἡ γρηὰ τὸ πῆρε τότε γιὰ νὰ τοῦ τὸ προσφέρη, βαδίζοντας μ' ἀβέβαια βήματα. 'Η ἀδυναμία της τὴν ἀνάγκαζε νὰ κρατήση τὸ φλυτζάνι καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια.

— "Α! τὴν πονηρὴ γρηά! φώναξεν ὁ Μαργκράβ καχάζοντας, τὸ φλυτζάνι ἔχει δυὸ χέρια πραγματικά, μὰ τὰ μένα εἶναι τὸ ἴδιο, σὰν νὰ μὴν εἶχε κανένα!...

— Μὲ τὸ συμπάθειο, ἀφέντη μου μὲ τὸ συμπάθειο, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ψέματα. "Οταν εἶπατε νὰ τὸ κρατῶ μὲ τὸ ἕνα χέρι, μ' ἐγεμάτο εἶναι πολὺ βαρύ...

— Καὶ πῶς θὰ τὸ πάρω ἐγώ; "Αφησέ το πάλι κάτω καὶ θὰ σκύψω νὰ τὸ πάρω, εἶπεν ὁ κόμης Μαργκράβ, ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνετανε πειὰ καθόλου, γιατὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ δυσαρεστηθῆ πολύ.

'Αφοῦ ἔσβυσε τὴ δίψα του, ἔπιασε τὸ φρέσκο καὶ ἀγνὸ γάλα, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ὁλόχρυσὸ νόμισμα.

— Νά, πάρε γρηά, τῆς εἶπε σκύβοντας τὴ τὴ φορὰ σοῦ πληρώνω ἀπὸ τὸ γάλα σου. Μὰ θ' ἀγοράσης πρῶτα ἕνα φλυτζάνι, ποὺ νὰ ἔχη δυὸ χέρια. Θὰ στοιχίση περισσότερο, μὰ θὰ μπορῶ νὰ τὸ παίρνω χωρὶς νὰ σκύβω...

'Η καϋμένη ἡ γρηὰ τήρησε τὴ διαταγή του. 'Εξόδευε τὸ μεγαλείτερο μέρος, ἀπὸ τὸ ὁλόχρυσὸ νόμισμα, γιὰ ν' ἀγοράση ἕνα φλυτζάνι μὲ τρία χέρια.

"Οταν ὅμως τὸν ἄλλο χρόνο ὁ Μαργκράβ ξαναγύρισε στὴν φτωχικὴ καλύβα τοῦ 'Αρκουδότοπου, βρῆκε τὴ γρηὰ περισσότερο ἐξασθενημένη. Εἶχε πειὰ φλωθῆ, τὰ χέρια της τρέμαν ἀπὸ τοὺς ρευματισμοὺς καὶ μόλις μποροῦσε νὰ κρατᾶ τὰ διάφορα πράγματα.

'Ο Γουλιέλμος ντὲ Μπεϊμὰρ τὴν κύτταξε μὲ περίφανεια καὶ περίμενε νὰ δῆ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ τοῦ ἔφερνε τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ γάλα. 'Η γρηὰ πῆρε τὸ φλυτζάνι ἀπὸ τὰ δυὸ χέρια, ἐνῶ τὸ τρίτο τὸ στήριζε στὸ ἀσθενικό της στῆθος.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ πάρω, λοιπόν, ἐγώ; φώναξεν ὁ Μαργκράβ ἀνήσυχος. Πάντα στὰ ἴδια βρισκόμαστε! "Οταν σκύβω γυρίσω, θέλω νάχης ἕνα φλυτζάνι μὲ τέσσερα χέρια.

'Η γρηὰ κατώρθωσε νὰ βρῆ ἕνα τέτοιο φλυτζάνι καὶ τὄβαλε πλάϊ στ' ἄλλα, σ' ἕνα ράφι ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα.

Μὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ξαναγύρισεν ὁ κόμης Μαργκράβ, εἶδε τὸ φλυτζάνι μὲ τὰ τέσσερα χέρια, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὴ γρηά. Φώναξε, μὰ δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι...

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας μεγάλος κλάδος δέντρου πεσμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμο χτύπησε τὴν πόρτα τῆς καλύβας κι' ἄνοιξεν ἕνα εὐρύχωρο ἄνοιγμα.

'Εκεῖ μέσα βρισκότανε ἡ γρηὰ νεκρή. Εἶχε συμπληρώσει τὴν ὁδοιπορία τοῦ βίου της...

'Ο Μαργκράβ, θέλοντας τότε νὰ πιῆ γάλα, πῆρε μονάχος του τὸ φλυτζάνι καὶ γονάτισε γιὰ νὰ ἀρμέξη τὴν ἀγελάδα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὴ διαδοχικὴ ἀγορὰ τῶν φλυτζανιῶν καὶ σκέφτηκε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ πιῆ γάλα χωρὶς νὰ σκύψη.

— Βέβαια, ψιθύρισε τότε ὁ περήφανος Μαργκράβ, ὁ Θεὸς θέλει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐργάζεται γιὰ νὰ κερδίζη τ' ἀναγκαῖα γιὰ τὴ ζωή του.

Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ πανίσχυρος Μαργκράβ τῆς Θουριγγίας, ἔδειχνε λιγώτερην ἀποστροφὴ στοὺς φτωχοὺς κι' ἄρχισε νὰ τοὺς συμπονῆ καὶ νὰ τοὺς προσέχη, ὅταν ζητοῦσανε τὴν προστασία του.

PONTSEYREZ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑΫΝΟΛΣΤ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΤΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — "Ενα καλοκαιρινὸ βράδυ τοῦ 1851, τὰ παιδιὰ τοῦ πλουσίου πολιτευτοῦ Μάρκχαμ, ὁ Εὐγένιος, δέκα ἐννέα χρόνων, κ' ὁ Ριχάρδος δεκαπέντε μελαγχολικοὶ καὶ σιωπηλοὶ πηγαίνουν σ' ἕνα λόφο ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ πατρικό τους σπίτι, κ' ἐκεῖ, πλάϊ σὲ δυὸ δέντρα ποὺ τάχριν φυτέψει οἱ ἴδιοι καὶ τοὺς ἔχουν δώσει τὰ ὀνόματά τους, ἀρχίζουν νὰ συζητοῦν λυπημένοι, γιατὶ ὁ Εὐγένιος πρόκειται νὰ φύγη γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι, γιατὶ ὁ πατέρας του τὸν ἐδιωξε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς συνηθισμένες νεανικὲς τρέλλες του, τὶς ὁποῖες δὲν θέλησε νὰ τοῦ συγχωρέση. Πράγματι, σὲ λίγο τὰ δυὸ ἀδέλφια χωρίζουν, ἀφοῦ προηγουμένως δίνουν ραντεβοῦ στὸ ἴδιο μέρος μετὰ δώδεκα χρόνια. Τέσσερα χρόνια περνοῦν, ὁ πολιτευτὴς Μάρκχαμ πέθανε καὶ μιὰ μέρα, καθὼς ὁ Ριχάρδος κάνει τὸν περίπατό του στὸ Χάϋντ Πὔρκ γνωρίζεται μὲ κάποιο Κρίκιστερ, νέο μ' ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι, ὁ ὁποῖος τὸν παίρνει νὰ γευματίσουν μαζὺ καὶ κατόπιν τὸν πηγαίνει στὸ σπίτι μιᾶς ὡραιοτάτης γυναίκας, τῆς κ. 'Αρτέμιδος Ἄλλιγκτον, ἡ ὁποία τοὺς κάνει καταπληκτικὴ ἐντύπωσι καὶ τὴν ἐρωτεύεται. 'Εκεῖ ἐπίσης γνωρίζεται καὶ μ' ἕνα κομψὸ νέο τὸν Βάλτερ Σίδνεϋ, ὁ ὁποῖος ζῆ ὑπὸ πολὺ περίεργες συνθῆκες. 'Ο Σίδνεϋ εἶναι γυναῖκα μεταμφιεσμένη σὲ ἄντρα καὶ εἶναι τυφλὸ ὄργανο στὰ χέρια ἑνὸς μυστηριώδους ἀνθρώπου, τοῦ Στέφενς, ὁ ὁποῖος τὸν χρησιμοποιεῖ γιὰ κάποιο ἄγνωστο σκοπό. 'Ο Κρίκιστερ συνδέεται διαρκῶς καὶ πιὸ πολὺ μὲ τὸν Ριχάρδο, τὸν ὁποῖο θέλει νὰ χρησιμοποιήση γιὰ σκοποὺς σκοτεινοὺς καὶ τὸν γνωρίζει καὶ στοὺς φίλους του, τὸν βαρῶνο Ροῦτερτ Ἄρμπορουγκ καὶ τὸν Τάλμποτ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

'Ο Τάλμποτ ὥρμησε πρὸς τὸ τραπέζι φωνάζοντας, ὅτι πέθαινε τῆς πείνας κι' ἄρχισε ν, ἀκονίζη τὸ μαχαῖρι του σ' ἕνα ἄλλο.

'Ο βαρῶνος κάθησε στὴ μιὰ ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, ὁ Κρίκιστερ στὴν ἄλλη καὶ ὁ Ριχάρδος ἀπέναντι στὸν Τάλμποτ.

— 'Η σούπα αὐτὴ εἶναι ἐξαίσια, παρατήρησε ὁ Κ ικ.-στερ μόλις ἄρχισε νὰ τρώη. Ποτέ μου δὲν ἔφαγα καλλίτερη... 'Α! ξέχασα μιὰ παρόμοια σούπα ἔφαγα κάποτε στὰ ἀνάκτορα τῆς Πρωσσίας.

— Κι' ἐγὼ ἔφαγα κάποτε μιὰ ὑπέροχη σούπα στοῦ δουκὸς ντὲ Λαμπέθ, εἶπε κι' ὁ Τάλμποτ.

— Θὰ πιοῦμε ἕνα ποτῆρι κρασί, Μάρκχαμ; Εἶπε ὁ Κρίκιστερ.

— Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ τσουγκρίσω μαζύ σ ο υ, Τάλμποτ, εἶπε ὁ βαρῶνος τονίζοντας ἰδιαιτέρως τὶς λέξεις «μ α ζ ύ σ ο υ».

— Μεγάλη μου τιμή! ἀπάντησε ὁ φιλάνθρωπος Τάλμποτ, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς θὰ εἶχε πολλὲς ἀρετὲς γιὰ νὰ τοῦ συγχωροῦν τόσο πρόθυμα τὴν ἔλλειψι καλῶν τρόπων καὶ νὰ τὸν ἀνέχωνται κοντά τους ἄνθρωποι τόσο εὐγενεῖς.

Τὸ δεῖπνο τελείωσε.

'Η μποτίλλιες τῶν κρασιῶν ἦσαν ὑπεράφθονες, ἀλλὰ καὶ ἄδειασαν γρήγορα.

"Ετσι ἡ ἀκεφιὰ τοῦ Ριχάρδου πέρασε καὶ δὲν ἔκανε καμμιὰ παρατήρησι στὸν Κρίκιστερ, ὅταν ἐκεῖνος πρότεινε νὰ πᾶνε νὰ κάνουν ἕναν περίπατο καὶ νὰ καπνίσουν ἕνα ποῦρο στὸ Ρέζεντ Στρήτ.

'Ο βαρῶνος κι' ὁ Τάλμποτ βγῆκαν πρῶτοι. 'Ο Ριχάρδος ἑτοιμαζόταν νὰ τοὺς ἀκολουθήση, ὅταν ὁ Κρίκιστερ τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε:

— "Επιτρέψατέ μου νὰ σᾶς δώσω μιὰ συμβουλή. 'Αφοῦ πήγατε στοῦ τραπεζίτου σας ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε ἀπάνω σας πολλὰ χρήματα. Θὰ ἦταν λοιπὸν τρέλλα νὰ γυρίζετε τὴν νύχτα στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου μ' αὐτά.

— "Εχω πενῆντα πέντε λίρες σὲ χρυσὸ καὶ ἄλλες τόσες σὲ τραπεζογραμμάτια, εἶπε ὁ Μάρκχαμ.

— Δὲν ὑπάρχει φόβος γιὰ τὰ τραπεζογραμμάτια, εἶπε ὁ Κρίκιστερ. 'Ο χρυσὸς ὅμως εἶναι ἐπικίνδυνος. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ σᾶς παρακολουθήση κανείς. Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνη τὸ ἑξῆς: Δόστε μου τὶς πενῆντα λίρες ἀπὸ τὸ χρυσὸ κι' ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω ἕνα τραπεζογραμμάτιο τῶν πενῆντα ἐπίσης λιρῶν. Τὸν χρυσὸ θὰ τὸν ἀφήσω στὸ γραφεῖο τοῦ βαρώνου. Βλέπω πὼς ἔχει τὸ κλειδὶ στὴν κλειδωνιά.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Κρίκιστερ κύτταξε ἕνα γραφεῖο ποὺ ἦταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ παράθυρα.

— Σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ποὺ τὸ σκεφτήκατε αὐτό, εἶπε ὁ Ριχάρδος. Εἶναι ἔργον προνοίας.

"Εδωσε τὶς 50 λίρες στὸν Κρίκιστερ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε ἕ να τραπεζογραμμάτιο ἴσης ἀξίας, τὸ ὁποῖο ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὴ δέσμη ποὺ εἶχε στὸ πορτοφόλι του.

Κατόπιν φύλαξε τὸν χρυσὸ στὸ γραφεῖο τοῦ βαρώνου κι' ἔφυγε μὲ τὸν Ριχάρδο πηγαίνοντας νὰ ἴδοῦν τὸν Ἄρμπορουγκ καὶ τὸν Τάλμποτ, τοὺς ὁποίους συνάντησαν στὸ Ρέζεντ Στρήτ.

Ἐκάναν βόλτες κ' οἱ τέσσερες κι' ἐνῶ ὁ Τάλμποτ ἔλεγε στὸν Ριχάρδο, μερικὰ χυδαῖο ἀστεῖα, ὁ Κρίκιστερ μὲ λίγα λόγια γνωστοποίησε στὸν Ἄρμπορουγκ πὼς εἶχε πάρει τὶς χρυσὲς λίρες τοῦ νέου.

ΙΓ'

ΚΟΛΑΣΙΣ

"Αφοῦ περιπλανήθηκαν ἀρκετά, ὁ βαρῶνος εἶπε ὅτι ἡ ὥρα ἀργοῦσε νὰ περάση.

'Ο Τάλμποτ ἐπρόσθεσε ὅτι δὲν θὰ ἤταν ἄσχημο νὰ πιοῦν κανένα ἀναψυκτικό κι' ὁ Κρίκιστερ δήλωσε, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Ριχάρδος ἤθελε νὰ γνωρίση κατὰ βάθος τὴ ζωὴ τοῦ Λονδίνου τὸ καλλίτερο ποὺ θὰ εἶχαν νὰ κάνουν θὰ ἦταν νὰ περάσουν κάμμιὰ ὥρα στὸν ἀριθμὸ 31 τοῦ Κόβεντραν.

— Καὶ τί εἶναι ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Ριχάρδος.

— "Ενα κέντρο, ὅπου παίζουν χαρτιὰ γιὰ νὰ διασκεδάζουν, ἀποκρίθηκε μ' ἀφέλεια ὁ Κρίκιστερ.

Καὶ παραούρωντας καὶ τοὺς ἄλλους διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι ὑπ' ἀριθ. 31 τοῦ δρόμου ὅπου βρισκόντουσαν.

"Ενα φανάρι φώτιζε τὴν πόρτα του. Ὁ Κρίκιστερ χτύπησε δυνατά, μὰ δὲν τοῦ ἀπάντησαν ἀμέσως. Πέντε λεπτὰ τοὐλάχιστον πέρασαν καὶ τότε μόνο ἡ πόρτα μισάνοιξε, γιατὶ μιὰ ἀλυσίδα τεντωμένη στοὺς δυὸ ἀντικρυνοὺς τοίχους τοῦ διαδρόμου τὴν ἐμπόδιζε ν' ἀνοίξη ἐντελῶς.

"Ενας ἄνθρωπος μὲ ἄλλο ἐξωτερικὸ παρουσιάστηκε πί-

σω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Καλά! ἀπάντησε συνθηματικὰ ὁ Κρίκιστερ.

Ἡ ἀλυσίδα τραβήχτηκε καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως.

Οἱ ἐπισκέπτες μπῆκαν μέσα σ' ἕνα διάδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε σὲ μιὰ σκάλα στρωμένη μὲ ὑπέροχο τάπητα, ἐνῶ ὁ θυρωρὸς δὲν ἔκρυβε τὴν ἀνυπομονησία του γιαῦ ἡ πόρτα ἔμενε πολλὴ ὥρα ἀνοιχτή.

Ὁ Κρίκιστερ προχώρουσε πρῶτος καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ἀνέβηκαν στὸ πρῶτο πάτωμα, ὅπου ὑπῆρχε μιὰ σειρὰ ἀπὸ σαλόνια ἐπιπλωμένα μὲ μεγαλοπρέπεια ἐξαιρετικὴ καὶ φωτισμένα πλούσια. Στὴ μέση τοῦ μεγαλείτερου σαλονιοῦ ὑπῆρχε ἕνα τραπέζι χαρτοπαιγνίου, γύρω ἀπ' τὸ ὁποῖο καθόντουσαν μερικοὶ ἐπαγγελματίαι χαρτοπαῖκτες μὲ ἄψογη ἐμφάνισι καὶ μερικὰ θύματα.

Ὁ Ριχάρδος μόλις τοὺς εἶδε, τραβήχτηκε πίσω, καὶ πιάνοντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν Κρίκιστερ, τοῦ εἶπε στὸ αὐτί:

— Γιὰ πές μου, σὲ χαρτοπαίγνιο βρισκόμαστε; Ἐδῶ εἶναι κόλασις...

— Ναί, εἶναι χαρτοπαίγνιο, ἀγαπητέ μου, ἀλλ' ἀπὸ τὰ καλλίτερα... Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἐδῶ θὰ μάθῃς τὴ ζωή...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Κρίκιστερ πῆρε τὸν Μάρκχαμ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν παρέσυρε πρὸς τὸ τραπέζι τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικὸς καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ.

Μπροστά του ὑπῆρχαν στῆλες ἀπὸ χρυσᾶ νομίσματα, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ λιγόστευαν ἐπαισθητά.

— Πρωτάκουστο! εἶπε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός. Ποτέ μου δὲν εἶχα τέτοια ἀτυχία. Θὰ παίξω ἀκόμα λίγο, κύριοι, ἀφοῦ χθὲς κατώρθωσα νὰ κερδίσω ὅλον τὸν μπάγκο...

Ἐπαιξε κι' ἔχασε πάλι.

— Γκαρσόν! φώναξε. Ἕνα ποτῆρι μπορντώ!...

— Ὁ ὑπηρέτης ἔφερε τὸ κρασὶ μὰ ὁ ἀξιωματικὸς δὲν τὸν πρόσεξε, γιατὶ εἶχε συγκεντρωμένη ὅλην τὴν προσοχή του στὸ παιγνίδι.

Μα ἔχασε καὶ πάλι.

Γύρισε τότε γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ποτῆρι τοῦ κρασιοῦ, ἀλλά, ὅταν τὸ εἶδε, φώναξε μὲ ὀργή:

— Βλάκα! Θεότρελλε! Φέρε μου ἕνα μεγάλο ποτῆρι... Τὰ χείλη μου καῖνε! Τὸ στομάχι μου βράζει!

Ὁ ὑπηρέτης ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πελάτη. Ἔφερε τὸ κρασὶ καὶ τὸ παιγνίδι ἐξακολούθησε:

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔχασε καὶ πάλι.

— Ἕνα ποῦρο! φώναξε ἕξαλλος. Φέρτε μου ἕνα ποῦρο!

Ὁ ὑπηρέτης ἔφερε μιὰ κασσετίνα γεμάτη ποῦρα.

— Γιατί, παλημάνθρωπε, δὲν μοῦ φέρνεις ἀμέσως καὶ φωτιὰ φώναξε ὁ παίχτης.

Κι' ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης ἔσπευδε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν νέα διαταγὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἐκεῖνος ἀπεύθυνε σ' αὐτὸν τὶς χειρότερες βρισιὲς καὶ βλαστήμιες.

Τὸ παιγνίδι ἐξακολουθοῦσε καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἔχανε συνεχῶς.

Ἡ στῖβες τοῦ χρυσοῦ εἶχαν ἐξαφανιστῆ, ἀπὸ μπροστά του κι' αὐτὸς ποὺ ἔκανε πάγκο τοῦ ἐξαργύρωσε ἕνα τσέκ.

— Διάβολε!... Μ' αὐτὰ χάνω τώρα τρεῖς χιλιάδες λίρες! εἶπε ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός.

— Μ' αὐτὰ ποὺ κερδίσατε χθές, παρατήρησε ἕνας ἀπὸ τοὺς παῖκτες.

— Κι' αὐτὰ ποὺ ἔχω χάσει ἐδῶ κι' ἔξη ἑβδομάδες τώρα! ἐλλες φορές ἔχασα... Διάφορο!... Θὰ παίξω καὶ ἢ θὰ κερδίσω ὅσα ἔχασα ἢ θὰ τὰ χάσω ὅλα...

Μὰ σώπασε, γιατὶ ἔχασε καὶ πάλι.

Ἡ ὄψι του χλώμιασε φριχτά. Δάγκωσε τὰ χείλη του μέχρις αἵματος.

— Κρασί! Κρασί! φώναξε πετῶντας μακρυὰ τὸ ποῦρο του. Αὐτὸ τὸ ποῦρο μὲ ζαλίζει...

Καὶ τὸ παιγνίδι ἐξακολούθησε:

— Ἡ θέα αὐτοῦ τοῦ νέου μοῦ προκαλεῖ φρίκη καὶ φόβο, εἶπε ὁ Ριχάρδος.

— Γιατί;

— Ἔχω τὴν ἰδέα πὼς ἂν δὲν κερδίσῃ θ' αὐτοκτονήσῃ... Θ' ἀνακοινώσω τοὺς φόβους μου σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀνθρώπους ποὺ τὸν κερδίζουν.

— Σᾶς παρακαλῶ, καθῆστε ἥσυχος, τοῦ συνέστησε ὁ Κρίκιστερ. Θὰ γελάσουν μαζύ σας...

—Μὰ ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου.

— Καὶ μήπως τοὺς νοιάζει αὐτούς;

Ἔχουν φτάσει λοιπὸν σὲ τέτοιο σημεῖο ἀναισθησίας καὶ σκληρότητος;

— Αὐτὸ ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει μόνο εἶναι τὸ κέρδος.

Ὁ Ριχάρδος ἔμεινε ἄφωνος ἀπ' τὴ φρίκη ποὺ αἰσθάνθηκε, ἀκούγοντας τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα λόγια.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ σκηνὴ γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἐνδιαφέρουσα. Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς βρισκόταν πειὰ σὲ κατάστασι ἀπερίγραπτη. Ἔχανε διαρκῶς καὶ ὅμως ἐπέμενε νὰ παλεύῃ μὲ τὴν τύχη του.

Ἔχασε τέλος καὶ τὸ τελευταῖο του χαρτονόμισμα. Τότε ἔγινε ἐντελῶς ἔξαλλος. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρατῆῃ τὸ ἐκνευρισμός του τὸν εἶχε κάνει τρελλὸ σχεδόν.

Ὁ Ριχάρδος ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε ἀντικρύσει τέτοια σκηνή. Φοβῶταν.

Οἱ σύντροφοί του ὅμως παρακολουθοῦσαν τὰ πάντα ἀδιαφόρως παθέστατοι...

Τὸ παιγνίδι ἐξακολούθησε ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἀξιωματικὸς ἔχασε καὶ τὸ τελευταῖο σελλίνι του.

Τότε στάθηκαν ὅλοι μὲ μιᾶς καὶ τὰ μάτια τους προσηλώθηκαν σ' αὐτόν.

— Λοιπόν, φώναξε ἐκεῖνος, κράτησα τὸν λόγο μου! Εἶπα πὼς θὰ παίξω ὡς ὅτου νὰ τὰ χάσω ὅλα κι' ἐπαλήθευσε. Ἔκανα ὅ,τι εἶπα! Γκαρσόν, φέρε μου ἀκόμα ἕνα μεγάλο ποτῆρι Μπορντὼ νὰ συνέλθω κάπως!

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, χαμογελοῦσε πικρά.

Τοῦ ἔφεραν τὸ κρασὶ κι' ἄδειασε τὸ ποτῆρι μονορρούφι. Ἔπειτα τὸ πέταξε μὲ δύναμι ἐπάνω στὸ τραπέζι καὶ τὸ ἔκανε χίλια κομμάτια.

— Καθάρισέ τα, Θωμᾶ, αὐτά! εἶπε χωρὶς καμμιὰ συγκίνησι ἕνας ἀπ' τοὺς χαρτοπαῖκτες στὸ γκαρσόνι.

— Ἀμέσως, κύριε!

Καὶ τὰ συντρίμμια τοῦ ποτηριοῦ ἐξαφανίστηκαν.

Οἱ χαρτοπαῖχτες ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν ἦσαν παρὰ χαρτοκλέφτες, οἱ ὁποῖοι ἔπαιζαν γιὰ λογαριασμό τοῦ καταστήματος, ἄρχισαν πάλι νὰ παίζουν γιὰ νὰ τραβήξουν καὶ κανένα ἄλλο θῦμα κι' ἔπαψαν νὰ προσέχουν τὸν νεαρὸ ἀξιωματικό.

— Ποῦ εἶναι τὸ καπέλλο μου, γκαρσόν; ρώτησε ἐκεῖνος κυττάζοντας τοὺς χαρτοπαῖχτες μὲ μάτια χαμένα.

— Νομίζω, κύριε, πὼς εἶναι στὸν διάδρομο.

— Ὄχι, ἐγὼ θυμᾶμαι πὼς τὸ ἄφησα στὸ δίπλανὸ σαλόνι. Κάθησε... Πάω νὰ τὸ πάρω μόνος μου!...

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς διευθύνθηκε πρὸς τὴν πλαγιὰ σκάλα.

— Τί φοβερὴ σκηνή! ψιθύρισε ὁ Ριχάρδος στὸ αὐτί τοῦ Κρίκιστερ. Εὐχαριστήθηκα πολὺ ποὺ ἤρθα σήμερα ἐδῶ. Ἔλαβα ἕνα μάθημα ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ...

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ἕνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ διπλανὴ αἴθουσα.

Ἀμέσως ὅλοι ἔτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὰ προαισθήματα τοῦ Ριχάρδου Μάρκχαμ εἶχαν πραγματοποιηθῆ: ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς εἶχε αὐτοκτονήσει...

Τὸ κρανίο του ἦταν συντριμμένο καὶ βρισκόταν ἐξαπλωμένος στὸν τάπητα, πλημμυρισμένος στὸ αἷμα...

Μόλις ἀντίκρυσαν τὸ φοβερὸ αὐτὸ θέαμα οἱ χαρτοπαῖχτες ἔσπευσαν νὰ φύγουν τρέχοντας, ἀπὸ τὸ χαρτοπαίγνιο.

Ὁ θαρῶνος Ἄρμπορουγκ, ὁ Κρίκιστερ κι' ὁ Τάλμποτ ἔφυγαν πρῶτοι. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄλλοι τοὺς ἀκολούθησαν.

Μόνο ὁ Ριχάρδος ἔμενε στὴ θέσι του σάν καρφωμένος στὸ ἔδαφος.

Ἀγνοῶντας ὅτι οἱ φίλοι του τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει, ἔψαχνε μὲ ἀπέραντη φρίκη τὸ φοβερὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπε μπροστὰ στὰ μάτια του.

Ἔξαφνα μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε:

— Ἡ ἀστυνομία!

Συγχρόνως βαρειὰ βήματα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα.

— Τὰ λεφτὰ τοῦ Ταμείου! φώναξε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀπογελματίας χαρτοπαῖχτες ποὺ εἶχαν μείνει.

— Γρήγορα! τοῦ ἀπάντησε ἕνας ἄλλος. Τὰ πῆρες; Πάμε νὰ φύγουμε!

Καὶ ὡς διὰ μαγείας τὰ φῶτα ἔσβυσαν σ' ὅλες τὶς σκάλες τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Ὁ Ριχάρδος τότε μόνο ἀντελήφθη τὸν κίνδυνο κι' ἔτρεξε πρὸς τὴ σκάλα.

Ἀλλὰ ἕνα δυνατὸ χέρι τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ προχωρήσῃ...

Συγχρόνως ἕνα κλεφτοφάναρο φώτιζε τὸ πρόσωπό του...

Εἶχε συλληφθῆ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

ΙΔ'

ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ἀπ' ὅλους, ὅσοι βρισκόντουσαν στὸ χαρτοπαίγνιο, ὅταν ἀντήχησε ὁ πυροβολισμὸς, ποὺ τράβηξε τὴν προσοχὴ τῶν ἀστυνομικῶν, μόνο ὁ Ριχάρδος συνελήφθη.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἤξεραν τὶς μυστικὲς ἐξόδους ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔφευγαν σὲ τέτοιες περιστάσεις.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὡδήγησαν τὸ Μάρκχαμ στὸν γειτονικὸ σταθμό.

Ἐκεῖ ἀνέφεραν στὸν ἀστυνόμο, ὅτι τὸν εἶχαν συλλάβει σ' ἕνα χαρτοπαίγνιο, ὅπου εἶχε αὐτοκτονήσει κάποιος ἀξιωματικός.

Ὁ ἀστυνόμος κύτταξε τὸν Ριχάρδο καὶ ἀφοῦ ἱκανοποίησε τὴν περιέργειά του, γύρισε πρὸς τὸν γραμματέα του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κρίσπ, πρέπει νὰ συντάξουμε πρωτόκολλο!

Ὁ γραμματεύς, ὁ ὁποῖος καθόταν σ' ἕνα ψηλὸ γραφεῖο, πῆρε μιὰ κόλλα χαρτὶ καὶ καταχώρησε τὴν κατάθεσι τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ εἶχαν συλλάβει τὸν Ριχάρδο.

"Οταν τελείωσε, ὁ ἀστυνόμος γύρισε πρὸς τὸν Ριχάρδο καὶ τὸν ρώτησε ἀγέρωχα:

— Πῶς ὀνομάζεσαι, νεαρέ;

— Ριχάρδος Μάρκχαμ.

—Ριχάρδος Μάρκχαμ! ξαναεῖπε ὁ ἀστυνόμος. Γράψε τὸ ὄνομά του, Κρίσπ! Ποῦ κάθεσαι;...

— Στὴν πλατεῖα Μάρκχαμ, κοντὰ στὸ Χολοβάῦ.

— Γράψε το κι' αὐτό, Κρίσπ!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Μάρκχαμ, πρόσθεσε:

— Θέλετε νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς συγγενεῖς σου ἢ τοὺς φίλους σου, ὅτι βρίσκεσαι ἐδῶ;

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε προηγουμένως γιατὶ κατηγοροῦμαι καὶ γιατὶ συνελήφθη;

Τὸ σοβαρὸ ὕφος τοῦ νεου ἔκανε ἐντύπωσι στὸν ἀστυνόμο, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπάντησε σὲ πληθυντικό:

— Σᾶς συνέλαβαν, γιατὶ σᾶς βρῆκαν σ' ἕνα κέντρο ὕποπτο, ὅπου πήγατε γιὰ σκοποὺς ὕποπτους, γιὰ νὰ παίξετε!... Ἐκεῖ συνέβη μιὰ αὐτοκτονία... Θὰ σᾶς παραπέμψω στὸν δικαστή...

— Θὰ μπορέσω ν' ἀπολυθῶ αὔριο, ἂν σᾶς ἀφήσω ἐγγύησι;

— Ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀφήσω ἐλεύθερο. Λένε πὼς ὁ νέος ἀξιωματικὸς αὐτοκτόνησε μὰ πιθανὸν νὰ πρόκειται γιὰ φόνο. Ἐπειδὴ ὅμως φαίνεστε νέος καλῆς οἰκογενείας καὶ μορφωμένος δὲν θὰ σᾶς κλείσω ἀπόψε στὴ φυλακή. Μπορεῖτε νὰ κάτσετε ἐδῶ, κοντὰ στὴ φωτιά.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη σας. Μπορεῖτε ὅμως νὰ μοῦ πῆτε σὲ ποιὰ ποινὴ θὰ δικαστῶ; Ἐγὼ δὲν ἔπαιζα. Συνώδευα μόνο μερικοὺς φίλους μου.

— Εἴτε παίξατε, εἴτε δὲν παίξατε, ὁ δικαστὴς θὰ σᾶς καταδικάσῃ σ' ἕνα πρόστιμο ἀπὸ μερικὲς λίρες καὶ ὅλα θὰ τελειώσουν.

— Τότε προτιμῶ νὰ μὴν εἰδοποιήσω τοὺς φίλους μου. Μπορῶ νὰ κανονίσω μόνος μου τὴν ὑπόθεσι.

Καί, παίρνοντας θάρρος ὁ Ριχάρδος, ἂν καὶ ἐξαιρετικὰ ταραγμένος ἀπὸ τὴ φοβερὴ σκηνή, τῆς ὁποίας ἦταν μάρτυς, κάθησε κοντὰ στὴ φωτιὰ κι' ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ μὲ μερικοὺς ἀστυφύλακας, ποὺ βρισκόντουσαν κι' αὐτοὶ ἐκεῖ.

Θὰ εἶχε περάσει μιὰ περίπου ὥρα, ὅταν ἕνας ἀστυφύλακας μπῆκε μέσα συνοδεύοντας ἕναν ἄνθρωπο καλοντυμένο, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο ἦταν καταματωμένο.

— Τί συμβαίνει; Τί ἔκανε αὐτός; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος τὸν ἀστυφύλακα.

— Μάλλωσε στὸ Πανδοχεῖο «Ὁ Κόκκινος Δράκος»... Ὁ καταστηματάρχης τὸν πέταξε ἔξω καὶ τὸν συνέλαβα.

— Γράψε τα, Κρίσπ. Πῶς ὀνομάζεσαι, κύριε μέθυσε;

— Τζὼν Σνόγλε...

— Γράψε το κι' αὐτό, Κρίσπ... Ἔχει πολὺ ὡραία φωνή, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε Μάρκχαμ ;

— Μάρκχαμ! ξαναεῖπε ξαφνιασμένος ὁ νεοφερμένος.

— Μὲ ξέρετε; τὸν ρώτησε ὁ Ριχάρδος.

— Ὄχι, κύριε, ἀλλὰ τ' ὄνομά σας μοῦ θύμισε πὼς ἔχω φίλο τὸν ἐπιστάτη κάποιου κυρίου Μάρκχαμ. Εἴμαστε μάλιστα μαζὺ χθὲς τὸ βράδυ...

— Ἀ! ἔκανε ὁ Ριχάρδος. Καὶ πῶς λέγεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἤσουν μαζύ του χθὲς τὸ βράδυ;

— Ἤμουν μὲ πολλούς, ἀλλὰ ὁ ἐπιστάτης γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς μιλοῦσα λέγεται Οὐΐθιγκαμ...

— Οὐΐθιγκαμ ! φώναξε ὁ Ριχάρδος. Μὰ εἶναι ὁ ἐπιστάτης μου!... Πόσο θὰ ἀνησυχῆ ποὺ δὲν γύρισα στὸ σπίτι...

Ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθήσει τὴ συζήτησι αὐτὴ κι' ὁ ὁποῖος, ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Μάρκχαμ εἶχε ἐπιστάτη, σχημάτισε ἀκόμα καλλίτερη ἰδέα γι' αὐτό, ἐπενέβη καὶ εἶπε:

— Θὰ σᾶς πῶ ἐγώ, κύριε Μάρκχαμ, τί μπορεῖτε νὰ κάνετε γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσουν εἰς τὸ σπίτι σας. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο — καὶ ἔδειξε τὸ Σνόγλε, θὰ τὸν ἀπολύσω, γιατὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ μαρτυρήσῃ ἐναντίον του. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ τὸν στείλετε νὰ εἰδοποιήσῃ στὸ σπίτι σας.

— Ὦ, εὐχαρ. πῶ πολύ, κύριε ἀστυνόμε! εἶπε ὁ Ριχάρδος.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Σνόγλε, τὸν ρτώησε:

— Θὰ μπορέσῃς νὰ πᾶς στὸ σπίτι μου κατὰ τὶς ἑφτὰ-ὀχτὼ τὸ πρωί;

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ δώσω σημείωμα. Θὰ πῆς στὸν ἐπιστάτη μου τὸν Οὐΐθιγκαμ ὅτι θὰ γυρίσω στὸ σπίτι ἐντὸς τῆς ἡμέρας. Μὴν πῆς ποὺ μὲ εἶδες γιατὶ δὲν θέλω νὰ ἔρθοῦν νὰ μὲ ζητήσουν ἐδῶ....

Ὁ Μάρκχαμ ἔβαλε μισὴ λίρα στὸ χέρι τοῦ Σνόγλε, ὁ ὁποῖος ἔφυγε, ἀφοῦ τοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι θὰ ἐκτελοῦσε τὴν παραγγελία του, κατεγοητευμένος γιατὶ τόσο εὔκολα εἶχε ἀποφύγει νὰ κοιμηθῆ μιὰ νύχτα στὸ τμῆμα.

Ἦταν μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ ὁ Ριχάρδος, ὁ ὁποῖος αἰσθανόταν μεγάλη κούρασι, ἐάπλωσε σ' ἕνα πάγκο γιὰ νὰ κοιμηθῆ μερικὲς ὧρες... Ὁ μανδύας ἑνὸς ἀστυφύλακος τοῦ χρησιμεύσε γιὰ σκέπασμα.

Ἐκεῖνος τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι κι' αὐτὴ εἶχε χαμηλωμένο τὸ κεφάλι της...

ΙΕ'

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Το πρωὶ ἦταν βροχερό, ψυχρὸ καὶ μελαγχολικό. Ὁ Μάρκχαμ ξύπνησε πολὺ νωρὶς ἂν καὶ ἐλάχιστα εἶχε ξεκουραστῆ.

Ἔβλεπε στὸν ὕπνο του τὸ φάντασμα τοῦ ἀξιωματικοῦ ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἔτσι ξύπνησε πολὺ ταραγμένος, κι' ἔτρεμε σχεδὸν μὲ τὸ προαίσθημα, ὅτι κάποιος μεγάλος κίνδυνος τὸν ἀπειλοῦσε κι' αὐτόν.

Ὁ Κρίσπ, ὁ γραμματεὺς τοῦ ἀστυνόμου, τοῦ ἔδωσε ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ καλλωπιστῆ πρὶν τὸν πάνε στὸν ἀ-

νακριτὴ καὶ φρόντισε νὰ τοῦ ἐξασφαλίση ἕνα ἐξαίσιο πρόγευμα.

'Αλλὰ ἐπειδὴ ὁ Ριχάρδος δὲν μποροῦσε νὰ φάη τίποτε, ὁ ἴδιος ὁ Κρίση κατεβρόχθισε τὰ πάντα.

Στὶς ἐννέα καὶ μισὴ, οἱ ἀστυφύλακες ποὺ θὰ κατέθετον γιὰ διάφορες ὑποθέσεις στὸν ἀνακριτὴ, παρουσιάστηκαν στὸ σταθμὸ γιὰ ν' ἀπαραλάβουν τοὺς κρατουμένους των.

'Ο Μάρκχαμ καὶ οἱ ἀστυφύλακες ποὺ τὸν εἶχαν συλλάβει, μτῆκαν σ' ἕνα ἀγοραῖο ἁμάξι ποὺ τοὺς μετέφερε στὸ δικαστήριο.

"Οταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας ὑπαξιωματικὸς, εἶπε στὸν νέο.

— 'Ο δικαστὴς θὰ δικάση πρῶτα τοὺς μεθυσμένους καὶ τοὺς λωποδῦτες. 'Η σειρά σας θἀρθῆ μετὰ μιὰ ὥρα. 'Αντὶ λοιπὸν νὰ περιμένουμε, ἐδῶ, δὲν θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ πᾶμε στὴν ἀντικρυνὴ ταβέρνα;

'Ο Ριχάρδος δέχτηκε τὴν πρότασι καὶ ολοι μαζὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὸ κατηλεῖο, ὅπου ὁ ἥρως μας ἐπλήρωσε περισσότερο ἀπὸ μισὴ λίρα γιὰ τὸ γεῦμα τους.

"Ηρθε τέλος καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Ριχάρδου νὰ δικασθῆ. Μετὰ τὶς τυπικὲς ἐρωτήσεις τοῦ δικαστοῦ, ὁ νέος ὑπερα πίζοντας τὸν ἑαυτό του, εἶπε ὅτι τὸ προηγούμενο βράδυ εἶχε συνοδεύσει στὸ χαρτοπαίγνιο μερικοὺς φίλους του, τοὺς ὁποίους ἀρνήθηκε νὰ ὀνομάση, καὶ δήλωσε ὅτι ὁ ἴδιος δὲν ἔπαιξε, οὔτε καὶ σκόπευε νὰ παίξη. Πρόσθεσε μάλιστα, ὅτι πῆγε ἐκεῖ χωρὶς καθόλου νὰ ξέρη ὅτι τὸ κέντρο ἦταν χαρτοπαίγνιο.

'Ο δικαστὴς τοῦ παρατήρησε, ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ ἕνας νέος σὰν αὐτὸς νὰ συχνάζη σὲ τέτοια καταγώγια καὶ τὸν κατεδίκασε σὲ πέντε λιρῶν πρόστιμο, τὸ ὁποῖο ὁ Ριχάρδος πλήρωσε ἀμέσως κι' ἀφέθηκε ἐλεύθερος.

Φεύγοντας ἀπ' τὸ δικαστήριο, ὁ νέος εἰδοποιήθηκε ἀπὸ ἕνα κλητῆρα, ὅτι ἦταν ἀπαραίτητη ἡ παρουσία του στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα στὸ χαρτοπαίγνιο, γιατὶ θὰ γινόταν ἐκεῖ ἀναπαράστασις τῆς αὐτοκτονίας τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ γιατὶ ὁ μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ καταθέση σχετικῶς ἦταν αὐτός...

Στὶς ὀχτὼ τὸ πρωὶ τῆς ἴδιας ἡμέρας καὶ ἐνῶ ὁ Ριχάρδος βρισκόταν ἀκόμα φυλακισμένος, ὁ Βαρῶνος Ροῦπερτ "Αρμπορουγκ κι' ὁ Κρίκιστερ διέσχιζαν μ' ἕνα κομψὸ ἐλαφρὸ ἁμάξι τὸν δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν πλατεῖα Μάρκχαμ, στὴν ὁποία εἶχαν δώσει τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τοῦ Ριχάρδου καὶ ὅπου βρισκόταν ἡ κατοικία τοῦ νέου.

'Η κουβέντα τους θὰ μποροῦσε νὰ ρίξη ἀρκετὸ φῶς στὰ γεγονότα τῆς προηγουμένης ἡμέρας.

— Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μάθω τί ἀπόγινε ὁ Μάρκχαμ χθὲς τὸ βράδυ, εἶπε ὁ Κρίκιστερ.

— Στὴν τιμή μου, αὐτὴν τὴν στιγμὴ δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου, τοῦ ἀπάντησε ὁ "Αρμπορουγκ.

— Καὶ μένα τὸ ἴδιο... Σκέπτομαι μόνο μὲ ποιὸν τρόπο θὰ δικαιολογήσουμε τὰ πράγματα.

— 'Ασφαλῶς δὲν θὰ τοῦ ἄρεσε καθόλου ὁ ἀγροῖκος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τὸν παρατήσαμε χθὲς τὸ βράδυ. 'Αλλὰ ὅποια δικαιολογία κι' ἂν τοῦ ποῦμε θὰ τὴν πιστέψη!...

— Ναί, εἶναι τόσο ἁπλοϊκός!

— Καὶ πολὺ παράδοξος στοὺς τρόπους του! Χωρὶς ἐμᾶς θὰ ἔμενε ἄγιος σ' ὅλη του τὴ ζωή.

— Δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου, ὅτι θὰ τὸν τυλίξουμε στὰ δίκτυα μας, παρατήρησε ὁ Κρίκιστερ. 'Αλλ' αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ὁ Τάλμποτ θὰ μᾶς τὰ χαλάση ὅλα... Λέει τόσες χυδαῖες ἀνοησίες ποὺ στὸ τέλος ὁ Μάρκχαμ θ' ἀπορήση πῶς συναναστρεφόμαστε ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο καὶ θὰ μπῆ σὲ ὑποψίες.

— Ναί, ὁ Τάλμποτ εἶν' ἀδιόρθωτος! εἶπε κι' ὁ "Αρμπορουγκ. Κι' ὅσο σκέφτομαι τὰ χρήματα ποὺ ξώδεψα γιὰ ν' ἀγοράσω τ' ἀναγκαῖα ὁλικὰ καὶ νὰ βρῶ τὸ κατάλληλο χαρτί, τὸ αἷμα μου βράζει, ὅταν βλέπω πῶς ἐξαρτῶμαι ἀπ' αὐτὸν κι' ὅτι αἰωνίως ἀπειλοῦμαι μὲ τὶς ἀνυπόφορες χυδαιολογίες του.

— 'Αλλὰ τί μποροῦμε νὰ κάνουμε; εἶπε ὁ Κρίκιστερ. Μοῦ εἶπατε νὰ βρῶ ἕνα χαράκτη τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μου κι' ἀμέσως ἀνακάτεψα στὴν ὑπόθεσί μας τὸν Πόσωκ. "Ηταν πραγματικὰ ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλαμε καὶ γιὰ τὶς γνώσεις του καὶ γιὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του 'Επὶ πλέον χρημάτισε ὑπάλληλος σὲ διάφορες τράπεζες. 'Αλλὰ ἡ φοβερή του χυδαιότης τὸν κάνη ἐπικίνδυνο. Τὸ ἀριστοκρατικὸ ὄνομα Τάλμποτ μὲ τὸ ὁποῖο τὸν βάφτισα, δὲν τὸν ἐξευγένισε... Μᾶς ἦταν ὅμως ἀπαραίτητος, κι' ἔτσι εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τὸν ἔχουμε κοντά μας καὶ νὰ τοῦ ἀνακοινώνουμε ὅλα μας τὰ μυστικά.

— Καὶ παίρνει τὸ μερίδιό του ἀπ' ὅλα, πρόσθεσε ὁ "Αρμπορουγκ.

— Βέβαια, ἂν καὶ εἶναι ἄχρηστος. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδε τὸν Μάρκχαμ στῆς 'Αρτέμιδος, θέλησε νὰ τὸν δωροδοκήσω γιὰ νὰ τὸν κλέψη. 'Εγὼ ὅμως τὸν ἐμπόδισα. Γιατὶ τὸ τοῦ κλέψουμε λίγες λίρες τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ Μάρκχαμ μοῦ προσέφερε μόνος του πενῆντα λίρες γιὰ μιὰ φανταστικὴ φτωχὴ οἰκογένεια....

— "Α! μὲ λίγες λίρες δὲν κάνουμε τίποτε... Μᾶς χρειάζονται χιλιάδες λίρες καὶ ὁ Μάρκχαμ εἶναι τὸ καλλίτερο ὄργανο γιὰ νὰ τὶς ἀποκτήσουμε. Τὸ πρῶτο πείραμα ποὺ ἐκάναμε χτές, πέτυχε θαυμάσια. Τὸ τραπεζογραμμάτιο ποὺ τοῦ πάσσαρες ἐξαργυρώθηκε μιὰ χαρὰ ἀπὸ τὸν τραπεζίτη του... Δὲν μποροῦσαμε νὰ περιμένουμε καὶ καλλίτερα... 'Αλλὰ ἂν ὁ Μάρκχαμ μᾶς μυριστῆ ἐξ αἰτίας τοῦ Τάλμποτ, τὰ ὅλα πᾶνε χαμένα.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν τρομερό, εἶπε ὁ Κρίκιστερ.

— 'Αμέσως θὰ πλακώνανε οἱ δανεισταί μας καὶ δὲν θὰ ξεμπλέκαμε ποτέ! 'Αλήθεια πρέπει νὰ κανονίσω κάποιο τὴν ζήτημα αὐτό. 'Η "Αρτεμις μοῦ στοιχίζει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία καὶ πρέπει νὰ τὴν ξεφορτωθῶ μιὰ ὥρα ἀργήτερα γιατὶ, ἐκτὸς αὐτοῦ, μοῦ φαίνεται ὅτι ἀρχίζει ν' ἀγαπᾶ τὸν Μάρκχαμ καὶ νὰ μὴ δείχνη κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς ὑποθέσεις μας, γιατὶ φοβᾶται μήπως τὸν φέρη σὲ δύσκολη θέσι.

— 'Εγὼ ἔχω τὴν ἰδέα, εἶπε ὁ Κρίκιστερ, ὅτι θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ φύγουμε ἀπ' τὸ Λονδῖνο. 'Εδῶ τὰ πράγματα εἶναι δύσκολα. Θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ πᾶμε στὸ Παρίσι. 'Εκεῖ θὰ μποροῦμε μὲ ζημία τεσσάρων πέντε λιρῶν νὰ ἀξαργυρώνουμε τὰ τραπεζογραμμάτιά μας στοὺς ἀργυροσταθμοὺς τοῦ Παλαὶ - Ρουαγιάλ. Μετὰ τὸ Παρίσι, θὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν Γερμανία, τὴν 'Ιταλία, κατόπιν τὴν 'Ισπανία καὶ ἔπειτα θὰ ξαναγυρίσουμε στὴν 'Αγγλία.

— 'Εκεῖνο ποὺ μοῦ φαίνεται πιὸ ἐπικίνδυνο εἶναι νὰ ἀνακαλυφθῆ ἡ "Αρτεμις τὸν Ριχάρδο... Τοὺς εἶδα χθὲς στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ της, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθοῦν. 'Εκεῖνος τῆς κρατοῦσε τὸ χέρι κι' αὐτὴ εἶχε χαμηλωμένο τὸ κεφάλι της. 'Εκαναν χωρὶς ἄλλο ἐρωτικὲς ἐκμυστηρεύσεις.

Ναί, πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ τὴν 'Αγγλία, πρόσθεσε ὁ Βαρῶνος. 'Ο Τάλμποτ ἐδῶ μᾶς φέρνει σὲ δύσκολη θέσι.

— Ναί, εἶναι τόσο μέθυσος, ὥστε δὲν μποροῦμε νὰ ἐρωτεύσουμε πειὰ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. 'Ο παληάνθρωπος δὲν ἔξερε τοὐλάχιστον νὰ μεθάη σὰν εὐπατρίδης.

— Θὰ τοῦ τὰ ποῦμε ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ μᾶς ἀπαντήση, εἶπε ὁ Βαρῶνος. "Οταν μάθη πὼς εἶμαστε ἀμετακίνητα ἀποφασισμένοι νὰ μὴ τὸν ἀνεχτοῦμε πειά, θὰ εἶναι ἀρκετὰ δύσκολο νὰ διορθωθῆ... 'Εξ αἰτίας του χάσαμε τὸν νεκρὸ Βάλτερ Σίδνεϋ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐρωτευθῆ, ὅπως φαίνεται, τὴν 'Αρτέμιδα καὶ θὰ μποροῦσα νὰ τὸν χρησιμοποιήσω θαυμάσια γιὰ τοὺς σκοπούς μας. Μὰ δὲν τὸν ξαναεῖδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μέθυσε ὁ Τάλμποτ... 'Η σκηνὴ ἐκείνη ἀφορμὴ λῶς τὸν δυσαρέστησε κι' ἀπὸ τότε ἀποφεύγει κι' ἐμᾶς τοὺς φίλους του.

— Λοιπὸν, εἶπε ὁ Κρίκιστερ, πρέπει νὰ ἐξηγηθοῦμε γιὰ ὅλ' αὐτὰ μὲ τὸν Τάλμποτ. 'Επίσης σεῖς θὰ μιλήσετε σοβαρὰ στὴν 'Αρτέμιδα καὶ θὰ τὴν πείσετε νὰ σᾶς βοηθήη ὅσον ἀφορᾶ τὸν Μάρκχαμ.

— Κι' ἂν ἀρνηθῆ; ρώτησε ὁ Βαρῶνος. Τότε θὰ τὴ διώξω ἀμέσως. Τί χρησιμεύει νὰ διατηρῆ κανεὶς μιὰ πολυδάπανη ἐρωμένη, ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ τὴν μεταχειριστῆ σὲ ἀσφαλεῖς ὑποθέσεις;

'Εκείνη τὴ στιγμὴ, διέκοψαν τὴν συζήτησί τους, γιατὶ εἶχαν φτάσει στὸ σπίτι τοῦ Ριχάρδου.

'Ο ὑπηρέτης τοῦ βαρώνου πήδηξε ἀπ' τὸ ἁμάξι καὶ γρήγορα ἔτρεξε τὴν πόρτα. Σχεδὸν ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ Οὐϊθιγκαμ, ὁ ἐπιστάτης τοῦ Ριχάρδου.

— 'Ο κύριός σου εἶναι ἐπάνω; ρώτησε ὁ Κρίκιστερ.

— "Οχι, κύριε, δὲν φάνηκε ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ. Ποὺ ἐλεγον ὅμως ἦρθε κάποιος ἄνθρωπος γνωστός μου, ὁ ὁποῖος μὲ εἰδοποίησε, ὅτι ὁ κύριός μου θὰ ἐπιστρέψη ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

— Καὶ ποῦ τὸν εἶδε τὸν κύριό σου ὁ ἄνθρωπος αὐτός; ρώτησε ὁ Κρίκιστερ ξαφνιασμένος γιὰ τὴν ὁλονύχτια ἀπουσία τοῦ Μάρκχαμ.

— Δὲν μοῦ εἶπε, ἀπάντησε ὁ Οὐϊθιγκαμ.

('Ακολουθεῖ)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΥ κ. ΦΑΝΗ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΣΤ'

Μυστικὲς ἑταιρεῖες κ' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς 'Επαναστάσεως δὲν ἔπαυσαν νὰ συσταίνωνται στὴν 'Ελλάδα. Παρ' ὅλες τὶς δυσπιστίες, ποῦχε διεγείρει ἡ «Φιλικὴ 'Εταιρεία» γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἀγώνος στὴν Μολδοβλαχία, καθὼς καὶ γιὰ τὶς ὑπερβολικὲς καὶ φανταστικὲς ὑποσχέσεις ποῦχε δώσει στοὺς Ρωμηοὺς γιὰ τὴ βοήθεια τῆς Ρωσσίας, μ' ὅλον τοῦτο ἐξακολουθοῦσε νὰ ὀρᾶ καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς 'Επαναστάσεως. Οἱ φιλικοὶ εἶχαν ξεπέσει βέβαια, μὰ δὲν ἔπαυαν νὰ ἐπηρεάζουν τὰ πράγματα.

'Ο Κολοκοτρώνης, ὁ Παπαφλέσσας, οἱ Κουντουριωτέοι, ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ Νέγρης καὶ γενικῶς ὅσοι διηύθυναν τὴν κατάστασι, ὑπῆρξαν παλαιοὶ φιλικοί. "Οσο κι' ἂν ἤθελαν νὰ τὸ κρύβουν δὲν μποροῦσαν νὰ μὴν ὁμολογοῦν τὶς πρῶτες σχέσεις τους μὲ τὴν ἑταιρεία. Τὸ πνεῦμα μάλιστα τῆς φιλικῆς ἐξακολούθησε νὰ κυβερνᾶ τὴν 'Επανάστασι κι' ὁ μυστικὸς δεσμός της βίαζε πολλοὺς νὰ συσταίνουν κι' ἄλλες ἑταιρεῖες μὲ διαφόρους σκοπούς. "Ετσι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς 'Επαναστάσεως, βλέπουμε νὰ ἱδρύωνται καὶ διαλύωνται πλεῖστες τέτοιες ἑταιρεῖες, ποὺ ζητοῦσαν νὰ πραγματοποιήσουν τὶς πιὸ ἀλλόκοτες προθέσεις

'Ο ἐμφύλιος πόλεμος τοῦ 1824–1825 ἔδωσε ἀφορμὴ στὴν ἵδρυσι πολλῶν ὁμάδων' ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀπογνώσεως, ὕστερα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἄλωσι τοῦ Μεσολογγίου, τὸ 1826 συναντοῦμε τὸ πνεῦμα τῆς συστάσεως ἑταιρειῶν νὰ παρασύρη πολλοὺς καὶ ἰδίως πολίτες, ποὺ ἤθελαν νὰ ἀντιδράσουν εἴτε στὴν ἀπολυταρχία καὶ τὴ βιαιότητα τῶν στρατιωτικῶν, εἴτε στὸν ἐγωισμὸ καὶ τὴν σατραπικότητα τῶν πολιτικῶν.

'Η ὀχλοκρατία ἦταν τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τῆς 'Επαναστάσεως, καθὼς κ' ἡ ἀχαλίνωτη ἐλευθερία, ποὺ τόσα κακὰ προξένησαν στὸν ἀγῶνα κι' ἔφεραν τὸν τόπο στὸ χεῖλος τῆς καταστροφῆς. Καθένας ποὺ μποροῦσε νὰ μαζέψη κοντά του τρεῖς-τέσσερες ἤθελε νὰ ὀνομάζεται καπετάνιος, ἀρχηγός, χιλίαρχος. Καθένας ἐξεστράτευε ὅπως ἤθελε κι' αὐτὸς ὁ Κολοκοτρώνης πολλὲς φορὲς βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἀπελπιστικὴ ἐγκατάλειψι ἀπὸ μέρους τῶν στρατιωτῶν του, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Τὰ ἴδια συνέβαιναν καὶ μὲ τοὺς πολιτικούς, ἂν μποροῦμε νὰ ὀνομάσουμε τέτοιους τοὺς Κοτσαμπάσηδες. Καθένας ἤθελε νὰ ἐπιβάλλεται στοὺς ἄλλους καὶ συγχρόνως νὰ ἐπιβάλη τὴ γνώμη του στὸ Κράτος ἢ τὴν κυβέρνησι, ποὺ πάντοτε ἦταν προσωρινή. 'Η πρῶτες ἑταιρεῖες ὕστερα ἀπὸ τὴν 'Επανάστασι συστήθηκαν ἀπὸ τοὺς πολιτικοὺς ἐναντίον τῶν στρατιωτικῶν. 'Η πρώτη τέτοια ἑταιρεία ἦταν ἡ περίφημη συντροφιὰ τῆς Τριπολιτσᾶς, ποὺ ἵδρυσαν οἱ πολιτικοὶ ἐναντίον τῆς παντοδυναμίας τῶν καπετανάιων, ποὺ κάναν ὅ,τι ἤθελαν. "Αλλη ἑταιρεία ἦταν ἡ «'Αδελφότης» τῶν Καλαμῶν κι' αὐτὴ ἐναντίον τῶν στρατιωτικῶν. "Οταν μάλιστα ὁ Παπαφλέσσας δέχτηκε στὸ σπίτι του κ' ὑπεράσπισε στρατιώτη του, ποῦχε σκοτώσει κάποιο φούρναρη στὴν Καλαμάτα, τὰ μέλη τῆς «'Αδελφότητος» ξεσηκώθηκαν καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸν Παπαφλέσσα νὰ τοὺς παραδώση τὸν φονηᾶ. 'Ο τρελλόπαπας ἀρνήθηκε κ' ἠπείλησε πὼς θὰ πυροβολοῦσε τοὺς πολίτες τῆς «'Αδελφότητος».

«Τότε οὗτοι παροργισθέντες ἔθεσαν πῦρ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του ἵνα συγκατακαύσωσιν πάντας τοὺς ἐντὸς αὐτῆς. 'Ο δὲ Παπαφλέσσας ἠναγκάσθη καὶ τὸν φονέα νὰ παραδώση καὶ συγχώρησιν νὰ ζητήση. 'Ο λαὸς παραλαβὼν τὸν φονέα ἐθανάτωσεν αὐτόν».

'Αλλ' ἡ σπουδαιότερη τότε συντροφιά, ποὺ μέχρι σήμερα διασώζεται ἡ ὀνομασία της καὶ ποὺ φαίνεται πὼς ἔδρασε πλατύτατα ἦταν ἡ «Μοσχομάγκα» τοῦ Ναυπλίου, καὶ ἱδρύθηκε τὰ 1824 κ' ἴσως προτήτερα. 'Η ἀρχή της εἶναι σκοτεινή. Μὰ φαίνεται πὼς ἱδρύθηκε ἀπὸ Ναυπλιῶτες κι' ἄλλους ποῦχαν καταφύγει στὴν πόλι ἐκείνη. Σ' αὐτὴν εἶχαν μπῆ ὄχι μόνο πολιτικοί, μὰ καὶ δυσαρεστημένοι στρατιωτικοί, ποὺ ἐπεδίωκαν διάφορες φιλοδοξίες. Στὰ κατελευταῖα κατώρθωσε νὰ κυριαρχήση στὴ «Μοσχομάγκα» ὁ στρατιωτικὸς ὄχλος. Σ' αὐτὴν ἀποδίδεται ὁ φόνος τοῦ 'Οδυσσέως 'Ανδρούτσου τὰ 1824, ὅπως λέει ὁ Κάρπος Παπαδόπουλος, χωρὶς νὰ τὸ διευκρινίζη. 'Ο μεγαλείτερος ἄθλος τῆς «Μοσχομάγκας» ἦταν ἡ αἰχμαλωσία τοῦ 'Αναγνώστη Ζαΐμη στὰ 1826 κι' ἡ διαπόμπευσίς του, γυμνοῦ, μέσα στοὺς δρόμους τῆς πόλεως. 'Η πεῖνα, ἡ ἀναρχία κ, ἡ ἀπελπισία εἶχαν φέρει ὅλους σχεδὸν στὴν ἀλλοφροσύνη. Κανεὶς νόμος δὲν λειτουργοῦσε. Καμμιὰ σχεδὸν Κυβέρνησις δὲν ὑπῆρχε. Κανεὶς δὲν ἐτιμωρεῖτο, εἴτε γιὰ κλοπή, εἴτε γιὰ φόνο ἢ ἄλλο κακούργημα. 'Ο χρόνος ἐκεῖνος τοῦ 1826 ἦταν ὁ τραγικώτερος κ' εἶχε δίκαιο ὁ Παπαρρηγόπουλος νὰ τὸν θεωρῆ σὰν τὸν κρισιμώτερο τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ Μεσολόγγι, ἡ τελευταία ἐλπίδα τῶν ἀγωνιζομένων εἶχε πέσει. 'Ο στόλος ἀκινητοῦσε καὶ στὰ ταμεῖα δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα γρόσι! Κάποιος ἔρριξε τὴν ἰδέα πὼς ὁ 'Αναγνώστης Δεληγιάννης εἶχεν ἀλεύρια στὸ σπίτι του καὶ πὼς εἶχε κρύψει καὶ πολλοὺς θησαυρούς. 'Η «Μοσχομάγκα» ἀνέλαβε νὰ διευκρινίση τὸ πρᾶγμα... πιάνοντας τὸν Δεληγιάννη αἰχμάλωτο ὡς ποὺ νὰ πεισθῆ γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς καταγγελίας.

Κάποια σύγχρονη πηγὴ ὡς ἑξῆς περιγράφει τὰ σχετικὰ μὲ τὴν σύλληψι τοῦ 'Αναγνώστη Δεληγιάννη.

«Τὸ 1826 ἡ «Μοσχομάγκα» διηγέρθη κατὰ τοῦ 'Αναγνώστη Δεληγιάννη ἐν Ναυπλίῳ. 'Ο λαὸς συναθροισθεὶς ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ἀπήτει νὰ συλλάβη αὐτόν. Τούτου μὴ παραδιδομένου ἐτέθη πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν. ὅπερ ἰδὼν ὁ ἐν αὐτῇ Α. Δεληγιάννης ἀπήτησε τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ πυρὸς καὶ παρεδόθη ὑπὸ τὴν διάφρισιν τῆς «Μοσχομάγκας», ἥτις παραλαβοῦσα αὐτὸν ὄντα ἐνδεδιμένον πολυτελῆ ὑπενδύτην (τσουμπὲν) ἀνεβίβασε αὐτὸν πρὸς φυλακὴν εἰς 'Ιτσ-Καλέ. Τότε ἕκαστος πλησιάζων τὸν οὕτω κακῶς ὡθούμενον προϊόντα, ὁ μὲν ἀτέκοπτε διὰ μαχαίρας τὸ ἓν μανίκιον τοῦ ἐπενδύτου, ὁ δὲ τὸ ἄλλο, ἄλλος τμῆμα τῆς σκούτας καὶ οὕτως εἰρέθη μέχρις οὗ ἀναβῇ εἰς τὴν 'Ακρόπολιν ἡμίγυμνος. "Ἑκαστος ἤθελε νὰ σφετεριστῇ ἐκ τοῦ πράματος τοῦ προϊόντος, διότι ἐθεώρει ὅτι αὐτὸς ἔχει περιουσίαν καὶ ἔπρεπε καὶ οἱ ἄλλοι νὰ ὠφεληθῶσιν ἐξ αὐτοῦ. 'Ο "Ἕλλην θέλει νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ ἄρχοντος, ὅμως δὲν ἀνέχεται οὔτος νὰ σφετερίζεται τὰ δημόσια. 'Ἐπιπτεῖ τὸ πρῶτον καὶ δογίζεται διὰ τὸ δεύτερον».

'Ο ἄθλος αὐτὸς τῆς «Μοσχομάγκας» ἐδραίωσε τὴν φήμη της καὶ πολλοὶ ἔσπευσαν νὰ γραφοῦν μέλη της. Λέγεται πὼς κι' ὁ Καραϊσκάκης ὅταν ἦλθε στὸ Ναύπλιο στὰ 1826 κι' ἐκεῖνος γράφτηκε ἑταῖρος τῆς «Μοσχομάγκας». 'Η 'Εταιρεία μάλιστα τὸν εὐκόλυνε στὴν ἀναλημψι τῆς ἀρχιστρατηγίας καὶ τὸν βοήθησε κατόπιν, ὅταν μὲ λίγους στρατιῶτες ὀγῆκε στὴ Ρούμελη γιὰ νὰ ἀναπτερώση τὸ πεσμένο πνεῦμα τῆς 'Επαναστάσεως καὶ τονώση καὶ πάλιν τὸν ἀγῶνα μὲ τὶς νίκες του. 'Η «Μοσχομάγκα» ἐπηρέασε καὶ πολιτικῶς, γιατὶ ἡ ἀρχές της ἦσαν φιλογαλλικὲς καὶ ἐπεδίωκε τὴν ἐκλογὴ Γάλλου πρίγκηπος γιὰ τὸν θρόνο τῆς 'Ελλάδος. Λέγεται πὼς ἀρχηγός της μυστικὸς ἦταν ὁ 'Ιωάννης Κωλέττης, ἐκεῖνος ποῦ τόσον ἐργάστηκε γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ρωσσοφίλου Καποδίστρια. Μὰ κι' ὁ Μαυροκορδάτος κι' ὁ Τρικούπης ἦσαν μέλη της, ποὺ δροῦσαν στὰ κρυφά. Γιὰ τοῦτο ὁ κυβερνήτης πολλὲς φορὲς προσπάθησε νὰ διαλύση τὴν «Μοσχομάγκα» μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε τελειωτικά. "Υστερα ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατό του παρουσιάστηκε καὶ πάλιν ἡ ἑταιρεία, μὲ σκοπὸ τὴν ἐκλογὴ Γάλλου στὸν θρόνο τῆς 'Ελλάδος. 'Αλλ' ἄλλη ἀντίπαλη ἑταιρεία συστήθηκε τότε τῶν «Ν α π α ί ω ν» μὲ φρονήματα φιλογαλλικὰ καὶ ποὺ λέγεται πὼς ἀρχηγός της ἦταν ὁ Μαυροκορδάτος. Αγνωστο πότε ἡ «Μοσχομάγκα» διαλύθηκε ὁριστικά. "Αφησε ὅμως μεγάλο θρύλο, ποὺ μέχρι σήμερα διατηρεῖται...

ΦΑΝΗΣ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΤΟΥ Ζ. ΑΝΡΥ ΚΑΡΥΣΕ

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ δεσποινίδα Βινὸ ἄνοιξε τὰ μάτια της, μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιό της, τὸ τόσο φτωχικό, μὰ καὶ πεντακάθαρο, ἡ χρυσὲς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου περνοῦσαν ἀπὸ τὶς κουρτίνες τοῦ κρεβατιοῦ της, ἐνῶ ἡ καμπάνες τῆς κοντινῆς ἐκκλησίας χτυποῦσαν χαρμόσυνα.

Ἡ γεροντοκόρη ἀναρωτήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ γιατὶ ἀκουγόντουσαν οἱ χαρμόσυνοι ἐκεῖνοι ἦχοι καὶ γιατὶ ἤτανε διάχυτη στὴν ἀτμόσφαιρα ἡ χαρὰ καὶ ἡ γαλήνη.

Μὰ ἀμέσως θυμήθηκε πὼς ἦταν ἡ μενάλη μερα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ ἀπὸ ἔνστικτο τὰ δάχτυλά της συνενώθηκαν γιὰ μιὰ προσευχή...

Ὕστερα σηκώθηκε, προχώρησε στὸ παράθυρο καὶ τράβηξε τὴν κουρτίνα.

Ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλανὸς κι' ὁλοκάθαρος, ἡ θερμὴ ἀτμόσφαιρα φαινότανε πὼς εἶχε ξαναγεννηθῆ καὶ τὸ μικρὸ δέντρο, ποὺ βρισκότανε στὴν διπλανὴ αὐλή, εἶχε ξαναντυθῆ τὴν δροσερή, πράσινη στολή του, ποὺ προμηνοῦσε τὴν Ἀνοιξι.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ γεροντοκόρη Βινὸ ἔμεινεν ἐκεῖ, ἀκίνητη μπροστὰ στὴ γαλήνια καὶ χαρωπὴ φύσι, χωρὶς ν' ἀμφιβάλη, ἡ ἄτυχη, πὼς θὰ φαινότανε γερασμένη κι' ἀκόμα περισσότερο κιτρινισμένη κάτω ἀπὸ τὸν λαμπερὸ ἥλιο τοῦ Ἀπριλίου.

Τόσες καὶ τόσες γιορτὲς τῆς Ἀναστάσεως εἶχαν περάσει, ἄλλες θλιβερὲς κι' ἄλλες χαρούμενες. Γιορτὲς ἀπομακρυσμένες, ποὺ τὶς εἶχε ὑποδεχθῆ μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀφέλεια, προσδοκία κι' ἐλπίδα.

Ἔφτασαν ὅμως τὰ τελευταῖα χρόνια, καὶ γιορτὲς ποὺ τὴ βρῆκαν ἐξασθενημένη, δίχως στοργή, ὁποταγμένην ἀγογγυστα στὴ μοῖρα της, μὲ μοναδική της χαρὰ τὶς προσευχές.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἡ ἀναμνήσεις της αὐτὲς ξαναρχόντουσαν ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ παρελθόντος κι' νόμιζε πὼς εἶχε μεταμορφωθῆ σὲ παιδί, ποὺ περίμενε ἀνυπόμονα τὸ πατροπαράδοτο κόκκινο αὐγὸ καὶ ὕστερα σὲ νεαρὴ δεσποινίδα, φιλάρεσκη, ντυμένη μ' ἕνα ὁλοκαίνουργιο ἀνοιξιάτικο φόρεμα.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως εἶχανε πεια περάσει γιὰ πάντα... Κα ἐν τούτοις, ἡ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας ἀντηχοῦσαν ὅπως ἄλλοτε, στέλνοντας τοὺς ἀργυρόηχους καὶ χαρμόσυνους ἤχους των στὸν ἐορτάζοντα οὐρανό.

Μὰ τί περικλεῖναν ἄλλοτε ἡ γιορτὲς ἐκεῖνες τῆς Ἀναστάσεως, γιὰ νὰ τῆς φαίνωνται τόσον ὡραῖες καὶ λαμπρές ;

Ἡ Βινὸ χάϊδεψε τὰ γκρίζα μαλλιά της μελαγχολικό Ἤξερε πολὺ καλὰ πὼς τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει στὸν κέσμο μέχρι κείνη τὴ στιγμὴ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν τὴν ἴδια...

Ἔπρεπε ὅμως ν' ἀποδιώξη ὅλες τὶς θλιβερὲς ἐκεῖνες σκέψεις της καὶ ντύθηκε γιὰ νὰ πάη στὴν ἐκκλησία.

Μετὰ τὴν θεία λειτουργία ξεκίνησε μ' ἀργὸ βῆμα γιὰ νὰ πάη στὴν πλούσια νυφη της, ποὺ τὴν ὑποστήριζε καὶ βοηθοῦσε προσκαλῶντας την ὅλες τὶς ἐπίσημες γιορτές γεῦμα. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ δυστυχισμένη γεροντοκόρη πε στὸ σπίτι τῆς πλούσιας νύφης της, καταστενοχωρημένη.

Μπαίνοντας μέσα, ἀναζήτησε μὲ τὸ βλέμμα της κρούλα ἀνηψιά της, τὴν Ἐρριέτα, γιὰ νὰ τῆς δώσ ταπεινὸ πασχαλιάτικο δῶρο της.

Ὦ! τὸ φτωχικὸ ἐκεῖνο δῶρο, ἦταν ἡ ἀδιάκοπη φρο δα της!

Πρὶν ἀπὸ πολλὲς ἑβδομάδες σκεφτόταν γι' αὐτό, μὰ ὅ πλησ.αζε ἡ χαρμόσυνη μέρα τῆς Ἀναστάσεως στενογω ταν περισσότερο, γιατὶ θὰ τὴν εὕρισκε ἀκόμα πιο φτω ἀπὸ τὸ συνηθισμένο

Τὸ προηγούμενο βράδυ, ἡ Βινὸ εἶχεν ἀγοράσει, μὲ λί κέρματα ἕνα μικρὸ κόκκινο περιδέραιο ἀπὸ ψεύτικα κορ λια καὶ θέλησε νὰ τὸ τυλίξη μὲ χιονάτο μπαμπάκι μέσα ἕνα ψεύτικο πασχαλιάτικο αὐγό.

Μὰ τὸ αὐγὸ δὲν τὸ εἶχε. Αὐτὰ ποὺ πουλοῦσαν οἱ ἔμ ροι ἦσαν ἀπρόσιτα γιὰ τὸ φτωχικό της βαλάντιο

Ἐνῶ τὰ σκεφτόταν ὅλ' αὐτά, θυμήθηκε πὼς ἄλλοτε, ὅτ ἤτανε μικρή, μιὰ χαρμόσυνη Κυριακὴ τῆς Ἀναστάσεως, τ χάρισαν ἕνα αὐγὸ τόσον ὡραῖο, ποὺ δὲν εἶχε ξαναδῆ τ ρόμοιο στὴ ζωή της καὶ ποὺ τὸ εἶχε φυλάξει σάν πολ μο κειμήλιο.

Μὰ προς χάριν τῆς μικρούλας ἀνηψιᾶς της θὰ τὸ ἀπ χωριζότανε τώρα, μὲ μεγάλη της χαρὰ μάλιστα.

Τέλος, στὸ βάθος ἑνὸς μπαούλου της, ποὺ ἤτανε σκεπ σμένο ἀκόμα μὲ μεταξωτὸ χαρτί, βρῆκε κεῖνο τὸ αὐγό, ποὺ ἤτανε τόσο πολύτιμο γι' αὐτὴν καὶ τὸ περιτύλιξε μὲ τὸ κόκ κινο περιδέραιο, τόδεσε μὲ μιὰ ταινία κι' ὅταν τέλειωσε αὐτὴν τὴν δουλειὰ ἄρχισε νὰ καμαρώνη μὲ περηφάνεια τ μικρὸ ἐκεῖνο δῶρο της.

Τώρα μποροῦσε νὰ πάη στὸ σπίτι τῆς νύφης της. Ἡ Ἐρ ριέτα θᾶχε ἕνα ὡραῖο πασχαλιάτικο δῶρο καὶ θ' ἀγκαλιά ζε θερμότατα τὴ γρηᾶ θείτσα της, γι' ἀντάμοιβή. Ἀμέσως θὰ κρεμοῦσε στὸν κάτασπρο καὶ δροσερὸ λαιμό της τ κόκκινο περιδέραιο καὶ θὰ φύλαγε τὸ αὐγό, γιὰ νὰ θυμ εται γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἀγαπημένη της θεία...

Ὅταν ἡ Βινὸ ἔφθασε στὸ σπίτι τῆς νύφης της, βρῆκ ἐκεῖ ἕνα πλῆθος κυρίες καὶ κυρίους καλεσμένους.

Τοὺς χαιρέτησεν ὅλους ἀδέξια καὶ συνεσταλμένα κ πῆγε νὰ καθήση στὴ συνηθισμένη ἰδιαίτερη γωνιά της.

Ἡ Ἐρριέτα βρισκόταν ἐκεῖ, τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰ της γιὰ τὸ καινούργιο φόρεμά της καὶ φιλάρεσκη σάν μεγά γυναῖκα. Μὲ τὴ χαριτωμένη καὶ γελαστὴ φλυαρία της δειξε στὴν θεία της ὅλα τὰ δῶρα ποὺ τῆς εἶχανε προσφ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑΪΓ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο),

Εὐθὺς ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὸ περίεργο ἐκεῖνο σάλπισμα ποὺ τόσο ξάφνιασε τὸν βασιλέα φάνηκε ἡ ἀρκούδα, κυνηγημένη ἀπὸ κοντὰ ἀπ' τὰ σκυλιά.

Καὶ, πίσω ἀπ' τὰ σκυλιά, πρόβαλαν μέσα ἀπ' τὰ δέντρα δυὸ ἄντρες ἐντελῶς ἄγνωστοι στὸν βασιλέα καὶ στὸν Μπαβολέ.

Ἦσαν κ' οἱ δυὸ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἵππευαν μαῦρα ἄλογα καὶ γκρίζοι μανδύες τοὺς τύλιγαν.

Ἡ ἀρκούδα πέρασε σ' ἀπόστασι χιλίων μέτρων ἀπὸ τὸν βασιλέα, κυνηγημένη πάντα ἀπ' τὰ σκυλιά. Καὶ πίσω, ἀπ' τὰ σκυλιὰ πέρασαν κ' οἱ δυὸ ἄγνωστοι, ποὺ σάλπιζαν μὲ βούκινα, τὸ σκωτσέζικο ἐκεῖνο σκοπὸ ποὺ ἦταν πολὺ γνωστος κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς διηγήσεώς μας μὲ τ' ὄνομα τὸ «Τραγοῦδι τοῦ βασιλέως Ρωβέρτου». Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς ταχτικοὺς κυνοτρόφους, αὐτοὶ εἶχαν μείνει πολὺ πίσω.

— Μπᾶ! φώναξε ὁ βασιλεύς. Μήπως ζαλίστηκα καὶ δὲν βλέπω καλά;

— Ὄχι! ἀπάντησε ὁ Μπαβολέ, ὁ ὁποῖος εἶχε καταταραχθῆ. Βλέπετε πολὺ καλά! Οἱ κυνηγοὶ αὐτοὶ μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστοι, καθὼς καὶ τὸ σάλπισμα ποὺ σαλπίζουν...

— Νὰ τοὺς προφτάσουμε γιὰ νὰ δοῦμε ποιοὶ εἶναι! φώναξε ὁ βασιλεὺς κεντρίζοντας τὸ ἄλογό του καὶ ὁρμῶντας μπροστά.

— Εἰν' οἱ συνωμόται! Οἱ συνωμόται! ψιθύρισε ὁ ἀκόλουθος μ' ἀγωνία. Ἐδῶ εἶναι ἀνακατεμένος ὁ Γαετάνο, Μεγαλειότατε!... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σταθῆτε! Σταθῆτε!

Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς ἔτρεχε κιόλας μπροστὰ κι' ἔλεγε:

— Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ τόσο τολμηροί, ὥστε νὰ κυνηγοῦν τὸ ζῶο μου μὲ τὰ σκυλιά μου χωρὶς νὰ τοὺς ἔχω προσκαλέσει στὸ κυνῆγι μου.

— Μεγαλειότατε! Μεγαλειότατε! φώναξε ὁ Μπαβολὲ πλησιάζοντάς τον. Σταθῆτε! Μὴν τοὺς ἀκολουθεῖτε!... Εἶναι οἱ δολοφόνοι!

Ὁ βασιλεὺς γύρισε πρὸς τὸν ἀκόλουθό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶναι δυό, δὲν εἶναι ἕτοι;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε... Λοιπόν;

—Λοιπόν! Καὶ ἐμεῖς εἴμαστε δυό! Ἐμπρός, νεαρέ μου! Ἂς χτυπηθοῦμε, ἀφοῦ θέλουν τὴ ζωή μου! Ἐμπρός, Μπαβολέ! Ἐμπρός, ἀκόλουθέ μου!...

Καὶ ὁ βασιλεὺς κέντρισε πάλι τ' ἄλογό του καὶ κάλπασε πρὸς τὴν διεύθυνσι τῶν δυὸ μυστηριωδῶν κυνηγῶν μὲ τοὺς μανδύες.

— Πραγματικά, εἶπε μέσα του ὁ Μπαβολέ. Πρέπει νὰ χτυπηθοῦμε. Ἀλλὰ ὁ κύριός μου θὰ σκοτωθῆ ὕστερ' ἀπὸ μένα. Εἶμαι ὁ ἀκόλουθος τοῦ βασιλέως!

Ἡ κυνηγημένη ἀρκούδα μπῆκε σ' ἕνα φαράγγι, ἔπειτα ἐβγῆκε σὲ μιὰ στενὴ κοιλάδα καὶ κατόπιν ἐξαφανίστηκε σ' ἕνα ἄλσος.

Ὁ Μπαβολὲ καὶ ὁ βασιλεὺς κάλπαζαν μανιασμένα, ἀλλὰ οἱ δυὸ μανδυοφόροι εἶχαν ἄλογα πρώτης τάξεως κι' ἔτσι κρατοῦσαν τὴν ἀπόστασι ποὺ ἤθελαν.

Ἡ ἀρκούδα διευθυνόταν καλπάζοντας πρὸς τὴ Μαύρη Κατηφοριά, ὅπως εἶχε προβλέψει ὁ βασιλεὺς καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ σὲ δυὸ ψηλὰ βουνά.

Τότε τὰ σαλπίσματα, τὰ ποδοβολητὰ τῶν ἀλόγων, τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν, τὰ μουγκρίσματα τοῦ κυνηγημένου θηρίου ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ κουράζεται συγχωνεύτηκαν σ' ἕνα συγκεχυμένο θόρυβο μέσα στὴν ἄγρια ἐκείνη τοποθεσία.

Ἡ κοιλάδα ἦταν στενὴ κι' ἀπὸ πάνω της ὠρθωνόντουσαν ὑψηλοὶ βράχοι. Μακρυά, πέρα, φαινόντουσαν ἡ χιονισμένες κορυφὲς τῶν Πυρηναίων. Ἀπὸ τὸ μονοπάτι, ὅπου ἔτρεχαν τὰ σκυλιὰ κ' οἱ κυνηγοί, κυλοῦσε ἕνας χείμαρρος πού μπέρδευε τὴ βραχνὴ ἁρμονία του μὲ τὴ φοβερὴ ἐκείνη ὀρχήστρα. Οἱ μυστηριώδεις κυνηγοὶ σάλπιζαν ἀκατάπαυστα τὸ ἄγριο ἐκεῖνο σάλπισμά τους, τὰ ἄλογά τους ἔτρεχαν ἀνάμεσα στοὺς σπινθῆρες ποὺ ἔβγαιναν ἀπ' τὶς πέτρες, καθὼς τὶς χτυποῦσαν τὰ πέταλά τους, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς τοῦ κάκου βύθιζε τὰ σπιρούνια του στὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του, κυνηγῶντας τοῦ κάκου τοὺς δυὸ ἀγνώστους.

Ὁ Μπαβολὲ εἶχε μείνει πίσω ἀπ' τὸν βασιλέα καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν φτάση, φωνάζοντας:

— Μεγαλειότατε ! Μεγαλειότατε! Σταθῆτε !

Ὁ βασιλεὺς δὲν τὸν ἄκουγε πειά, ἦταν ἔξαλλος καὶ μάτωνε τὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του...

Ἔξαφνα, στὴ στροφὴ ἑνὸς σύδεντρου, ὁ βασιλεὺς ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἀκολούθου του, ὁ ὁποῖος αἰσθάνθηκε τὶς τρίχες του νὰ σηκώνωνται ἀπὸ ἀγωνία.

Ἡ κοιλάδα ἦταν στὸ μέρος ἐκεῖνο βασκῶδης καὶ κοβόταν ἀπότομα στὰ δυὸ ἀπὸ ἕναν χείμαρρο κι' ἕνα γκρεμό.

Ἕνας δεύτερος χείμαρρος κυλοῦσε πάνω ἀπὸ τὸν γκρεμὸ ἐκεῖνο καὶ χυνόταν στὸν πρῶτο. Ὁ βασιλεὺς τὸν εἶχε περάσει μὲ τὸ ἄλογό του βυθισμένο στὸ νερὸ ὡς τὸ στῆθος.

Ὁ Μπαβολὲ ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν περάση κι' αὐτὸς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀλλὰ ἔξαφνα ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ τὸ ἄλογό του ζαπλώθηκε νεκρό, χτυπημένο ἀπὸ τὴ σφαῖρα.

Συγχρόνως ἕνας ἄνθρωπος πρόβαλε ἀπὸ τὸν γκρεμὸ καὶ φώναξε στὸν Μπαβολέ.

— Οἱ δυό μας τώρα, ὡραῖε μου ἀκόλουθε. Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μονομαχῶ στὸ σεληνόφως!

Ἦταν ὁ Γαετάνο, ὁ ὁποῖος εἶχε φτάσει ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα πλάγιο μονοπάτι, καὶ ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ ἐμποδίση τὸν Μπαβολὲ νὰ περάση τὸ ποτάμι, εἶχε σκοτώσει τὸ ἄλογό του.

Ὁ ἀκόλουθος, ὁ ὁποῖος σηκώθηκε, ἀμέσως, ἔβγαλε μιὰ βλαστήμια καὶ τραβῶντας τὰ πιστόλια του, σημάδεψε τὸν Γαετάνο.

— Σήμερα δὲν ἀδειάζω γιὰ μονομαχία! τοῦ φώναξε. Καὶ τὸ ἄλογό σας μοῦ χρειάζεται, ἀφοῦ σκοτώσατε τὸ δικό μου!

Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, πυροβόλησε.

Ὁ Γαετάνο, γιὰ ν' ἀποφύγη τὴ σφαῖρα, ἔσκυψε πάνω στ' ἄλογό του. Τὸ δυστυχισμένο ζῶο χτυπήθηκε στὸ μέτωπο καὶ σωριάστηκε κάτω νεκρό.

Ὁ πρέσβυς κυλίσθηκε καταγῆς. Ξεμπλέχθηκε ὅμως γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἀναβολεῖς καὶ τὰ χαλινάρια, κι' ἔτρεξε ἐναντίον τοῦ Μπαβολὲ μὲ τὸ σπαθὶ ὑψωμένο.

Ὁ ἀκόλουθος πυροβόλησε πάλι, ἀλλὰ ὁ Γαετάνο, γέροντας πρὸς τὸ πλάι ἀπέφυγε τὴ σφαῖρα, ἡ ὁποία σφύριξε στ' αὐτιά του.

Ἐξαλλος τότε ἀπὸ τὴν ὀργή του, ὁ Μπαβολὲ τράβηξε κι' αὐτὸς τὸ ξίφος του καὶ ὡρμησε ἐναντίον τοῦ Γαετάνο.

— Ἀ! φώναξε. Ἄτιμε! Προδότη! Ἂν δὲν μπορέσω νὰ σώσω τὸν βασιλέα, θὰ σκοτώσω τοὐλάχιστον ἐσένα!...

— Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ θέλω ἐγώ, ὡραῖε μου ἀκόλουθε! ἀπάντησε ὁ Γαετάνο. Μᾶς εἶναι ἐμπόδιο καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ σὲ σκοτώσω σήμερα, γιατὶ δὲν ἔχω πεια κανένα λόγο νὰ φείσθῶ τῆς ζωῆς σου.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ρίχτηκαν ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου ὁρμητικοί. Μὰ ὁ Μπαβολὲ ξέχασε μέσα στὴν ὁρμή του τὴν ἐπιτηδειότητά του στὴν μονομαχία καὶ τὶς σοφὲς συμβουλὲς τῆς βασιλίσσης, ἐνῶ ὁ Γαετάνο, κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ψυχρός, εἰρωνικός, ἀδυσώπητος, μονομαχοῦσε μὲ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἀποφασισμένος νὰ σκοτώση τὸν ἀντίπαλό του καὶ νὰ ἐξασφαλίση ἔτσι τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ βασιλέως.

Τρεῖς φορὲς ὁ Μπαβολὲ ἐπετέθη, ἀλλὰ καὶ τὶς τρεῖς φορὲς τὸ χτύπημά του ἀποκρούστηκε καὶ μιὰ φορὰ τὸ σπαθὶ

τοῦ Γαετάνο τοῦ ἦρθε κατάστηθα.

'Ο ὡραῖος ἀκόλουθος θὰ σκοτωνόταν ἂν δὲν φοροῦσε τὸν θώρακα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ βασιλεύς. 'Ετσι τὸ ξίφος, χτυπώντας σ' αὐτὸν δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα.

— Διάβολε! φώναξε ὁ Γαετάνο μανιασμένος Αὐτὸ εἶναι ἀνανδρία! Φορᾶς θώρακα!

— Τὸ εἶχα ξεχάσει! ἀπάντησε ὁ Μπαβολέ. Πάντως ὅμως αὐτὸ εἶναι πιὸ ἐπιτετραμμένο ἀπ' τὸ χτύπημα μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ ξίφους ποὺ καταφέρατε.

'Ο Μπαβολὲ εἶχε ἀνακτήσει ὅλην τὴν εἰρωνεία του καὶ τὸ μίσος του κατὰ τοῦ Γαετανο, τὸ ὁποῖον ἐμελλε τέλος νὰ πραγματοποιήση, τὸν εἶχε κάνει νὰ ξεχάση ἐντελῶς τὸν βασιλέα γιὰ τὸν ὁποῖο ἄλλως τε δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε.

Τραβήχτηκε πίσω ἕνα βῆμα, κάρφωσε τὸ ξίφος του στὴ γῆ καὶ εἶπε ψυχρὰ στὸν Γαετάνο:

— Περιμένετε! τοῦ εἶπε. Θὰ βγάλω τὸν θώρακα... Τραβηχτῆτε καὶ σεῖς πίσω, ἂν εὐαρεστῆσθε...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γαετάνο ἔγινε κατακόκκινο ἀπὸ ἀγανάκτησι.

— Εἶμαι εὐγενὴς καὶ ὄχι δολοφόνος! εἶπε.

— Εἶσαι προδότης καὶ ἀνανδρος!

Τὸ χέρι τοῦ πρεσβευτοῦ ἔσφιξε τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του καὶ στὰ μάτια του ἔλαμψε ἡ ἀγανάκτησις.

— 'Υπομονή! τοῦ φώναξε ὁ ἀκόλουθος, χαμογελῶντας εἰρωνικά. Περιμένετε, ἀφέντη μου! Σ' ἕνα λεπτό, εἶμαι στὴ διάθεσί σας!

'Ο Μπαβολὲ ἔβγαλε γρήγορα - γρήγορα τὸν πλεχτό του θώρακα, τὸν ἔσπρωξε περιφρονητικὰ μὲ τὸ πόδι του καὶ εἶπε:

— Τὸν εἶχα φορέσει μόνο γιὰ τὶς σφαῖρες... Νὰ τὸ στῆθος μου... Προσπαθῆστε νὰ τὸ βρῆτε, κύριε δολοφόνε, γιατὶ ἂν βρῶ πρῶτος ἐγὼ τὸ δικό σας θὰ τὸ μεταβάλω σὲ θήκη γιὰ τὸ ξίφος μου... Προσοχή, κύριε!

Μὲ τὴν ἐπανάληψι τῆς μονομαχίας, οἱ ὅροι ἀντεστράφησαν μονομιᾶς. 'Η ὀργὴ τύφλωνε τώρα τὸν Γαετάνο, ἐνῶ ὁ Μπαβολὲ εἶχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμία του, τὴν δηκτικότητά του καὶ τὴν τόλμη του. Εἶχε γίνει πάλι ὁ ψύχραιμος κι' ἔμπειρος μαθητὴς τῶν Βαλουά, κατ' ἐξοχὴν ξιφομάχων.

Μὲ τὶς πρῶτες ἐπιθέσεις του, ἔκανε διάφορες ἀμυχὲς στὸν Γαετάνο, τοῦ ὁποίου τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχη, ἐνῶ ἀντιθέτως, τὸ ξίφος τοῦ πρεσβευτοῦ συναντοῦσε πάντα τὸ ξίφος τοῦ ἀκολούθου.

'Επὶ δέκα λεπτά, οἱ δυὸ ἥρωες τῆς ἀδυσώπητης ἐκείνης μονομαχίας δὲν ἄλλαξαν καμμιὰ κουβέντα κι' ἐπὶ δέκα λεπτὰ ὅλες ἡ προσπάθειες τοῦ Γαετάνο πῆγαν χαμένες. Τὸ λευκὸ πουκάμισο τοῦ Μπαβολὲ δὲν ἔφερε καμμιὰ κηλῖδα αἵματος.

Ἔξαφνα ὁ Γαετάνο θυμήθηκε κάποιο ἐπιδέξιο τέχνασμα ἑνὸς Ναπολιτάνου ξιφομάχου. Ἔγειρε ἀργὰ πρὸς τὸ πλάϊ κατέβασε κάτω κι' ἔπειτα τέντωσε ἀπότομα τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήση κατάστηθα.

'Ο ἀκόλουθος ὅμως παραμέρισε ἐγκαίρως, ξεφεύγοντας μὲ μιὰ ἐλαφριὰ ἀμυχὴ κι' ἔπειτα ὑψώνοντας τὸ χέρι του, κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ σπαθιοῦ του στὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του.

'Ο Γαετάνο κλονίστηκε, ἀλλὰ δὲν ἔπεσε. Σχεδὸν ἀμέσως ἀνωρθώθηκε.

— Σᾶς ἀνταπέδωσα τὰ ἴσα! εἶπε ὁ Μπαβολὲ χαμογελῶντας. Κι' ἐσεῖς μὲ χτυπήσατε χυδαῖα πρὸ ὀλίγου μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ σπαθιοῦ σας. 'Εμπρὸς τώρα!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ Γαετάνο ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς γιατὶ εἶδε τὸ αἷμα τοῦ ἀκολούθου νὰ κυλᾶ στὸ πουκάμισό του.

— Ὦ! εἶπε φλεγματικὰ ὁ Μπαβολέ. Εἶναι μιὰ ἁπλὴ ἀμυχή, μὰ δὲν θὰ χαρῆτε πολύ... Νά, αὐτὸ εἶναι χτύπημα!

Καὶ ἁπλώνοντας τὸ χέρι του πλήγωσε τὸν Γαετάνο στὸν ὦμο κάνοντάς τον νὰ βγάλη μιὰ κραυγὴ πόνου.

— Δὲν ἦταν ὡραῖο χτύπημα, ἔ; ἐξακολούθησε ὁ Μπαβολὲ χαμογελῶντας. Μοῦ τὸ δίδαξε πέρυσι στὸ Παρίσι, ὁ Ζινιὰκ, ἀκόλουθος τοῦ βασιλέως 'Ερρίκου Γ'.

— Δὲν σᾶς τὸ δίδαξε καλά!

— Νομίζετε;

— Βέβαια, ἀφοῦ μοῦ κάνατε μιὰ ἐλαφριὰ μόνο ἀμυχή.

— Αὐτὸ συνέβη γιατὶ φορᾶτε χοντρὰ ροῦχα. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὁ δάσκαλός μου ὁ Ζυνιὰκ μοῦ κατάφεοε τὸ χτύπηφοροῦσα στὸ στῆθος θὰ μὲ σκότωνε!

— Καταραμένη ἀλυσίδα! εἶπε ὁ Γαετάνο. Γιατὶ, χωρὶς αὐτήν, δὲν θὰ ἔχανα τώρα ἐδῶ τὴν ὥρα μου, ἐνῶ μὲ τὸ μένουν ἄλλοῦ!.

— Ὦ! εἶπε ὁ Μπαβολὲ, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἐξαφνα σοβαρὸς μὴν ἀνησυχεῖτε! Τὴν ἀλυσίδα αὐτὴν ὀὲ τὴ φοράω πειὰ δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήση. Ἦταν ὡστόσο μιὰ πολὺ ὡραία ἀλυσίδα ἀπὸ σφυρηλατημένο χρυσάφι. Ἦταν οἰκογενειακὸ κειμήλιο, κύριε...

Ὁ Γαετάνο σκίρτησε καὶ μόλις πρόφθασε ν' ἀποκρούσ τὸ χτύπημα, τὸ ὁποῖο τοῦ κατάφερε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκόλουθος.

— Γιατὶ εἴσθε τόσο ἀπρόσεχτος; τὸν ρώτησε ὁ Μπαβολὲ γελῶντας. Ἂν ἐξακολουθήσετε ἔτσι, μὲ τὸ προσεχές χτύπημα θὰ σᾶς σκοτώσω. Φαντασθῆτε, κύριέ μου, ὅτι ἡ ἀλυσίδα ἐκείνη ἦταν τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βοηθήση νὰ ξαναβρῶ τὴν οἰκογένειά μου...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Γαετάνο ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ τραβήχτηκε πίσω...

— Τί ἔχετε, ἀφέντη μου; τὸν ρώτησε ξαφνιασμένος ὁ ἀκόλουθος.

— Τίποτε, τίποτε, ἀπάντησε ὁ Γαετάνο κατασυγκινημένος. Εἶμαι ταραγμένος... Θέλετε νὰ μοῦ δώσετε δέκα λεπτὰ ἀνακωχή;

— Φοβᾶστε μήπως πεθάνετε;

— Ὄχι! Ὄχι! Ἀλλὰ ἐκείνη ἡ ἀλυσίδα; Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἀπάντησε ὁ Μπαβολὲ συγκινημένος καὶ ταραγμένος κι' αὐτὸς, τὴν ἀλυσίδα ἐκείνη δὲν τὴν ἔχω πιά. Τὴν ἔπαιξα στοὺς κύβους καὶ τὴν ἔχασα!...

— Τὴν ἐπαίξατε καὶ τὴ χάσατε! φώναξε ὁ Γαετάνο γελοιοποιάζοντας. Θεέ μου! Θεέ μου!

Καὶ πέταξε μακρυὰ τὸ σπαθί του.

— Ὦ! εἶπε ὁ Μπαβολέ. Μήπως τρελλαθήκατε;

— Ὄχι, ἀλλὰ ἀπαντῆστε μου!... Μιὰ μόνη ἐρώτησι σᾶς κάνω!

— Τὴν ἀλυσίδα αὐτὴ σᾶς τὴν κέρδισε ἕνας ξενοδόχος.

— Μὰ τὸν Θεό, ναί! ἀπάντησε ὁ ἀκόλουθος ξαφνιασμένος. Πῶς τὸ ξέρεις;

'Ο Γαετάνο δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε ἀλλὰ τὸν ρώτησε!

— Πέστε μου ἀκόμα τὸ ἐξῆς: ἔχετε οἰκογένεια;

— Ὄχι... Τὴν ἔχω χάσει καὶ τὴν ἀναζητῶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς σφαγῆς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, τὴ μόνη μέρα τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, τὴν ὁποία διατήρησε ἡ μνήμη μου, ἀπάντησε ὁ ἀκόλουθος τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπο ἄλουσε κρύος ἱδρώς.

'Ο Γαετάνο ἔβγαλε μιὰ νέα κραυγή, κραυγὴ ἀγωνίας καὶ χαρᾶς, ὥρμησε πρὸς τὸν Μπαβολὲ μὲ τὴν ἀγκαλιὰ ἀνοιγμένη καὶ λαχανιασμένος, ἔξαλλος, ξεχνώντας ὁλοτελῶς καὶ γῆ, ἔπεσε γονατιστὸς μπρὸς στὸν κατάπληκτο ἀκόλουθο, πῆρε τὸ χέρι του κι' ἄρχισε νὰ τὸ φιλᾶη φιθυρίζοντας μὲ φωνὴ κομμένη:

— Παιδί μου! Κύριέ μου! 'Εσεῖς λοιπὸν εἴσθε;

'Ο Μπαβολὲ ἦταν χλωμὸς καὶ ἀμίλητος καὶ ἦταν κατα ταραγμένος γιατὶ ἔξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ φοβερὴ ἰδέα.

— Μήπως εἶμαι γυιὸς ἐκείνου, τὸν ὁποῖο μισῶ; ἀναρωτιῶταν.

Καί, καταβάλλοντας μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, φώναξε:

— Ἀλλὰ ποιὸς εἴσθε σεῖς;

— 'Ο θεῖος σου. ἀπάντησε ὁ Γαετάνο μὲ πάθος.

— Δὲν σᾶς θυμᾶμαι, ἀπ: ὁ ἀκόλουθος. Τὸ μόνο πράγμα ποὺ μένει καθαρὸ μέσα στὴν καταχνιά, ἡ ὁποία τυλίγει τὴ μνήμη μου, εἶναι ἡ μητέρα μου!

— 'Η μητέρα σου! φώναξε ὁ Γαετάνο. 'Η μητέρα σου... Εἶναι ἐδῶ ἡ μητέρα σου!...

— 'Η μητέρα μου ἐδῶ; τραύλισε ὁ Μπαβολὲ πνιγμένος ἀπὸ συγκίνησι... 'Η μητέρα μου;... Δὲν μοῦ λέτε ψέματα;

— Ἔλα, κύριέ μου!... Πᾶμε νὰ τὴ βροῦμε... Ποιὸ σπίτι νεφο σκέπαζε τὰ μέτρα μου καὶ δὲν σ' ἀνεγνώρισα τόσες μέρες τώρα... Συχώρεσέ με, παιδί μου! Συγγνώμην, κύριέ μου!...

Καὶ ὁ Γαετάνο, τραυματισμένος, ματωμένος, ἀνωρθώθηκε, ἀγκάλιασε τὸν Μπαβολὲ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησί του καὶ κολυμπῶντας πέρασε τὸν γείμαρρο...

'Ο Μπαβολὲ μὲ τὴ σκέψι, ὅτι θὰ ξανάβλεπε τὴν μητέρα του, εἶχε ξεχάσει τὰ πάντα... καὶ αὐτὸν ἀκόμα τὸν βασιλέα...

ΙΘ'

'Ο βασιλεὺς εἶχε περάσει τὸν γείμαρρο παρακολουθῶντας πάντα μὲ τὸ βλέμμα τοὺς δυὸ ἀγνώστους κυνηγούς, οἱ ὁ-

ποῖοι προπορευόντουσαν κατὰ χίλια περίπου βήματα, σαλπίζοντας διαρκῶς τὸ παράδοξο σάλπισμά τους.

'Η ἡμέρα κόντευε πειὰ νὰ τελειώση. Τὸ ἄλογο τοῦ βασιλέως ἦταν κατάκοπο ἐνῶ τὰ ἄλογο τῶν δυὸ κυνηγῶν φαινόντουσαν χαλύβδινα κι' ἀκούραστα.

'Η παρακολούθησις βάστηξε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα, χωὶς ὁ βασιλεὺς νὰ μπορέση νὰ φτάση τοὺς δυὸ κυνηγούς. Τέλος, τὸ ἄλογό του ἔπεσε καὶ δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ σηκωθῆ. Τότε ὁ βασιλεὺς, ἀπαξιώνοντας νὰ πάρη τὰ πιστόλια του, ἄρχισε νὰ καταδιώκη τοὺς δυὸ καβαλλάρηδες, πεζὸς καὶ μὲ τὸ σπαθί του στὰ χέρια.

Συγχρόνως οἱ δυὸ κυνηγοί, σὰν νὰ περίμεναν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ αὐτή, πυροβόλησαν τὴν ἀρκούδα, στὴν ὁποία βρισκόντουσαν πειὰ πολὺ κοντὰ καὶ τὴν ξάπλωσαν κάτω σκοτωμένη.

Τὰ σκυλιὰ ὥρμησαν ἐναντίον τῆς λείας τους, ἐνῶ οἱ δυὸ κυνηγοὶ στάθηκαν σὰν νὰ περίμεναν τὸν πεζὸ βασιλέα.

Ἐ! τοὺς φώναξε ὁ 'Ερρῖκος, ὅταν ζύγωσε. Ποιοὶ εἴσθε;

Οἱ δυὸ μυστηριώδεις κυνηγοὶ ποὺ δὲν ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τὸν δὸν Παέθ καὶ τὸν Ἕκτορα, ὁ πατέρας τους ἄρχων τοῦ Πενόλ καὶ ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ δουκός, ἡ μητέρα τοῦ Μπαβολέ.

'Ο βασιλεὺς 'Ερρῖκος διευθύνθηκε πρὸς αὐτοὺς καὶ φτάνοντας σὲ ἀπόστασι τριῶν μέτρων, στάθηκε καὶ τοὺς κύτταξε. Βλέποντας τότε μιὰ γυναῖκα μεταξύ τους, ὁποκλίθηκε μ' εὐγένεια.

— Ποιὸς εἴσθε καὶ τί θέλετε; τὸν ρώτησε αὐστηρὰ ὁ γηραιὸς ἄρχων τοῦ Πενόλ.

'Ο βασιλεὺς τραβήχτηκε πίσω ἕνα βῆμα, κύτταξε τὸν γέρο εἰρωνικὰ καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— 'Ονομάζομαι 'Ερρῖκος τῶν Βουρβόνων, εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καὶ θέλω νὰ μάθω μὲ ποιὸ δικαίωμα οἱ δυὸ αὐτοὶ κύριοι τόλμησαν νὰ κυνηγήσουν στὰ κτήματά μου μὲ τὰ σκυλιά μου.

Ὁ δὸν Παέθ, ὁ Ἕκτωρ κι' ὁ γηραιὸς ἄρχων τοῦ Πενὸλ εἶχαν τὰ σπαθιά τους γυμνὰ ὅπως κι' ὁ βασιλεύς.

— Ἀφοῦ μᾶς εἴπατε, Μεγαλειότατε ποιὸς εἴσθε, ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ, θὰ σᾶς ποῦμε κι' ἐμεῖς ποιοὶ εἴμαστε. 'Ο ἄρχων αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας μας, ἐμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε ἀδελφοὶ κι' ἔχουμε δυὸ ἄλλους ἀδελφούς, τὸν πρεσβευτὴ τῆς 'Ισπανίας Γαετάνο καὶ τὸν Γκοντράν, ἀξιωματικὸ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκὶζ τῆς Λωρραίνης. Καὶ οἱ τέσσερες εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν δουκῶν τῆς Βρετάνης, τὴν ὁποίαν ὑποδούλωσαν οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας. Κ' οἱ τέσσερες ὡρκιστήκαμε νὰ κάνουμε πάλι τὴν Βρετάνη ἐλεύθερο κράτος.

'Ο βασιλεὺς τοὺς ἄκουγε προσεχτικὰ μὲ τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

— Κι' ἕνας ἀπὸ σᾶς θὰ γίνη δούξ, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε γαλήνια.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ, ἐμεῖς δὲν εἴμαστε οἱ ἄμεσώτεροι κληρονόμοι τοῦ θρόνου. 'Ο δοῦξ εἶν' ἕνα παιδί, τὸν ὁποῖον χάσαμε καὶ ζητᾶμε... Εἶναι ὁ γυιὸς τῆς μαυροφορεμένης κυρίας, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐδῶ.

— Ὡραῖα! εἶπε ὁ βασιλεύς. Καὶ ὑπολογίσατε στὴν ὑποστήριξί μου;

'Ο δὸν Παέθ χαμογέλασε κι' ἀπάντησε:

— Ἔχουμε κάτι καλλίτερο, Μεγαλειότατε. 'Υπολογίσαμε στὴν ὑποστήριξι τοῦ βασιλέως τῆς 'Ισπανίας καὶ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκὶζ ὁ ὁποῖος αὔριο θὰ γίνη βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

— Πέθανε λοιπὸν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας; ρώτησε ὁ 'Ερρῖκος σκιρτῶντας.

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ ἐκθρονισθῆ.

— 'Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπε ὁ 'Ερρῖκος, θὰ γίνω ἐγὼ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, γιατὶ ἐγὼ ἔχω τὰ περισσότερα δικαιώματα στὸ θρόνο της.

— Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ θέλουμε ἐμεῖς, γιατὶ ἀγοράσαμε τὴν ἐλευθερία τῆς Βρετάνης μὲ τὸ στέμμα σας καὶ τὴν ἐλευθερία σας.

'Ο βασιλεὺς γέλασε σαρκαστικὰ καὶ εἶπε:

— Τὸ πρᾶγμα καταντάει ἀστεῖο...

— Βασιλεῦ τῆς Ναβάρρας, ἐξακολούθησε ὁ δὸν Παέθ, χθὲς ὑπογράψατε τὴν παραίτησί σας ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῆς 'Ισπανίας.

— Μὰ αὐτοὶ εἶναι τρελλοί! εἶπε περιφρονητικὰ ὁ 'Ερρῖκος.

— Λέμε τὴν ἀλήθεια! Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι... τοῦ ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ. Θυμᾶστε ὅτι ὑπογράψατε χθὲς ἕνα διπλῶμα ἀπονομῆς τίτλου δουκίσσης;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ βασιλεὺς ξαφνιασμένος.

— Λοιπόν, ἡ μελάνη ποὺ χρησιμοποιήσατε ἦταν συμπαθητικὴ κι' ἐξαφανίστηκε. Κατόπιν συμπληρώσατε τὸ κείμενο μὲ τὴν παραίτησί σας.

'Ο βασιλεὺς ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

— Προδοσία! φώναξε.

— Περιμένετε, βασιλεῦ τῆς Ναβάρρας, εἶπε ὁ δὸν Παέθ. Περιμένετε...

Καὶ ὁ δὸν Παέθ ξεδίπλωσε τὴν περγαμηνὴ καὶ διάβασε τὸ κείμενο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρας παρητεῖτο ἀπὸ τὸν θρόνο του ὑπὲρ τοῦ βασιλέως τῆς 'Ισπανίας καὶ τῶν δικαιωμάτων του στὸν γαλλικὸ θρόνο ὑπὲρ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ.

('Ακολουθεῖ)

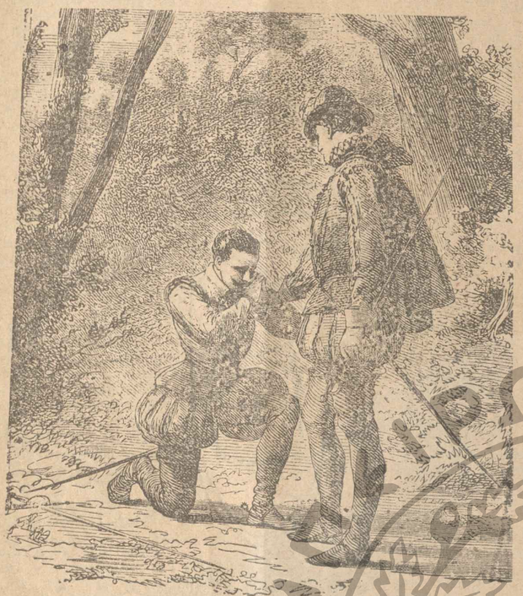

Συγγνώμην, κύριέ μου! φώναξε ὁ Γαετάνο.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΑΡΝΤΕΛ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ρομπέρ, Νανέτ, γυναῖκα του, Ζώρζ, οἰκογενειακὸς φίλος, ἕνας ὑπηρέτης.

Ἕνα σαλόνι κομψότατα ἐπιπλωμένο. Ἡ Νανὲτ πηγαινοέρχεται ταραγμένη μὰ καὶ χαρούμενη.

ΡΟΜΠΕΡ. — Καλημέρα!

NANET. — Καλημέρα... Θὰ σοῦ πῶ κάτι ποὺ θὰ σὲ δυσαρεστήσῃ.

ΡΟΜΠΕΡΤ. — Στοιχηματίζω πὼς θὰ ψόφησεν ἡ σκύλα...

NANET. — Ὄχι, αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ εἶναι πιὸ δυσάρεστο: Πέθανε ὁ θεῖος Παῦλος.

ΡΟΜΠΕΡ. — Ὁ θεῖος Παῦλος; Σὲ βεβαιώνω πὼς μὲ φόβισες! Ἄ! ὁ καϋμένος ὁ θεῖος, ὁ καλὸς ἄνθρωπος! Ποιός νὰ μᾶς τὸλεγε πρὶν ἀπὸ ἕνα τέταρτο...

NANET. — Πῶς συμβαίνουν τὰ δυστυχήματα!

ΡΟΜΠΕΡ. — Μὰ εἶσαι βέβαιη πὼς πέθανε... πραγματικά;

NANET. — Θεέ μου! Ὁ θάνατος εἶναι κάτι ποὺ δὲν συμβαίνει δυὸ φορὲς σ' ἕναν ἄνθρωπο...

ΡΟΜΠΕΡ. — Ἀσφαλῶς! Μὰ μπορεῖ νὰ ἦ αθες πὼς εἶναι ἑτοιμοθάνατος, ἀποφασισμένος ἀπὸ τοὺς γιατρούς, χωρὶς μ' αὐτὸ νά...

NANET. — Ὦ! δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία! Νὰ ἡ ἐπιστολὴ ποὺ μᾶς ἀναγγέλλει τὸν θάνατό του. Ἔχει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συμβολαιογράφου.

(Τοῦ δίνει μιὰ ἐπιστολὴ καὶ ὁ Ρομπὲρ ἀρχίζει νὰ διαβάζῃ:)

«Κύριε,

»Ξέροντας τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ σᾶς ὁ θεῖος σας Παῦλος Φερναντιέ, ἀναλαμβάνω τὸ θλιβερὸ καθῆκον νὰ σᾶς ἀναγγείλω τὸν θάνατό του ἀπὸ ἀποπληξία.

»Εἶμαι σὲ θέσι νὰ ξέρω, πὼς ὁ μακαρίτης δὲν εἶχε στενώτερους συγγενεῖς ἀπὸ σᾶς. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ περιουσία του, ἀπὸ ὀχτακόσιες χιλιάδες φράγκα περίπου, ἀνήκει τώρα σὲ σᾶς δικαιωματικά.

Μὲ φιλικὰ αἰσθήματα
ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΩΜΠΑΡ
Συμβολαιογράφος»

ΡΟΜΠΕΡ. — Θεέ μου! Νὰ εἶναι ἀλήθεια τάχα; Μήπως ἔγινε λάθος;

NANET. — Ὀχτακόσιες χιλιάδες!

ΡΟΜΠΕΡ. — Δὲν εἶναι καθόλου μικρὸ πρᾶγμα... Ὁ μακαρίτης δὲν ξώδευε πεντάρα... Μὰ τόσο τὸ καλλίτερο, ἐγὼ θὰ τὴν γλεντήσω τώρα γιὰ καλὰ αὐτὴν τὴν περιουσία.

NANET. — Ὁ καϋμένος ὁ θεῖος! Ἐγὼ πολὺ λίγο τὸν γνώρισα, μὰ τὸν ἀγαποῦσα. Εἶχε μιὰ φυσιογνωμία τόσο καλή!...

ΡΟΜΠΕΡ. — Ἐξαίρετη! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶχε ἕναν χαρακτῆρα σιδερένιο, μὰ ἡ καρδιά του ἦτανε πολὺ εὐαίσθητη!

NANET. — Καὶ νὰ μὴ μπορέσουμε νὰ παρευρεθοῦμε σὰς τελευταῖες του στιγμές!...

ΡΟΜΠΕΡ. — Νὰ τοῦ γλυκάνουμε τοὺς τελευταίους του πόνους!...

NANET. — Αὐτὸ θὰ μοῦ βαρύνῃ αἰώνια τὴν συνείδησί μου...

ΡΟΜΠΕΡ. — Πῶς τὰ λὲς αὐτά, ἀφοῦ δὲν τὸ ξέραμε; Ἐπὶ τέλους, θὰ διατηρήσουμε μ' εὐλάβεια τὴν ἀνάμνησί του.

NANET. — Θὰ βάλουμε πένθος.

ΡΟΜΠΕΡ. Ὦ! καὶ βαρύ, μάλιστα!

NANET. — Νομίζω πὼς θὰ εὐχαριστηθῆ ἡ ψυχή του, ὅταν θὰ βάλουμε βαρὺ πένθος.

ΡΟΜΠΕΡ. — Ναί, γιατὶ αὐτὰ τὰ ποάγματα τοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι... τὰ ἤθελ

NANET. — Μεῖνε ἥσυχος. Αὐτὸ θὰ γίνῃ.

ΡΟΜΠΕΡ. — Καλή μου, ἀγαπημένη μου Νανέτ!

NANET. — Μπορεῖ νὰ μὴ μεταχειριστῶ κρέπια, γιατὶ θὰ εἶναι παραπολὺ βαρειά, ἀλλὰ μονάχα τούλια καὶ δαντέλλες. Μὲ τὶς σημερινὲς μόδες κάνει κανεὶς ὡραῖα πράγματα...

ΡΟΜΠΕΡ. — Ἁπλᾶ, πρέπει νὰ εἶναι ἁπλᾶ.

NANET. — Ναί, ὄχι μὲ γαρνιτοῦρες καὶ τὰ παρόμοια. Μονάχα ἕνα φόρεμα τῆς μόδας καὶ τίποτα περισσότερο.

ΡΟΜΠΕΡ. — Πρόσεξε νὰ μὴν εἶναι φανταχτερό.

NANET. — Μεῖνε ἥσυχος... Θάθελα μόνο ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμα.

ΡΟΜΠΕΡ. — Τὸ νομίζεις ἀπαραίτητο;

NANET. — Ἀπαραίτητο, ὄχι... μὰ εἶναι πολὺ καλὸ γιὰ πένθος.

ΡΟΜΠΕΡ. — Βέβαια, ἀλλά...

NANET. — Καὶ γι' αὐτὸ δὲν χωνεύω τὶς γυναῖκες ποὺ σοῦ βάζουν τόσα κουρέλια, γιὰ ν' ἀποδείξουν πόσο μεγαλεῖτερο τὸ πένθος των. Ἐγὼ αὐτὰ τὰ λέω ὑποκρισίες... Κι' ἔπειτα, εἶναι λυπηρὸ νὰ στὸ πῶ, μὰ πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς ὁ προϋπολογισμός γιὰ τὰ ροῦχα μου ἀναγκαστικὰ θ' αὐξηθῆ...

ΡΟΜΠΕΡ. — Βεβαιότατα! Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῆ πὼς πρέπει κιόλας νά...

NANET. — Ὅταν ἔχῃ κανείς, πρέπει καὶ νὰ ξοδεύῃ.

ΡΟΜΠΕΡ. — Ναί, μὰ καλὸ εἶναι νὰ κρατῆ κάτι...

NANET. — Νομίζεις, λοιπόν, πὼς θὰ πετάξω τὰ λεφτά μας ἀπὸ τὸ παράθυρο; Ἀφοῦ ὁ καϋμένος ὁ θεῖος εἶχε τὴν πρόνοια νὰ μαζεύῃ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ γιὰ μᾶς, μποροῦμε τώρα νὰ ξοδεύουμε κάπως παραπάνω. Τὸ χρῆμα πρέπει νὰ κυκλοφορῆ, δὲν εἶναι καλὸ νὰ μένῃ ὅλο στὰ ἴδια χέρια.

ΡΟΜΠΕΡ. — Ἔχεις δίκηο, πρέπει ν' ἀλλάξουμε λίγο τρόπον ζωῆς. Ἐγὼ θ' ἀγοράσω ἕνα ἄλογο γιὰ ἱππασία.

NANET. — Κι' ἐγὼ μερικὰ κοσμήματα.

ΡΟΜΠΕΡ. — Θὰ κάνουμε περισσότερες συναστροφές.

NANET. — Ἤθελα μιὰ ἐξοχικὴ ἐπαυλι...

ΡΟΜΠΕΡ. — Κι' ἐγὼ νὰ κυνηγῶ.

NANET. — Θὰ ἦτανε χαρά μου νὰ μὲ ἰδοῦν οἱ μεγάλες μοδίστρες... (Διστάζει λίγο, μὰ ἀμέσως σχεδὸν παίρνει θάρρος). Ἀλήθεια, ἀγάπη μου, ἐπιχνοῦσα πάντα νὰ σοῦ τὸ πῶ... Ἔχω ἕνα μικρὸ λαγαριασμὸ στὴ μοδίστρα μου...

ΡΟΜΠΕΡ. — Ἂν εἶναι μικρός, δὲν εἶναι καὶ σπουδαῖο τὸ πρᾶγμα...

NANET. — Δηλαδὴ μικρὸς εἶναι ἕνας λογος....

ΡΟΜΠΕΡ. — Διάβολε! Καὶ πόσος εἶναι;

NANET (φοβισμένη). — Πέντε χιλιάδες...

ΡΟΜΠΕΡ. — Ὦ! Ὦ! Ὦ!...

NANET (θυμωμένη). — Τί σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄντρες! Μὰ δὲν ξέρεις, λοιπόν, τί κοστίζει ἕνα φόρεμα στὴν ἐποχή ποὺ βρισκόμαστε;

ΡΟΜΠΕΡ. — Ναί, μὰ πέντε χιλιάδες φράγκα πεταμένα! Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς...

NANET. —... Πὼς εἶναι λίγα, πολὺ λίγα μάλιστα. Ἀν ἤξερες πὼς ντύνονται ἡ περισσότερες γυναῖκες... Πλὴν κρύβουν ἀπ' τοὺς ἄντρες των, τί τοὺς ἀρπάζουν!...

ΡΟΜΠΕΡ. — Νανέτ, μὴν τὰ λὲς αὐτά!

NANET (μὲ νάζι). — Τὸ ξέρεις καλά, ἀγαπούλα μου, πὼς ἡ γυναῖκα σου δὲν ἔχει μυστικὰ γιὰ σένα...

ΡΟΜΠΕΡ. — Ναί, μὰ ὅσο θυμοῦμαι τὶς πέντε χιλιάδες...

NANET. — Δὲν σοῦ φαίνεται πὼς χτυπήσανε;

ΡΟΜΠΕΡ. — Λές;

NANET. — Ναί, ἄκουσε.

Ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ ὁ ὑπηρέτης βάζει στὸ σαλόνι τὸν Ζώρζ.

ΖΩΡΖ. — Λοιπόν, τὰ μάθατε τὰ νέα;

ΡΟΜΠΕΡ (παίρνοντας ὕφος κατσούφιλο μὲ τὴν περίστασι). — Ὁ θεῖος Παῦλος.... Ὁ καϋμένος! Ναί, φίλε μου, αὐτὴν τὴ στιγμὴ τὸ μάθαμε...

ΖΩΡΖ. — Ἐμένα δὲν μοῦ κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι αὐτό.

ΡΟΜΠΕΡ. — Ἄ! τὸ προβλέπατε;

ΖΩΡΖ. — Τὸ ξέραμε ὅλοι στὴν ἐπαρχία πὼς τὸ πρᾶγμα θὰ τελειωνε ἔτσι.

ΡΟΜΠΕΡ. — Ὁ καϋμένος ὁ θεῖος! Εἶναι πολὺ θλιβερό, παραπολύ!

NANET. — Φοβερό!

ΖΩΡΖ. — Ὄχι βά! Μὴ λέτε ὑπερβολές... Αὐτὰ τὰ πράγματα συμβαίνουνε κάθε μέρα...

ΡΟΜΠΕΡ. — Δὲν λέω ὄχι... Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι λιγώτερο θλιβερό.

ΖΩΡΖ. — Βεβαια, γιὰ τὴν οἰκογένειά του δὲν ἤτανε καθόλου καλὸ αὐτὸ ποὺ ἔγινε... Μὰ τί τὰ θέλετε, πρέπει καὶ τὰ γερατειὰ νὰ περνοῦν... (Γελᾶ).

ΡΟΜΠΕΡ. — Ἔλα, Ζώρζ, ἂς πάψουνε πειὰ τ' ἀστεῖα! Βλέπεις τὴ μεγάλη μας θλῖψι καί...

ΖΩΡΖ. — Δὲν μπορῶ ὅμως ν' ἀρχίσω καὶ τὰ κλάματα, γιατὶ ὁ θεῖος σας παντρεύτηκε τὴ μαγείρισσά του!...

ΡΟΜΠΕΡ (κατάπληκτος καὶ τρομαγμένος). — Τί; τί; Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ ψάλλεις τώρα; Τρελλάθηκες;

ΖΩΡΖ. — Μὰ ἐγὼ νόμιζα πὼς τὸ ξέρατε!

ΡΟΜΠΕΡ. — Ἄκουσε, Ζώρζ, ὁ θεῖος μου πέθανε... καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν κάνῃς τέτοια ἀνάρμοστα ἀστεῖα...

ΖΩΡΖ. — Καλὲ τί μου λέτε τώρα σεῖς! Γιὰ θάνατο μιλοῦσατε τόσην ὥρα; Πέθανε ὁ γέρο-Παῦλος; Μὰ ἐγὼ τὸν ἄφησα χτὲς ζωντανὸ καὶ μιὰ χαρὰ στὴν ὑγεία του...

ΡΟΜΠΕΡ. — Καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πέθανεν ἀπὸ ἀποπληξία (Τοῦ δίνει τὸ γράμμα) Νὰ πάρε, καὶ διάβασε.

ΖΩΡΖ (διαβάζοντας τὴν ἐπιστολή:) «Ροσινιόλ, πούτη Ἀπριλίου...» Πρωτ τοῦ Ἀπριλιά! Ἄ! πολὺ ὡραῖα, θαυμάσια! Βάζω στοίχημα πὼς θὰ εἶναι φάρσα τοῦ ξαδέρφου σου, τοῦ διαβολεμένου λαμπώ! Τελευταῖα ἀκόμα μοῦ ἔλεγε: «Ἔχω νὰ γράψω πολὺν καιρὸ στὸν ἐξάδελφό μου τὸν Ρομπέρ. Καὶ θὰ τοῦ γράψω τὴν Πρωτοπριλιά! Κάτι θὰ τοῦ σκαρώσω...» Ἄ! καὶ τὴν ἔφτιαξε μιὰ χαρὰ ὁ μασκαρᾶς, μόνο ποὺ εἶναι κάπως μακάβριο τὸ ἀστεῖο του.

ΡΟΜΠΕΡ. — Μὰ δὲν βλέπεις, λοιπὸν τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαιογράφου;

ΖΩΡΖ. — Μωμπάρ; Ἐμεῖς στὸ Ροσινιὸλ δὲν ἔχουμε κανένα συμβολαιογράφο μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα...

ΡΟΜΠΕΡ. — Ὥστε, λοιπόν, εἶναι μιὰ φάρσα;

NANET. — Ὁ θεῖος Παῦλος ζῆ;!

ΖΩΡΖ. — Μπᾶ, διάβολε!

Ἐμπρός, πάψετε τὶς κλάψες... Ὁ θεῖος ζῆ καὶ βασιλεύει, καὶ τοῦ περισσεύει μάλιστα τόση ὑγεία, ποὺ μπορεῖ νὰ στεῖλῃ καὶ στ' ἀνήψιά του... Γελᾶστε, λοιπόν!

ΡΟΜΠΕΡ. — Καὶ πρέπει νὰ γελάσουμε, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ βρωμιάρης ἀτίμασε τὴν οἰκογένειά του! Γιὰ πές μου, αὐτὸς ὁ γάμος του εἶναι ἀληθινός;

ΖΩΡΖ. — Ἀληθινώτατος.

ΡΟΜΠΕΡ. — Καὶ τὸ ξέρουνε στὸ Ροσινιόλ;

ΖΩΡΖ. — Εἶχαν σχέσεις ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια.

NANET. — Τί ἀθλιότης! Μὰ αὐτὸ δὲν μοῦ κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι. Πάντα του ἦταν ἕνας ξεροκέφαλος! Ξέρετε, ἐγὼ εἶμαι εἰλικρινής, ποτὲ δὲν μοῦ ἦταν συμπαθής...

ΡΟΜΠΕΡ. — Εἶναι φυσικά... ἕνας γερο-παραλυμένος...

NANET. — Καὶ σπαγγορραμμένος!

ΡΟΜΠΕΡ. — Τσιγγούνης ὅσο δὲν παίρνει ἄλλο! Κ' εἶναι τόσο πλούσιος, ὁ ἄθλιος!

NANET. — Καὶ μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τώρα πειὰ τὴν περιουσία του στὴν πρώην μαγείρισσά του;

ΖΩΡΖ. — Μάλιστα, κυρία μου, ὁ νόμος δὲν κάνει καμμιὰ διάκρισι.

NANET (ξεσπάζοντας σὲ λυγμούς). — Μὰ εἶναι φοβερό!

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(ΑΡΑΒΙΚΑ — ΑΡΜΕΝΙΚΑ)

Η ΠΙΟ ΕΝΑΡΕΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Κόψε ἀπὸ μιὰ βερυκοκκιὰ τὸν πιὸ ὡραῖο καρπό της.
Τύλιξέ τον μὲ μετάξι καὶ βάλε τον μέσα σ' ἕνα κοφίνι.
Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ξετύλιξέ τον.
Τὸ μετάξι θάχῃ λερωθῆ ἀπ' τὸν χυμὸ τοῦ βερυκοκκιοῦ.

Πάρε τὴν πιὸ τίμια γυναῖκα ποὺ θ' ἀνταμώσῃς στὴ ζωή σου.
Κλεῖσε τὴν εἰκόνα της μέσα στὰ κατάβαθα τῆς καοδιᾶς σου.
Κύτταξε κατόπιν μὲ προσοχὴ τὴν καρδιά σου,
Θάχῃ μολυνθῆ ἀπὸ πονηροὺς στοχασμούς.

ΤΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΜΟΥ

Τὸ μπουκέτο ποὺ μ' ἀρέσει νὰ μυρίζωμαι εἶναι καμωμένο ἀπὸ ὁλοζώντανα λουλούδια.

Μιὰ μάγισσα τὰ φύτεψε στὸ περιβόλι τῆς ζωῆς μου, γιὰ νὰ τὴν εὐωδιάζουν.

Τὰ μάτια σου εἶναι σὰν γαλάζιοι δροσεροὶ κρῖνοι, τὸ στέμα σου σὰν γαρύφαλο, τὰ μάγουλά σου σὰν εὐώδη τριαντάφυλλα, τὸ στῆθος σου σὰν κρῖνο ὁλόλευκο καὶ τὸ μέτωπό σου σὰν καμέλια.

Τὸ φίλημά σου εἶναι σὰν ἕνας κόκινος ὑάκινθος, ποὺ ἡ εὐωδία του εἶναι γλυκειὰ καὶ μεθυστική. Ἡ τρυφερότης σου εἶναι σὰν μιὰ σεμνὴ βιολέττα καὶ τὰ νάζια σου σὰν τὶς σκληρὲς μαργαρίτες.

Ἔδεσα αὐτὸ τὸ μπουκέτο μὲ τὴν κλωστὴ τῆς ἀγάπης μου. Καὶ γιὰ νὰ μένῃ πάντα δροσερό, τὸ ποτίζω μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου καὶ τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου!...

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Ὅταν μέσα στὴν καρδιὰ τῆς νύχτας σπαρταράω ἀπὸ πόνο, λογαριάζοντας τὶς πίκρες καὶ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς μου, ἡ μόνη παρηγοριὰ μου εἶναι νὰ φέρνω μπροστὰ στὰ μάτια μου τὸ ὅραμα τοῦ χαριτωμένου προσώπου σου.

Ἡ εἰκόνα σου διαλύει τὰ σκοτάδια τῆς καρδιᾶς μου, ὅπως ἡ ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ τὰ σκοτάδια τῆς νύχτας.

Κι' ὅταν ἀκόμη μ' ἐγκαταλείψουν ἡ δυνάμεις μου καὶ βυθισθῶ στὴ μεγάλη νύχτα τοῦ τάφου, ἐσένα θὰ σκέφτωμαι πολυαγαπημένη μου.

ΟΤΑΝ ΘΑ ΣΕ ΧΑΣΩ

Ὅταν θὰ σὲ χάσω, ἀγαπημένη μου, θ' ἀποσυρθῶ γιὰ νὰ πλαγιάσω.

Θὰ χαράξω ἀπάνω στὴ γῆ μιὰ εἰκόνα ποὺ νὰ σοῦ μοιάζῃ. Θὰ τὴν βρέξω μὲ τὰ δάκρυά μου καὶ θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ χύσῃ λίγο βάλσαμο παρηγορίας στὴν πληγὴ ποὺ θὰ μ' ἀνοίξῃ ἡ φυγή σου.

Ἡ συνείδησί μου δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ ἄλλη τύψι, παρὰ μόνον ὅτι σ' ἀγάπησα μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς καοδιᾶς μου.

Ἂν αὐτὸ εἶναι μιὰ ἁμαρτία, παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ μὲ συγχωρέσῃ!...

ΑΝΡΥ ΑΡΝΤΕΛ

Εἶναι ἀποτρόπαιο!

ΖΩΡΖ. — Μὰ γιατὶ κάνετε ἔτσι, κυρία μου, ἀφοῦ ὁ θεῖος σας ζῆ;

ΡΟΜΠΕΡ. — Ἄφησέ την νὰ κλάψῃ! Αὐτὸ θὰ τὴν ὠφελήσῃ. Θὰ τῆς κάμῃ καλό. Ὡς τὴ στιγμὴ αὐτὴ δὲν ἔχυσε οὔτε ἕνα δάκρυ!

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΑΝΖΟΥ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΤΣΕ-ΦΟΥ

Ο Τσὲ - Φοῦ ἀγαποῦσε δυὸ νέες.

Ἡ μιὰ — λευκὴ σὰν ἀχτῖνα τοῦ φεγγαριοῦ, χλωμὴ σὰν νούφαρο, εὐθραυστη σὰν θλαστὸς ἰνδοκαλαμου καὶ λυγερὴ σὰν τρυφερὸ θλαστάρι — λεγόταν Τσὲν καὶ ὁ Τσὲ - Φοῦ, κάνε ποὺ πρόφερε τ' ὄνομά της φταρνιζότανε — πρᾶγμα ποὺ σήμαινε, κατὼς ξέρουν ὅλοι, καλὸν οἰωνό.

Ἡ ἄλλη — κοκκινωπὴ σὰν ἡλιαχτῖδα, γεμάτη σὰν ρόδι, ζουμερὴ σαν μπανάνα καὶ στρογγυλὴ σὰν σφαῖρα — λεγότανε Χοάγκ καὶ ὁ Τσὲ - Φοῦ δὲν πρόφερε τ' ὄνομά της ποτέ, χωρὶς νὰ χασμουρηθῆ — πρᾶγμα ποὺ ἤτανε πολὺ εὐνοϊκὸ γι' αὐτήν.

Ὅταν στοὺς στενοὺς δρόμους τοῦ Πεκίνου συναντοῦσε τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς νέες, τὰ μάτια του ἀστράφτανε, ὅπως ἀστράφτουν τὰ μάτια τῆς γατας στὲ σκοτάδι. Ἔνοιωθε τότε τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῆ πιὸ ζεστὸ στις φλέβες του καὶ κλονιζόταν σὰν νὰ εἶχε μεθύσει ἀπὸ ρακὶ ρυζιοῦ.

Ἀναμεσα στὴν πρόσχαρη ὠμορφιὰ τῆς Τσὲν καὶ τὴν ἐλκυστικὴ τῆς Χοάγκ, ὁ Τσὲν - Φοῦ δίσταζε νὰ διαλέξη. Εμοιαζε σὰν σίδερο, ἀνάμεσα σὲ δυὸ μαγνῆτες!

Θὰ πέθαινε ἢ θὰ παραφρονοῦσε ἂν δὲν ἔπαιρνε μιὰν ἀπόφασι, μέχρι ποὺ μιὰ μέρα συνάντησε στὸ κατῶφλι μιᾶς παγόδας ἕναν γέρο μανδαρῖνο, ποὺ ἔδινε συμβουλὲς στοὺς διαβάτες.

Ὁ Τσὲ - Φοῦ τοῦ πλησίασε τότε καὶ τοῦ ἐξωμολογήθηκε τὰ πάντα.

— Παντρέψου καὶ τὶς δυό, τοῦ εἶπεν ὁ μανδαρῖνος.

Καὶ ὁ Τσὲ - Φοῦ ἐπαντρεύθηκε τὴν ἴδια μέρα τὴν Τσὲν καὶ τὴν Χοάγκ.

Ὁ εὐτυχισμένος σύζυγος, λατρευόμενος ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες του, εὐλογοῦσε τὴν τύχη του, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ εὐχαριστήση τὸ διπλὸ πάθος τῆς καρδιᾶς του.

Ἡ ζωή του τοῦ φαινότανε τώρα εὐτυχισμένη καὶ νόμιζε πὼς εἶχε βρῆ ὅ,τι μποροῦσε νὰ ποθήση.

Ἀλλοίμονο ὅμως! Ἡ δυὸ γυναῖκες του, ἀφοῦ τὸν ἀνυψώσανε σὲ σφαῖρες ἰδεώδεις κι' εὐτυχισμένες, τὸν κατέβασανε πολὺ γρήγορα καὶ στὴ σκληρὴ πραγματικότητα.

Ἡ Τσὲν ἦταν μιὰ αὐστηρὴ οἰκοδέσποινα, οἰκονόμος καὶ νοικοκυρά, ἐνῶ ἡ Χοάγκ ἦταν φιλάρεσκη καὶ ὀκνηρή.

Ἔτσι ὁ Τσὲ-Φοῦ, ὅσο βρισκότανε στὸ σπίτι του, ταραζόταν διαρκῶς. Πότε τὸν ἔσερνε ἡ μιά, πότε τὸν τραβοῦσεν ἡ ἄλλη, ἔτσι ποὺ ὁ δυστυχισμένος ἔμοιαζε σὰν ἀνδρείκελλο.

Τὸ χειρότερο ἦταν πὼς καθεμιὰ ἤθελε νὰ ἔχη μὲ τὸ μέρος της τὴ γνώμη τοῦ ἀνδρός της καὶ ὁ δυστυχισμένος, ἀδυνατῶντας νὰ φέρη ἀντίρρησι στὴ μιὰ ἢ στὴν ἄλλη, βρισκόταν μπερδεμένος ἄσχημα.

Ἡ τιμωρία του ἤτανε φοβερὴ καὶ ἀβάσταχτη.

Τότε σκέφτηκε νὰ χωρίση ἀπὸ τὶς γυναῖκες του.

Ἀμέσως ἔτρεξε στὴν παγόδα, γονάτισε μπροστὰ στὸν γέροντα μανδαρῖνο καὶ τοῦ ζήτησε τὴ συμβουλή του.

— Χωρίσου τες!, τὸν συμβούλεψεν ἐκεῖνος.

Καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Τσὲ - Φοῦ ἦταν ἐλεύθερος.

Φρόντισε ὡστόσο νὰ χωρίση τὶς γυναῖκες του μ' ὅλους τοὺς κανόνες τοῦ σινικοῦ νόμου, κι' ἀφοῦ τὶς ὡδήγησε στοὺς γονεῖς των, γύρισε καὶ κλείστηκε στὸ σπίτι του, μόνος καὶ θλιμμένος.

Πολλὲς μέρες ἔπειτα, ὁ Τσὲ - Φοῦ τοῦ κάκου γύρεψε νὰ παρηγορηθῆ μὲ τὸ ὅπιο. Ἀναζητοῦσεν ὁλοένα τὴ συντροφιὰ τῶν γυναικῶν του. Ἀπὸ τὴν ἀγωνία του εἶχεν ἀδυατίσει κ' εἶχε γίνει κατάχλωμος. Μιὰ μέρα τέλος, μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῆ περισσότερο, ἀποφάσισε νὰ πάη νὰ συμβουλευτῆ γιὰ μιὰν ἀκομη φορὰ τὸν μανδαρῖνο.

— Γίνου κληρικός, τοῦ εἶπεν αὐτός.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Τσὲ - Φοῦ ἔκοψε τὶς κοτσίδες του, νοίθηκε τὴν μεταξένια κίτρινη ἱερατικὴ τήβεννο κι' ἀκολούθησε τὸ ἱερατικὸ στάδιο.

Ἔτσι ὁ Τσὲ - Φοῦ ἔγινε ἕνας θερμὸς ὀπαδὸς τοῦ Βούδδα. Κανεὶς δὲν λάτρευε περισσότερο ἀπ' αὐτόν, τοὺς θεμούς του. Κανεὶς δὲν ἐκτελοῦσε τόσο πιστὰ τοὺς θεῖους κανόνες. Κανεὶς δὲν ἤτανε τόσο εὐλαβὴς καὶ ὑπάκουος μαθητής, ὅσον αὐτός.

Εἶχε τόσο πολὺ θυθιστῆ στὴ λατρεία τοῦ Βούδδα, πὼς νόμιζε πὼς εἶχε βρῆ πειὰ τὴν εὐτυχία.

Ἀλλοίμονον, ὅμως! Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοίμαζε τὰ χρυσᾶ καντήλια καὶ τὸν λιβανωτό, τῆς παγόδας, εἶδε τὴν Τσέν, νὰ περνᾶ ἀπὸ τὸν δρόμο, μέσα σ' ἕνα κόκκινο ἀμαξεῖο γελαστὴ καὶ χαρούμενη, καὶ νὰ χαμογελᾶ ἐρωτικὰ πρὸς τὰ σ' ἕνα νεαρὸν ἱεροσπουδαστή.

Ὁ Τσὲ - Φοῦ ἔνοιωσε τότε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται καὶ μπαίνοντας θιαστικὰ μέσα στὸν ναό, γονάτισε μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ Βούδδα κι' ἔκλαψε πολλὴν ὥρα.

Ὅταν σηκώθηκε, εἶδε νἄρχεται πρὸς τὸ μέρος του μιὰ νέα γυναῖκα, ντυμένη στὰ λευκὰ — τὰ πένθιμο χρῶμα τῶν Κινέζων — καὶ μὲ τὸ πρόσωπό της σκεπασμένο μὲ τὸν πέπλο τῶν χηρῶν. Φτάνοντας κοντὰ του ἡ ἄγνωστη τοῦ πρόσφερε ἕνα γυαλὶ κυσμα ἀπὸ ρύζι, καὶ ἐφυγεν ἀμέσως, χωρὶς νὰ σηκώση τὰ μάτια της, οὔτε νὰ προφέρη λέξι.

Τὸ βράδυ, καθὼς ἔκοψε τὸ γλύκυσμα, ὁ Τσὲ - Φοῦ βρῆκε μέσα σ' αὐτὸ ἕνα χαρτί, ὁ ὁποῖος ἤτανε γραμμένος κατὰ τὸ ἔθιμο, ἡ ἀγνωθισμένη εὐχὴ ποὺ ἔστελνε ὁ δωρητὴς τοῦ γλυκύσματος σ' τὸν Βούδδα. Ὁ Τσὲ - Φοῦ, μὴ ξέροντας νὰ διαβάσῃ, πῆρε τὸ χαρτὶ κι' ἔτρεξεν ἀμέσως στὸν μανδαρῖνο.

«Ὁ Βούδδας ἀποδεικνύει τὸν Τσὲ - Φοῦ στὴν Τσέν», διαβασεν ὁ μανδαρῖνος.

— Ἦταν ἐκείνη, λοιπόν, ψιθύρισεν ὁ Τσὲ - Φοῦ. Ὦ! Ἀγάλε Διδάσκαλε, εἰσάκουσε τὴν εὐχή της!

— Θὰ γίνη, ὅπως ἀποφασίση τὸ πνεῦμα, ἀποκρίθηκεν ὁ μανδαρῖνος κι' ἔρριξε τὸ χαρτὶ στὴ φωτιά, ὅπου ρίχνανε ὅλες τὶς εὐχές.

Ὕστερα, ἀφοῦ συμβουλεύτηκε τὸ μαντεῖο, πῆρε δυὸ κοκκάλινες ράβδους, κυρτωμένες σὲ σχῆμα ἡμισελήνου καὶ τὶς ἔρριξε κατὰ γῆς.

Αὐτὲς πέσανε χάμω, σχηματίζοντας ἕνα Χ, ποὺ εἶναι ἡ ὑλικὴ ἀπόδειξι τῆς θείας συγκαταβάσεως.

— Πάρε τὴν Τσὲν, εἶπε τότε ὁ μανδαρῖνος.

Ὁ Τσὲ - Φοῦ ἔκανε τότε ὅ,τι ἤτανε γραφτὸ νὰ γίνη. Πῆρε σὲ δεύτερο γάμο τὴν Τσέν, ποὺ τοῦ ἔμεινε πιστή, κι' οἱ δυὸ σύζυγοι ἔζησαν ἀγαπημένοι πολλὰ χρόνια, ἔφτασε τὴν εὐτυχία μέσ' τὸ νοικοκυριό τους. PAUL B' ENZOU

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΟΙ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΙ

Κάποιος ἁπλοϊκὸς ρώτησε μιὰ μέρα τὸν Ἄγγλο λόγιο Ὄντυ τί εἶναι ὀδοντογιατρός.

— Φαντάσου, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ὄντυ, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν λέει ποτὲ σχεδὸν τὴν ἀλήθεια, ποὺ θγάζει τὰ δόντια τῶν ἄλλων γιὰ νὰ θάλη σὲ κίνησι τὰ δικά του καὶ θὰ ἔχης τότε μιὰ μικρὴ ἰδέα τί εἶναι ὀδοντογιατρός!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Ἐδῶ ἔχει ὁ καθένας τὴ δουλειά του, ἀπάντησε ἡ ὑπηρέτρια. Ἡ Γερτρούδη ἀρμέγει γιὰ τὶς ἀγελάδες καὶ φροντίζει γιὰ τὸ γάλα. Ἡ δεσποινὶς Λευκὴ μὲ βοηθάει συχνά, ἀλλὰ ἀπόψε, πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, ὁ κ. Μελλιὲ τὴν προσκάλεσε κοντά του καὶ δὲν ἔχει κατέβει ἀκόμα.

— Μήπως ὁ κ. Μελλιὲ εἶναι ἀδιάθετος; ρώτησε ὁ Ζὰν Ρενώ.

— Ὄχι. Μὰ κάτι ἔχει σήμερα. Φαίνεται πολὺ ἀνήσυχος.

— Ἴσως ἡ ἀνησυχία του ἔχει σχέσι μὲ τὴν ἀπουσία τοῦ Ρουθενά.

— Ναί, αὐτὸ θὰ εἶναι. Ἂν κι' ὁ κ. Ρουθενὰ ἔφυγε, μάλις χθές, ὁ ἀφέντης θἄθελε νὰ εἶχε γυρίσει κιόλας. Του φαίνεται πώς, ὅταν ὁ κ. Ρουθενὰ δὲν εἶν' ἐδῶ, δὲν γίνεται τίποτε σωστό. Καὶ πραγματικά, ὁ κ. Ρουθενὰ εἶναι τὸ πᾶν. Τώρα πρέπει νὰ κατέβω στὸ ὑπόγειο νὰ πάρω κρασί.

Ὁ Ζὰν Ρενὼ, ἀκούγοντας τὴν τελευταία αὐτὴ φράσι, ἔκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι.

— Θέλεις νὰ κατέβω ἐγώ; τὴ ρώτησε.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ μοῦ ἔκανες μεγάλη χάρι. Ποῦ ν' ἀφήσω τώρα τὰ φαγητά μου;

Ὁ Ζὰν Ρενὼ εἶχε σηκωθῆ κιόλας.

— Λοιπόν, εἶπε, πηγαίνω στὸ ὑπόγειο. Θέλω μόνο νὰ μοῦ δείξης ποῦ εἶναι τὸ βαρέλι ἀπὸ τὸ ὁποῖο παίρνετε κρασὶ καὶ νὰ μοῦ πῆς πόσες μποτίλ' ιες πρέπει νὰ γεμίσω...

— Χθὲς ἀνέβασα δεκάξη μπουκάλες, δυὸ καλάθια γεμάτα. Δὲν φαντάζομαι νἄναι σήμερα πιὸ δψασμένοι. Ὅσο γιὰ τὸ βαρέλι, θὰ σοῦ τὸ δείξω, γιατὶ θὰ κατέβω κι' ἐγὼ νὰ πάρω κρασὶ γιὰ τοὺς κυρίους.

Ἡ ὑπηρέτρια οὔτε κἂν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι ὁ Ζὰν Ρενώ, ὁ ὁποῖος φάνηκε τόσο πρόθυμος νὰ τὴ βοηθήση, τὴν κουβέντιαζε, πρὶν ἀπὸ μισὴ ὥρα, περιμένοντας ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ προσφερόταν νὰ κατεβῆ στὸ ὑπόγειο.

Ἡ ὑπηρέτρια ἄναψε ἕνα φανάρι καὶ ὁ Ζὰν Ρενὼ τὴν ἀκολούθησε.

Ἀπὸ ἕνα ντουλάπι, ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ σκάλα τοῦ ὑπογείου, ἡ ὑπηρέτρια πῆρε δυὸ καλάθια καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε ὀχτὼ χωρίσματα μὲ ἰσάριθμες ἀδειανὲς μποτίλλιες, τὰ ἔδωσε στὸν Ζὰν Ρενὼ καὶ κατέβηκαν.

Ὅταν βρέθηκαν κάτω, ἡ ὑπηρέτρια ἔδειξε ἕνα βαρέλι στὸν Ζὰν Ρενὼ καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἀπ' αὐτὸ θὰ πάρης κρασί. Ὁ Ρουθενὰ τὸ ἄνοιξε μόλις πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

Ἔπειτα πῆρε δυὸ σφραγισμένες μποτίλλιες ἀπὸ μιὰ γωνιὰ καὶ ἀνέβηκε γρήγορα ἐπάνω, ἀφήνοντας τὸν Ζὰν Ρενὼ μόνο του στὸ ὑπόγειο.

«Ὅλα πηγαίνουν καλά, σκέφτηκε τότε ὁ πατέρας τῆς Λευκῆς. Δὲν ἔλπιζα πὼς θὰ τὰ κατάφερνα τόσο εὔκολα. Ἀλλ' ἂς μὴ χάνουμε οὔτε στιγμή.

Τὸ ὑπόγειο εἶχε μιὰ πόρτα βαρειὰ καὶ δυνατὴ ποὺ ἄνοιγε στὴν αὐλὴ κι' ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμπαζαν τὰ κρασιά. Ἡ πόρτα αὐτὴ δὲν εἶχε κλειδί, ἀλλὰ ἔκλεινε ἀπὸ μέσα μ' ἕνα σιδερένιο μοχλό.

Ὁ Ζὰν Ρενὼ τὸν τράβηξε κ' ἔτσι, ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτή, θὰ μποροῦσε νὰ μπῆ ἡ Λουκία στὸ σπίτι.

Κατόπιν, ὁ Ζὰν γέμισε τὶς ἀδειανὲς μποτίλλιες καὶ ἀνέβασε τὸ κρασὶ στὴν ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία τὸν εὐχαρίστησε θερμὰ γιὰ τὸν κόπο του.

Γιὰ τὴν ὥρα, δὲν εἶχε νὰ κάνη πειὰ τίποτε στὴν ἔπαυλι. Ξαναγύρισε λοιπὸν στὸ σπίτι τοῦ βοσκοῦ γιὰ νὰ πῆ στὴ Λουκία μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ μπῆ τὴ νύχτα στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της.

* * *

Κατὰ τὶς ἐννέα καὶ μισή, οἱ ἐργάτες, ἀφοῦ ἔφαγαν, ἔφυγαν ἀπὸ τὴν ἔπαυλι, οἱ ὑπηρέτες ξαναγύρισαν ἀπὸ τοὺς σταύλους, ἔκλεισαν τὶς πόρτες καὶ πλάγιασαν.

Ἡ πρώτη ὑπηρέτρια κοιμῶταν κιόλας. Ἡ Γερτρούδη, ἡ φίλη τοῦ ὡραίου Φραγκίσκου βρισκόταν στὸ δωμάτιό της, εἶχε σβύσει τὸ φῶς, ἀλλὰ δὲν συλλογιζόταν καθόλου νὰ κοιμηθῆ, ἂν καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀναπαύσεως, ὅπως οἱ ἄλλοι.

Φοβερὴ ἀνησυχία τὴ βασάνιζε. Εἶχε καθήσει στὸ κρεββάτι της κι' ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι της στὸ μαξιλάρι της, εἶχε βυθιστῆ σὲ βαθειὲς σκέψεις.

Καταλάβαινε, ὅτι θὰ ἔκανε μιὰ κακὴ πρᾶξι, ἀλλὰ τὸ ἤθελε ὁ ὡραῖος Φραγκῖσκος, ὁ ἀγαπημένος της κι' ἔπρεπε νὰ ὑπακούση.

— Τί θὰ γίνη; ἀναρωτιῶταν μὲ ἀγωνία σὲ κάθε στιγμή.

Ἔπειτα ἔλεγε πάλι:

— Ἂν αὔριο μάθουν ὅτι ἐγὼ ἄνοιξα τὴν πόρτα, θὰ μὲ διώξουν. Μὰ γιατὶ ὁ Φραγκῖσκος θέλει νὰ μάθη τί πῆγε νὰ κάνη στὸ Παρίσι ὁ Ρουθενά; Πραγματικὰ ὅμως γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ θέλει νὰ μπῆ τὴ νύχτα μέσα στὴν ἔπαυλι; Ὦ! ἂν ἤξερα πὼς θὰ ζητοῦσε νὰ τὸν μπάσω στὴν ἔπαυλι, δὲν θὰ τοῦ ἔλεγα τίποτε. Ναί, κάτι συμβαίνει ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω.

* * *

Ἡ Λευκὴ, ἀφοῦ ἔμεινε μισὴ ὥρα ἀκόμα μαζὶ μὲ τὸν Μελλιὲ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε ἐγκαταλείψει ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν ἡμέρα, γιατὶ ἤθελε νὰ τὴν ἔχη πάντα κοντά του, ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό της.

Γιὰ λίγες στιγμὲς ἐμεῖνε καθισμένη μπροστὰ στὸ παράθυρό της κι' ἀκούγοντας τοὺς διαφόρους νυχτερινοὺς θορύβους τῆς ἐξοχῆς, σκεφτόταν τὸν πατέρα της, τὸν ὁποῖο λάτρευε, συλλογιζόταν τὸν Ἐδμόνδο καὶ νόμιζε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εὑρίσκε στὴν ψυχή της ἀρκετὴ στοργὴ καὶ ἔρωτα γι' αὐτοὺς, στοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο ν' ἀφιέρωση τὴ ζωή της.

Αἰσθάνθηκε τέλος τὴ νυχτερινὴ δροσιὰ στοὺς μισόγυμνους ὤμους της κι' ἔκλεισε τὸ παράθυρο. Κατόπιν νόστιμε κι' ἔκανε τὴν νυχτερινὴ προσευχή της. Ἔπειτα γδύθηκε, ἔσβυσε τὸ φῶς καὶ πλάγιασε, ἀλλὰ δὲν ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως, γιατὶ τὴν ἀπασχολοῦσαν πολλὲς σκέψεις.

...Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Γερτρούδη τρέμοντας σύγκορμη, βγῆκε ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ ἄνοιξε τὴν μικρὴ πόρτα, ὅπως τῆς εἶχε ὑποδείξει ὁ Φραγκίσκος.

Ἀμέσως δυὸ ἄνδρες ὡρθώθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι, σὲ λίγων βημάτων ἀπόστασι ἀπ' αὐτή, βγαίνοντας ἀπὸ ἕνα ροδῶνα, ὅπου ἦσαν κρυμμένοι καὶ μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι. Ἦταν οἱ δυὸ Παρισιέν.

— Ὁ πατέρας μου θέλησε νἄρθη μαζύ μου, εἶπε ὁ ὡραῖος Φραγκίσκος στὴν κατάπληκτη Γερτρούδη. Τώρα ποὺ βρισκόμαστε μέσα στὸ σπίτι ἡ δουλειὰ σου τελείωσε καὶ δὲν ἔχουμε πειὰ τὴν ἀνάγκη σου. Πήγαινε στὸ δωμάτιό σου! Σὲ συμβουλεύω μάλιστα νὰ πλαγιάσης ἀμέσως καὶ νὰ κοιμηθῆς. Ἄκουσες; Ἀφησέ μας...

Καὶ πιάνοντας τὴν ὑπηρέτρια ἀπὸ τοὺς ὤμους τὴν ἔσπρωξε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου.

ΙΣΤ'

ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

— Τί θὰ γίνη; Τί θὰ γίνη; Θεέ μου!

Οἱ δυὸ Παρισὲλ ἔμειναν γιὰ μιὰ στιγμὴ μέσα στὸ σκο-

τάδι. Ὁ Φραγκῖσκος, μπαίνοντας μέσα, εἶχε λάβει τὴν προφύλαξι νὰ κλείση καὶ πάλι τὴν πόρτα καὶ νὰ σπρώξη τὸν μοχλό.

Ἔτρεμαν κ' οἱ δυὸ καὶ θὰ μποροῦσαν ν' ἀκούσουν μέσα στὴ νυχτερινὴ σιωπὴ τὴ λαχανιασμένη ἀναπνοή τους.

Καὶ οἱ μεγαλείτεροι ἀκόμα κακοῦργοι, τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ διαπράξουν ἕνα ἔγκλημα προμελετημένο, αἰσθάνονται πάντοτε ταραχή. Τοὺς βασανίζει ὁ φόβος μήπως ἀνακαλυφθοῦν, μήπως δὲν πετύχουν, καθὼς καὶ ὁ φόβος τῆς δικαιοσύνης, ἡ ὁποία, ἄργα ἢ γρήγορα, χτυπαει τὸν ἔγκληματία.

— Ξημερώνει νωρίς, εἶπε ὁ πατέρας Παρισὲλ μὲ σιγανὴ φωνή, δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό. Ἔφτασε ἡ στιγμὴ ποὺ πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε.

— Ἔχεις ὁριστικὴ ἀπόφασι; τὸν ρώτησε ὁ γυιός του.

— Ναί. Καὶ σύ;

— Ἐγὼ ἦρθα γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ...

— Ὅσο εἶναι καιρὸς ἀκόμα, σκέψου... Πρέπει νὰ παραιτηθῆς ἀπὸ τὸ σχέδιό σου.

— Καὶ σὺ δὲν παραιτεῖσαι ἀπὸ τὸ δικό σου;

— Ἐγὼ θέλω νὰ γίνω πλούσιος.

— Κι' ἐγὼ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ... Ἂς ἐνεργήσουμε λοιπὸν καθένας μας σύμφωνα μὲ τὸν σκοπό του. Ὁ Μελλιὲ κοιμᾶται καὶ δὲν θὰ ξυπνήση... Μπορεῖς νὰ μὴ φοβᾶσαι ἀπ' αὐτόν. Μόνο ἡ Λευκὴ μπορεῖ νὰ σ' ἀνησυχήση, ἀλλὰ ἐγὼ ἐπιφορτίζομαι νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ βγῆ ἀπ' τὸ δωμάτιό της.

Μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς σπίρτου, ἀναψαν ἕνα μικρὸ φανάρι.

Κύτταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἦσαν πελιδνοί, ἀλλὰ μέσα στὸ βλέμμα τους μιὰ ζοφερὴ λάμψις, ἔδειχνε ἀπόφασι καὶ τόλμη.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ πατέρας.

Βγῆκαν ἀπὸ τὸν διάδρομο στὴ μεγάλη τραπεζαρία τοῦ Ἰσογείου κι' ἐκεῖ ἀφοῦ κράστηκαν. Ἔπειτα ἀνέβηκαν τὴ σκάλα, διέσχισαν τὸν διάδρομο τοῦ ἐπάνω πατώματος καὶ στάθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ γαιοκτήμονος, στὴν ὁποία ὁ πατέρας Παρισὲλ κόλλησε τὸ αὐτί του.

— Δὲν ἀκούω τίποτε, εἶπε.

— Αὐτὸ δείχνει ὅτι δὲν ροχαλίζει.

Ὁ πατέρας Παρισέλ, ἀκόμα πιὸ χλωμὸς καὶ μὲ τὸ μέτωπο κάθιδρο, ἔμενε ἀκίνητος, διστάζοντας.

— Μήπως φοβᾶσαι; τὸν ρώτησε εἰρωνικὰ ὁ ὡραῖος Φραγκῖσκος.

— Ὄχι, εἶμαι μόνο λίγο ταραγμένος. Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ περάση...

— Ὅταν θ' ἀνοίξης τὴν κάσσα...

Τὰ μάτια τοῦ πατέρα Παρισὲλ σπινθηροβόλησαν.

Ὁ Φραγκῖσκος ἔστριψε ἀθόρυβα τὸ πόμολο τῆς πόρτας, ποὺ ἦταν ἀκλείδωτη, καὶ τὴ μισάνοιξε. Πρόβαλε τὸ κεφάλι του καὶ τὸ βλέμμα του βυθίστηκε μέσα στὸ δωμάτιο ποὺ τὸ φώτιζε ἀμυδρὰ ἕνα λυχνάρι.

Ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ δὲν εἶχε κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι. Κοιμῶταν.

— Κοιμᾶται βαθειά, εἶπε ὁ Φραγκῖσκος στὸν πατέρα του. Μπορεῖς νὰ μπῆς.

Οἱ δυὸ Παρισὲλ μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο, ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο.

Ὁ Φραγκῖσκος ἀκούμπησε τὸ φανάρι του στὸ πάτωμα κοντὰ στὸ ταμεῖο, ἔτσι, ποὺ τὸ φῶς του, ἐμποδισμένο ἀπὸ τὶς κουρτίνες τοῦ κρεββατιοῦ δὲν μποροῦσε νὰ φθάση ὡς τὸν γαιοκτήμονα ποὺ κοιμῶταν. Ἔπειτα βγῆκε ἔξω, πηγαίνοντας στὸ δωμάτιο τῆς Λευκῆς.

Ὁ πατέρας Παρισὲλ συσπειρώθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ καρέκλα, στὴν ὁποία ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ εἶχε ἀφήσει τὰ ροῦχα του πρὶν πλαγιάση καὶ ἄρχισε νὰ τὰ ψάχνη ζητῶντας τὰ κλειδιὰ τοῦ χρηματοκιβωτίου.

Ὅταν τὰ βρῆκε, βαδίζοντας ἢ μᾶλλον συρόμενος μὲ τὰ γόνατά του καὶ μὲ τὰ χέρια του, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν καὶ νομίζοντας, ὅτι κρατάει κιόλας τὸν θησαυρὸ ποὺ ἐπιθυμοῦσε, διευθύνθηκε ἀθόρυβα πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο.

Φανταζόταν, ὅτι τὸ εἶχε ἀνοίξει κιόλας, ὅτι ἔβλεπε τὸ χρυσάφι ποὺ ἄστραφτε κι' ὅτι ἄκουγε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά του τὸ θρόϊσμα τῶν χαρτονομισμτων.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ κουνήθηκε ἐλαφρὰ στὸ κρεββάτι του καὶ ψιθύρισε δυὸ φορές:

— Ρουβενά! Ρουβενά!

Ἔβλεπε ὄνειρο.

Ὁ Παρισὲλ στάθηκε συγκοατῶντας τὴν ἀναπνοή του καὶ ξαπλώθηκε μὲ τὴν κοιλιὰ στὸ πάτωμα, περίτρομος.

Σὲ λίγο ὅμως, ὅταν βεβαιώθηκε, ὅτι ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ δὲν εἶχε ξυπνήσει, ξαναβρῆκε τὴν ἀταραξία του.

Σούρνοντας σὰν φεῖδι, διέσχισε τὴν ἀπόστασι ποὺ χώριζε ἀπὸ το χρηματοκιβώτιο. Ἀνωρθώθηκε τὸ ἐπάνω γόνατά του, ἔρριξε ἕνα ἄγριο βλέμμα στὸ κρεββάτι καὶ διέσχισε νὰ δοκιμάζη τὰ κλειδιὰ ποὺ εἶχε παρει, γιὰ νὰ βρῆ ποιὸ ταίριαζε στο χρηματοκιβώτιο.

Ἀφοῦ δοκίμασε το πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο χωρὶς ἐπιτυχία, τὸ τρίτο τέλος μπῆκε στὴν τρύπα.

Ἰὸ χέρι του ἔτρεμε, ἡ καρδιά του σκιρτοῦσε μέσα στὸ στῆθος του καὶ τὸ αἷμα του χτυποῦσε δυνατὰ στοὺς κροτάφους του.

Κύτταξε καὶ πάλι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρεββατιοῦ κι' ἔπειτα, βέβαιος, ὅτι ὁ Μελλιὲ κοιμώταν βαθειά, στριφογύρισε δυὸ φορὲς τὸ κλειδὶ μέσα στὴν κλειδωνιά.

Ἀκούστηκε ἀμέσως ὁ ἀρκετὰ δυνατὸς μεταλλικὸς κρότος ἑνὸς ἐλατηρίου ποὺ κινήθηκε μέσα καὶ τὸ χρηματοκιβώτιο ἄνοιξε μόνο του.

Τὰ μάτια τοῦ κλέφτη ἔγιναν ὁλοστρόγγυλα, ἄνοιξε τὸ στόμα, πέρμετρα κι' ἔσκυψε μ' ἀπληστία γιὰ νὰ αἰσθανθῆ τὴν ἀπόλαυση χαρίστησι, νὰ κυττάξη τὰ χρήματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἦταν γεμᾶτο τὸ χρηματοκιβώτιο.

Στὸ ἐπάνω ράφι του ὑπῆρχε ἕνας μεγάλος ὄγκος ἀπὸ χρεώγραφα, μετοχὲς καὶ τίτλους κοντὰ σὲ χοντρὲς δέσμες ἀπὸ χαρτονομίσματα. Τὸ μεσαῖο ράφι ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ κυλίνδρους χρυσοῦ. Στὸ κάτω τέλος ράφι, ποὺ ἦταν καὶ τὸ μεγαλείτερο ὑπῆρχαν σακκίδια γεμᾶτα ἀσημένια νομίσματα.

Ὁ Παρισὲλ εἶχε ἀπομείνει ἐκστατικός. Εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ σκοτοδίνη, τὰ χείλη του ἐμόρφαζαν καὶ γελοῦσε ἀθόρυβα. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔβλεπε μονάχα τὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο, τὴν περιουσία ἐκείνη ποὺ ἦταν στὴν διάθεσί του.

Εἶχε ξεχάσει ὁλότελα τὸν κοιμισμένο, ὁ ὁποῖος δὲν κοιμώταν πειά.

Πραγματικά, ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ εἶχε ξυπνήσει ἀκούγοντας τὸ τρίξιμο τοῦ ἐλατηρ.ου τοῦ χρηματοκιβωτίου καὶ εἶχε ἀνοίξει τὰ μάτια του.

Ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι του καὶ παραμέρισε ἀθόρυβα τὶς κουρτίνες του.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο, εἶδε τότε ἕναν ἄνθρωπο μπροστὰ στὸ χρηματοκιβώτιο. Ὁ κλέφτης ὅμως τοῦ γύριζε τὴ πλάτα καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἀναγνωρίση.

Ὁ γέρο-γαιοκτήμων, παρὰ τὴν μεγάλη του ἔκπληξι, δὲν φοβήθηκε καθόλου. Ἔβγαλε τὰ πόδια του ἀπ' τὸ κρεββάτι, τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπ' τὸ ἄλλο καὶ βρέθηκε ὄρθιος.

— Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὰ πάρω ὅλ' αὐτά, σκέφτηκαν ὁ Παρισέλ. Ἀλλ' ἂς γεμίσω τοὐλάχιστον τὶς τσέπες μου μὲ χρυσάφι καὶ χαρτονομίσματα...

Καὶ τὰ δυὸ χέρια του, ποὺ εἶχαν ἀγκυστρωτὰ δάχτυλα, χώθηκαν συγχρόνως στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ βυθίστηκαν σὰν νύχια σαρκοβόρου πουλιοῦ στοὺς κυλίνδρους τοῦ χρυσαφιοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ ποὺ φοροῦσε μόνο τὸν κοιτωνίτη του καὶ εἶχε γυμνὰ τὰ πόδια του, τὸν ἔσπαξε μὲ δύναμι ἀπ' τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὰ πίσω φωνάζοντας:

Κλέφτες! Κλέφτες !...

* * *

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ὡραῖος Φραγκῖσκος ἀπὸ τὶς βλεψιὲς καὶ ἐπιθυμίες του, κι' ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τὴν ζηλοτυπία του καὶ τὸ μῖσος του, εἶχε ἀφήσει τὸν πατέρα του, βέβαιος ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐνεργήση μόνος του χωρὶς κίνδυνο νὰ ξυπνήση ὁ Ἰάκωβος Μελλιέ.

Ὁ ἄθλιος, ὄχι μόνο ἤθελε μὲ κάθε θυσία νὰ ἱκανοποιήση τὸ φρικαλέο πάθος του, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν Λευκὴ γιὰ τὴν ἀποστροφή, ποὺ εἶχε δείξει πρὸς αὐτόν. Δυὸ χρόνως, ἐξευτελίζοντας τὴν Λευκή, θὰ ἐξεδικεῖτο τὸν Ἰάκωβο Μελλιὲ καὶ τὸν Πέτρο Ρουβενά, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν διώξει ἀπὸ τὴν ἔπαυλι.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς διευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς Λευκῆς καὶ μπῆκε χωρὶς δυσκολία μέσα μὲ τὸ βλέμμα φλογισμένο, μ' ἕνα χαμόγελο θηρίου στὰ χείλη του καὶ μὲ τὴ ἀπόφασι νὰ κάνη τὰ πάντα, ἔστω καὶ νὰ βυθίση τὸ μαχαίρι του στὸ στῆθος τῆς ἀθώας νέας, ἂν δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ ἀλλοιῶς.

Χωρὶς νὰ τρέμη καθόλου, ἔχοντας τὸ κεφάλι ὑψωμένο, τὰ χέρια τεντωμένα κι' ἕτοιμος ν' ἁρπάξη τὴν νέα νὰ τὴν σφίξη τὸν τράχηλό της ἢ νὰ τὴ φιμώση καὶ νὰ τὴν ἐμποδίση νὰ φωνάξη, διευθύνθηκε πρὸς τὸ κρεββάτι της.

Ἄκουσε τὴν ἀργὴ καὶ κανονικὴ ἀναπνοὴ τῆς Λευκῆς, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴν ὥρα χωρὶς ἄλλο ἔκανε ἕνα ὄμορφο ταξίδι στὴ γαλάζια χώρα τῶν ὀνείρων.

Ὁ Φραγκῖσκος, βλέποντάς την, ἔνοιωσε ἕνα παράδοξο συναίσθημα, ὅμοιο μὲ μέθη. Ἕνα ρῖγος πέρασε ὅλο τὸ κορμί του καὶ νόμιζε ὅτι τὸ αἷμα του κυκλοφοροῦσε στὶς φλέβες του σὰν ἀναλυμένο μέταλλο.

Ἰὸ σατανικό του χαμόγελο ἔγινε ἀκόμα πιὸ σατανικὸ καὶ τὸ στόμα του μαζεύτηκε φριχτά.

Σὰν τίγρις ποὺ γλύφει τὰ χείλη της βλέποντας τὴν λεία ποὺ παραμονεύει στὰ σκοτάδια, φαινόταν σὰν νὰ ἔχαιρε ἀπὸ πρὶν γιὰ ὅ,τι θὰ πάθαινε τὸ θῦμα του.

* * *

Ἔξαφνα ὅμως ἡ πόρτα ἀνοιξε ἀπότομα καὶ τὸ δωμάτιο τῆς Λευκῆς βρέθηκε μὲ μιᾶς φωτισμένο.

Ὁ ἄθλιος τραβήχτηκε δυὸ βήματα πίσω.

Μιὰ γυναῖκα ὥρμησε μέσα στὸ δωμάτιο κι' ἀνωρθώθηκε μπροστὰ του μὲ μάτια ποὺ πετοῦσαν ἀστραπές.

Ἦταν ἡ Λουκία.

Ἡ παράδοξη καὶ ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐμφάνισις προκάλεσε στὸν ὡραῖο Φραγκίσκο τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κεφαλιοῦ τῆς Μεδούσης.

Ἔμεινε σὰν καρφωμένος στὸ ἔδαφος, ἀκίνητος, ἀμίλητος, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ μὲ τὰ μάτια ἔξαλλα σὰν τρελλοῦ.

Ἀσφαλῶς, μπροστὰ στὴ γυναῖκα αὐτή, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔμοιαζε περισσότερο μὲ φάντασμα ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο παρὰ μὲ ζωντανὸ πλάσμα, θὰ τρόμαζαν ἄνθρωποι καὶ πιὸ τολμηροὶ ἀπ' τὸν ὡραῖο Φραγκίσκο.

— Ἄτιμε! τοῦ φώναξε ἀπλώνοντας ἀπειλητικὰ τὸ χέρι της πρὸς αὐτόν, τί ἦρθες νὰ κάνης ἐδῶ ; Μήπως ζητᾶς τὸν Πέτρο γιὰ νὰ τὸν δολοφονήσης; Φραγκῖσκε Παρισέλ, γελᾶς στὴς πόρτα. Τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶναι τῆς Λευκῆς Μελλιὲ καὶ καθὼς βλέπεις, δὲν εἶναι μόνη. Βρίσκομαι ἐδῶ γιὰ νὰ τὴν προστατεύσω. Ἡ μητέρα σου ἦταν καλὴ καὶ τίμια καὶ δὲν ἤξερε καθόλου, ὅταν σὲ γεννοῦσε, ποιὸ κακὸ δῶρο ἔκανε στὴν ἀνθρωπότητα.

»Φραγκῖσκε Παρισέλ, μόνο μορφὴ ἀνθρώπου ἔχεις!... Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, εἶσαι τέρας, εἶσαι ἄγριο θηρίο! Ἂν συμβουλευόμουν μόνο τὴν ἀγανάκτησι καὶ τὴν ὀργή μου, θὰ ξυπνοῦσα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ καὶ θὰ ἔβγαινες σὲ λίγο ἀπὸ βῶ ἀνάμεσα στοὺς χωροφύλακες... Ἀλλὰ εἶσαι ἀκόμα νέος, μπορεῖς νὰ μετανοήσης καὶ νὰ ξαναγυρίσης στὸ καλό, ἂν σοῦ μένη τίποτε καλὸ στὴν ψυχή σου.

»Ἄκουσε τὴν συμβουλὴ ποὺ θὰ σοῦ δώσω, ἂν ἀγαπᾶς τὴν ἐλευθερία σου, ἂν θέλης νὰ μὴ παραδοθῆς στὴ δικαιοσύνη καὶ νὰ μὴ συρθῆς στὸ ἑδώλιο τῶν κακούργων, πρέπει σὲ δυὸ ὧρες νὰ βρεθῆς μακρυὰ ἀπὸ τὸ Σεῖλόν.

»Φύγε! Φύγε! Πήγαινε νὰ κρυφτῆς ὅσο πιὸ μακρυὰ μπορεῖς, καὶ πρὸ πάντων μὴ περιφέρεσαι τὶς νύχτες γύρω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι σὰν κλέφτης, ἢ σὰν πεινασμένος λύκος, γιατὶ ἀπὸ τὸ παληὸ πηγάδι βγαίνει μιὰ φωνὴ ποὺ φωνάζει ἀδιάκοπα: «Ὁ Φραγκίσκος εἶναι δολοφόνος!»

»Τώρα φύγε!... Ἀφοῦ παραβίασες τὸ ἄσυλο αὐτὸ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀγνότητος ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι γιὰ σένα ἱερό, δὲν πρέπει νὰ τὸ μολύνης περισσότερο μὲ τὴ μυσαρὴ παρουσία σου...»

Ὁ Φραγκῖσκος ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη σὰν ἀποβλιθωμένος.

Ἡ Λουκία, μὲ τὸ βλέμμα ἀστραφτερὸ πάντοτε καὶ μὲ τὰ χείλη της τρεμάμενα, διευθύνθηκε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ φώναξε μὲ φωνὴ ἀπειλητική:

— Φύγε ! Γκρεμίσου ἀπὸ δῶ!

Συγχρόνως μὲ μιὰ ἐπιτακτικὴ χειρονομία τοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα. Τὸν εἶχε πλησιάσει καθὼς μιλοῦσε κι' ἐκεῖνος τραβήχτηκε πίσω τρέμοντας.

— Ὦ! τὸ φάντασμα! Τὸ φάντασμα! εἶπε μὲ βραχνὴ φωνὴ, ὁπισθοχωρῶντας ἀκόμα περισσότερο.

Ἔπειτα ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγή, κεντρισμένος ἀπὸ τὸν τρόμο, νομίζοντας ὅτι αἰσθάνεται τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς τρελλας, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του πήδηξε ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἔτρεξε πρὸς τὴ σκάλα, τῆς ὁποίας τὰ σκαλοπάτια κατέβηκε τέσσερα-τέσσερα.

Εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς τὸν πατέρα του καὶ οὔτε τὸν ἀναλογίστηκε πειά.

Ἡ Λουκία στάθηκε μιὰ στιγμὴ στὸ κατῶφλι τοῦ δωματίου καὶ τὸν παρακολούθησε ὡς ὅτου ἐξαφανίστηκε. Ἐπειτα ξαναγύρισε κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς Λευκῆς, ἡ ὁποία εἶχε ξυπνήσει μόλις στὸ τέλος τῆς σκηνῆς.

ΙΖ'

ΛΟΥΚΙΑ ΚΑΙ ΛΕΥΚΗ

Μιὰ παράδοξη ταραχὴ εἶχε κυριεύσει τὴ Λευκή. Οἱ παλμοὶ τοῦ λαχανιασμένου στήθους της ἐπρόδιδαν ὅλη της τὴ μεγάλη συγκίνησι. Κύτταξε κατάπληκτη τὴν ἄγνωστή της αὐτὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία βρισκόταν κοντά της, χωρὶς νὰ ξέρη πῶς τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ τὸν φριχτὸ κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Ἡ Λουκία, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα στιγμιαῖο δισταγμό, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου σκεφτόταν ἂν ἔπρεπε νὰ μείνη ἢ ν' ἀποσυρθῆ, προχώρησε πρὸς τὴν νέα καὶ βρέθηκαν ἡ μιὰ ἀπέναντι στὴν ἄλλη...

— Πόσο ὡραία κι' ἀξιολάτρευτη εἶναι σκεφτόταν ἡ Λουκία.

— Πόσο εἶναι γλυκειὰ καὶ καλή! ἔλεγε ἀπὸ μέσα της ἡ Λευκή.

Ἔμειναν γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλὲς καὶ κύτταζαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἔπειτα, ἡ Λευκή, ἀπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὴ Λουκία, τῆς εἶπε:

— Ἕνας ἄνθρωπος μπῆκε στὸ δωμάτιο αὐτό!

— Ναί, ἕνας ἄθλιος ἕνας ἄτιμος! τῆς ἀπάντησε ἡ Λουκία.

— Τὸν εἶδα καὶ τὸν ἀναγνώρισα. Μὲ μισεῖ, τὸ βέρω καὶ ἤθελε, καθὼς φαίνεται, νὰ μὲ σκοτώση... Ἀλλὰ βρεθήκατε σεῖς ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσετε ἐναντίον τῆς μανίας του, τὸν ἐμποδίσατε νὰ πλησιάση στὸ κρεββάτι μου. Τὸν εἶδα νὰ τρέμη, νὰ συντριβεται κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα σας! Τὸν διώξατε κακὴν κακῶς!... Ἄκουσα ὅσα τοῦ εἴπατε...

— Α! ὁ ὕπνος σου δὲν ἦταν ἀρκετὰ βαρύς, εἶπε ἡ Λουκία. Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ μὴν ἀντιληφθῆτε τίποτε ἀπὸ ὅσα συνέβησαν...

— Καλλίτερα ποὺ τὰ ἔμαθα, ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ νέα. Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ μεγάλη ἐκείνη δούλευσι ποὺ μοῦ προσφέρατε... Ἀλλὰ ποιὰ εἶσθε, κυρία;

— Μιὰ φίλη σας καὶ φίλη τοῦ καλοῦ Μαρντοσέ.

— Ξέρετε τὸν Μαρντοσέ;

— Πολύ.

— Πρὶν ἀπὸ καιρό;

— Ναί, πρὶν ἀπὸ καιρό.

— Αὐτὸς σᾶς ἔμπασε μέσα στὸ σπίτι;

— Ναί, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπεκάλυψα τὸν τρομερὸ κίνδυνο, ποὺ σ' ἀπειλοῦσε.

— Α! κάνατε καλά... Ἀλλὰ σεῖς πῶς τὸ πληροφορηθήκατε;

— Τὴν περασμένη νύχτα, ὁ γυιὸς Παρισέλ κουβέντιαζε μὲ τὸν πατέρα του καὶ ἄκουσα τὰ λόγια τους.

— Καταλαβαίνω... Ἐπειδὴ εἶσθε φίλη τοῦ Μαρντοσέ, θελήσατε νὰ μὲ προστατέψετε...

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

— Ναί, γι' αὐτὸ καὶ γιατὶ σὲ ἀγαπῶ.
— Μ' ἀγαπᾶτε λοιπὸν χωρὶς νὰ μὲ ξέρετε;
— Δὲν σᾶς ἀγαποῦν ὅλοι;
- Λοιπόν, μπήκατε στὸ δωμάτιό μου καὶ κρυφτήκατε στὸ πλαϊνὸ καλλωπιστήριο... Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ξέρετε καλὰ τὸ σπίτι...
— Ναί, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ συγκινημένη. Ναί, ξέρω, τὸ σπίτι...
— Πέστε μου τὸ ὄνομά σας....
— Δὲν μπορῶ.
— Δὲν μπορεῖτε; Γιατί;
— Θὰ τὸ μάθης, ὅταν ὁ Πέτρος Ρουβενὰ ξαναγυρίση μὲ τὸν μνηστῆρα σας.
—Πῶς! φώναξε ἡ Λευκή. Ὁ Μαρντοσὲ σᾶς τὸ εἶπε κι' αὐτό,
Ἔπειτα χαμηλώνοντας τὴν φωνή της, ἐπρόσθεσε:
— Μοῦ εἴπατε πρὸ ὀλίγου, ὅτι τὸν ξέρετε πρὶν ἀπὸ καιρό. Θὰ ξέρετε λοιπὸν ὅτι ὁ δυστυχισμένος Μαρντουὲ ἔχει ἄλλο ὄνομα;
— Ξέρω ὅτι ὀνομάζεται Ζὰν Ρενὼ καὶ ὅτι εἶναι πατέρας σας...
— Παράδοξο! Παράδοξο! ψιθύρισε ἡ νέα.
— Ἔπειτα πρόσθεσε ἔξαφνα:
— Αὐτὸ τὸ φόρεμα ποὺ φορᾶτε τὸ ξέρω. Ἐγὼ τὸ ἔδωσα τὸ πρωὶ στὸν πατέρα μου.
— Πραγματικά.
— Αὐτὸ τὸ φόρεμα ἀνῆκε στὴ Λουκία Μελλιέ, ἐπρόσθεσε ἡ Λευκή.
Τὸ ὄνομα Λουκία Μελλιὲ ποὺ εἶχε προφέρει φώτισε ξαφνικὰ τὴν διάνοιά της.
Πῆρε τὴ Λουκία ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε ἥσυχα πρὸς τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ.
Τὸ πρόσωπο τῆς Λουκίας φωτίστηκε ἐντελῶς. Ἀμέσως ἡ Λευκὴ προσήλωσε ἐπάνω της ἕνα βαθὺ, ἐρευνητικὸ βλέμμα.
Ἀμέσως τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας φωτίστηκαν, ἡ φυσιογνωμία της πῆρε μιὰ ἀπερίγραπτη ἔκφρασι καὶ ἡ χαρὰ ἀχτινοβόλησε στὰ μάτια της.
Τὰ γυμνὰ χέρια της τύλιξαν σὰν ἀλαβάστρινο περιδέραιο τὸν λαιμὸ τῆς Λουκίας.
— Μὰ γιατὶ μ' ἀγκαλιάζεις, ταράλισε ἡ Λουκία κατασυγκινημένη.
— Στὸ δωμάτιο τοῦ νουνοῦ μου, ἀπάντησε ἡ Λευκή, ὑπάρχει μιὰ εἰκόνα τῆς Λουκίας Μελλιέ, τὴν ὁποία πολλὲς φορὲς ἔχω κυττάξει προσεχτικά. Εἴσθε μεγαλείτερη τώρα, ἀλλὰ σᾶς ἀναγνωρίζω. Εἴσθε ἡ Λουκία Μελλιέ!.
— Σώπα! Σώπα! φώναξε ἡ Λουκία ριγῶντας σύγκορμη.
—Ἀ! φώναξε ἡ Λευκή. Ὁ Θεὸς φύλαγε γιὰ μᾶς τὴν ὑπερτάτη αὐτὴ εὐτυχία!
Ἡ Λουκία τὴν ἔσφιξε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά της κι' ἀκούμπησε στοργικὰ τὰ χείλη της στὸ μέτωπό της.
Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ δμοια μὲ ρόγχο κι' ἀμέσως κατόπιν θόρυβο βαρειῶν βημάτων στὴν σκάλα.
— Εἶν' ἐκεῖνος! Ὁ Φραγκίσκος! Ξαναγυρίζει! φώναξε ἡ Λευκή.
Καὶ σφίχτηκε περίτρομη στὴ Λουκία.
Ἐκείνη ἀνωρθώθηκε μὲ βλέμμα ποὺ ἔλαμπε, ἕτοιμη ν' ἀντιμετωπίση θαρραλέα ὁποιονδήποτε ἐχθρό.
Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων δμως, ἀντὶ νὰ ζυγώνη, ἀπομακρυνόταν ὁλοέ ν α κι' ἔξαφνα ἔπαψε:
Ἡ Λουκία ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο, τὸ ὁποῖο ἄνοιξε βιαστικὰ καὶ κύτταξε ἔξω. Εἶδε ἕναν ἄνθρωπο νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ φεύγη μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῶν ποδιῶν του ἀνάμεσα ἀπ' τὰ περιβόλια.
Ἔξαφνα τότε τῆς ἦρθε μιὰ φριχτὴ σκέψις.
Ἔβγαλε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγή, πῆρε τὸ κεοὶ ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ ἔτρεξε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.
Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ πατέρα της ἦταν ἀνοιχτή. Ὥρμησε ἀμέσως μέσα πνιγμένη ἀπὸ ἀγωνία. Κι' αὐτὸ ποὺ εἶδε ἔκοψε τὴν ἀναπνοή της.
Ὁ Ἰάκωβος Μελλιὲ κοίτονταν στὸ πάτωμα μπρὸς στὸ ἀνοιχτὸ χρηματοκιβώτιο, τὸ ὁποῖο τὸ ἀκίνητο σῶμα του φαινόταν σὰν νὰ ὑπεράσπιζε ἀκόμα.
Μολις ἀντίκρυσε ἡ Λουκία τὸν πατέρα της ἔτσι, τὸν εἶδε μισε σκοτωμένο, κλονίστηκε κι' αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα νὰ παγώνη στὶς φλέβες της.
Ἔβγαλε μιὰ στριγγὴ κραυγὴ φρίκης καὶ μὲ ὅλη τὴ δύναμι φώναξε:
— Βοήθεια! Βοήθεια!
Ἔπειτα γονάτισε, ἀγκάλιασε τὸν πατέρα της, τὸν ἀφυσήκωσε καὶ κατώρθωσε ν' ἀκουμπήση τὸ κεφάλι του στὴ στῆθος της.
Ἡ Λευκή, ποὺ μόλις εἶχε προφτάσει νὰ φορέση τὶς παντοῦφλες της καὶ νὰ περάση ἕνα φόρεμα, ἔτρεξε κι' αὐτὴ κ' εἶδε τὴ Λουκία νὰ καταφιλῆ τὸ μέτωπο καὶ τὰ μάγουλα τοῦ γέρου.
Τότε μάντεψε κι' ἐκείνη ἐν μέρει τί εἶχε συμβῆ.
— Θεέ μου! Θεέ μου! φώναξε.
Καὶ γονατίζοντας κοντὰ στὴ Λουκία, ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα μούς.
— Δὲν πέθανε! τῆς εἶπε ἡ Λουκία. Ζήτησα βοήθεια, ἀλλὰ κανεὶς δὲν φάνηκε ἀκόμα. Ἡ φωνή μου δὲν ἀκούστηκε. Ἂς προσπαθήσουμε κ' ἡ δυὸ νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ κρεββάτι του.
Ἡ Λευκὴ ἔκλαιγε πάντοτε.
— Παιδί μου, τῆς εἶπε ἡ Λουκία. Πνίξε τὰ δάκρυά σου. Δὲν εἶναι ὥρα νὰ κλαῖς. Πρὶν νὰ κλάψουμε, πρέπει πρῶτα νὰ κάνουμε ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ τὸν σώσουμε. Δὲν βλέπω πουθενὰ πληγή... Λοιπὸν δὲν πληγώθηκε, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσκαλέσουμε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα ἕνα γιατρό... Πάρε ἕνα φανάρι καὶ τρέξε νὰ τοὺς ξυπνήσης ὅλους... Ἄλλοτε ὑπῆρχε στὸ Φρεμικοῦρ ἕνας γιατρός. Ὑπάρχει ἀκόμα;
— Ναί.
— Τόσο τὸ καλλίτερο! Διάταξε ἕναν ὑπηρέτη τῆς ἀπολεως νὰ ζέψη ἕνα ἄλογο στὸ ἁμάξι καὶ νὰ πάη νὰ φέρη τὸν γιατρό, χωρὶς νὰ χάνη οὔτε στιγμή. Οἱ ἄλλοι ὑπηρέτες τοῦ Ἰακώβου Μελλιέ, θὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ λάβουν διαταγές του, τὶς ὁποῖες ἐσὺ θὰ δώσης σ' αὐτούς.
— Τὶς δικές σας, Λουκία.
— Σιωπή, Λευκή! Μὴν προφέρεις τ' ὄνομά μου! Ὡς ὁ πατέρας μου θεωρήσω καλὸ νὰ φανερωθῶ, κανένας δὲν πρέπει νὰ μάθη ποιὰ εἶναι. Λευκή, ὅσο λείπει ὁ νουνός σου, καὶ ἐνῶ ἀκόμα ὁ πατέρας μου πεθάνη, εἶσαι ἡ μόνη δεσποινὶς τοῦ Σεῖλόν, εἶσαι ἡ Λευκὴ Μελλιέ. Δὲν θὰ πῆς λοιπὸν τίποτα γιὰ τὰ τρομερὰ γεγονότα ποὺ συνέβησαν αὐτὴν τὴν νύχτα στὴν ἔπαυλι τοῦ Σεῖλόν. Δὲν πρέπει οἱ ἄνθρωποι τῆς δικαιοσύνης νὰ μποῦν στὴν ἔπαυλι, χωρὶς νὰ προσκληθοῦν ἀπὸ τὸν Ἰάκωβο Μελλιέ. Ἂν ζήση, θ' ἀποφασίση ὁ ἴδιος γιὰ τὴν τύχη τῶν ἐνόχων. Ἂν πεθάνη — ἀποδεχόμαστε ἀνατριχιάζοντας θ' ἀνταποδώσουμε στὸν Πέτρο Ρουβενὰ τὴν φροντίδα νὰ τὸν ἐνταφιασθῆ. Τώρα, παιδί μου, πρέπει νὰ γαινε νὰ δώσης τὶς διαταγές σου... Τὸ γιατρό, δὲν εἶν' ἔτσι; Τὸ γιατρό!...

* * *

Ἡ νέα ἄναψε ἕνα κερί, κατέβηκε κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἡ Λουκία ἄκουσε θόρυβο ἀπὸ πόδια ποὺ ἀνοιγόκλειναν.
Οἱ ὑπηρέτες τῆς ἀπολεως εἶχαν ξυπνήσει καὶ ἡ Λευκή, ἀφοῦ διάλεξε τὸν πιὸ ἱκανὸ ἀπ' ὅλους, τὸν διέταξε νὰ ζέψη ἕνα ἄλογο καὶ νὰ πάη νὰ φέρη τὸν γιατρὸ τοῦ Φρεμικοῦρ.

(Ἀκολουθεῖ)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β"
(Τηλέφωνον: 26-135)
Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δραχ. 250 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
« ἑξάμηνος » 125 Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κονγκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελλίνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ.
Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β'.
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους Δραχ. 5
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν, ἡ Ἑταιρία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Η "ΠΟΜΠΑΔΟΥΡ,, ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Μία ἀποκαλυπτικὴ συνέντευξις μὲ τὴ μεγάλη «γόησσα» Μαΐϋ Γουέστ)

Στὸ Χόλλυγουντ ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύη μιὰ ἐκπληκτικὴ ὑπηρεσία. Ὁ ἔρως εἶναι πάντα ὑπὸ διωγμόν. Φαίνει νὰ χορέψετε δυὸ ταγκὸ τὸ ἴδιο βράδυ μὲ μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ δῆτε τὴν ἄλλη ἡμέρα τὰ πιὸ φαρμακερὰ σχόλια σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Δυὸ γεύματα μαζὺ της, εἶναι ἕνα σκάνδαλο! Ἕνα ταξιδι δυὸ ἡμερῶν σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά, σημαίνει ὅτι ἀποφασίσατε νὰ τὴν παντρευθῆτε. Ἡ ἐφημερίδες θὰ τὸ γράψουν καὶ σεῖς θὰ ὑποχρεωθῆτε νὰ κάνετε αὐτὸν τὸν ἀναγκαστικὸ γάμο.

Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι ὁ Κλὰρκ Γκέϊμπλ καὶ ἡ Καρὸλ Λομπάρντ ἀγαπιῶνται, ὅτι ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ καὶ ὁ Ρόμπερτ Ταϊλὸρ εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένοι, ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ καὶ ἡ Τζὶν Χάρλοου εἶχαν ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο. Τὸ Χόλλυγουντ μόνο προσποιεῖται ὅτι δὲν ξέρει τίποτε! Δὲν ἀνέχεται αὐτὰ τὰ εἰδύλλια! Δὲν ἐπιτρέπει τέτοιες σχέσεις!

Ἂς φέρουμε ὅμως καὶ μερικὰ ἄλλα χαρακτηριστικὰ παραδείγματα. Μιὰ ἡμέρα «λανσαρίσθηκε» μὲ πάταγο ἕνας καινούργιος «ἀστέρας»: ἡ Τζόαν Πάρκερ. Ἦταν ἕνα γοητευτικὸ κορίτσι. Ὅλος ὁ κόσμος ἐπιζητοῦσε τὴν συμπάθειά της, τὴ φιλία της. Τὴν καλοῦσαν παντοῦ κ' εἶχε παντοῦ ἀναριθμήτους θαυμαστάς. Στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἡ ἐταιρεία της δημοσίευσε ἄξαφνα στὶς ἐφημερίδες τὴν ἑξῆς εἴδησι: «Ἡ Μὶς Τζόαν Πάρκερ δὲν εἶναι ἐνήλικος. Εἶναι μόλις 18 χρόνων. Οἱ φίλοι της δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦν τὴν εὐθύνη ποὺ ἔχουν».

Δεκαοχτὼ χρόνων! Μ' ἄλλα λόγια, μιὰ τρέλλα μαζύ της θὰ ἐτιμωρεῖτο μὲ καταναγκαστικὰ ἔργα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἡ δύστυχη Τζόαν Πάρκερ εἶδε κατάπληκτη νὰ γίνωνται ἀφαντοι ὅλοι οἱ φίλοι της. Κανεὶς πειὰ δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ μαζύ της. Κανεὶς δὲν τὴν προσκαλοῦσε σὲ γεῦμα. Κανεὶς δὲν τὴν χόρευε. Ἡ Τζόαν Πάρκερ τότε πῆρε μιὰ ἡρωικὴ ἀπόφασι: παντρεύθηκε.

Μιὰ ἄλλη «βεντέττα» ἄρχισε κι' αὐτὴ τὴν καρριέρα της μὲ μιὰ τεραστία διαφήμισι: ἡ Ἀνίτα Παϊντζ. Μιὰ ἡμέρα, ἕνας διαφημιστὴς εἶχε τὴν ἄτυχη ἰδέα νὰ τὴν παρουσιάση ὡς τὸν «τύπο» τοῦ ἀγνοῦ κοριτσιοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ περίπτωσις αὐτὴ ἦταν ἴδια μὲ τῆς Τζόαν Πάρκερ. Ἡ Ἀνίτα Παϊντζ εἶδε μὲ τρόμο ν' σταματάη ἀπότομα ἡ «καρριέρα» της. Ὅλοι τὴν ἐθαύμαζαν, ὅλοι τὴν ἐσέβοντο, μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν πλησιάση. γιατὶ κινδύνευε νὰ ἐκθέση τὸ «ἀγνὸ κορίτσι» τῆς Ἀμερικῆς. Ἔτσι, ἡ Ἀνίτα Παϊντζ δὲν μποροῦσε νὰ «γυρίση» κανένα φίλμ. Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ τὴ φωτογραφ'ζουν διαρκῶς καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ἡ φωτογραφίες της αὐτὲς δημοσιευόντουσαν σ' ὅλα τὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου. Ἔγινε ὁ «ἀστέρας» ποὺ εἶχε τὸ ρεκὸρ τῶν φωτογραφιῶν! Ἔπειτα, ὁ κόσμος τὴν βαρέθηκε. Κ' ἡ Ἀνίτα Παϊντζ πέρασε στὴν σκιά, ἔγκαταλείψε τὸν... κινηματογράφο καὶ παντρεύθηκε ἕναν φωτογράφο.

Τὸ τρίτο παράδειγμα ποὺ θὰ σᾶς φέρω, ἀποτελεῖ μιὰ μοναδικὴ ἐξαίρεσι. Μιὰ γυναῖκα μόνο κατάφερε νὰ παραβῆ αὐτὲς τὶς ἀπαγορεύσεις. Μιὰ γυναῖκα μόνο ἔχει τὴν ἐπιείκεια τοῦ Χόλλυγουντ. Κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ Μαϊϋ Γουέστ!

Ἡ Μαϊϋ Γουέστ εἶναι ὁ μόνος «ἀστέρας» ποὺ κάθεται μέσα στὸ Χόλλυγουντ. Ἔχει ἕνα πολυτελὲς μέγαρο διπλα ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ στούντιο τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας της. Ἡ θέσις της στὴν φιλμούπολι εἶναι ἐξαιρετική.

Στὸ μέγαρό της, ὁ κοιτῶνας της εἶναι κάτασπρος. Παντοῦ βλέπει κανεὶς ἄσπρα μεταξωτὰ κι' ἄσπρα σατέν. Τὸ ταβάνι εἶναι ἕνας τεραστιος καθρέφτης. Κι' ἕνα μεγάλο πιάνο μὲ οὐρὰ εἶναι κι' αὐτὸ κάτασπρο.

Ἡ Μαϊϋ Γουέστ μὲ δέχθηκε μὲ μιὰ ἀφέλεια ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Φοροῦσε ἕνα μεταξωτὸ πενιουάρ, σὲ μπλὲ ἀνοιχτὸ χρῶμα, γαρνιρισμένο στὸ λαιμὸ καὶ στὰ μανίκια μὲ γαλάζια φτερὰ παγωνιοῦ. Εἶναι λίγο πασύσαρκη, μὰ ἔχει ἕνα ἀκατανίκητο «σεξ-ἀπιπήλ». Ἡ φωνή της εἶναι σαγηνευτική. Μὲ δυὸ λόγια εἶναι ὁ τύπος τῆς μεγάλης «εὐτυχισμένης». Εἶναι ἡ «Πομπαδοὺρ» τοῦ Χόλλυγουντ!

— Ἀ λ λ ό, μ π ό ϋ! μοῦ φώναξε μὲ φιλαρέσκεια καὶ μοῦ ἔδωσε μὲ νωχέλεια τὸ κάτασπρο καὶ παχουλὸ χέρι της. Τί θέλεις ἀπὸ ἐμένα; Νὰ σοῦ πῶ τὴ ζωή μου; Μὰ θὰ γράψης τότε ἕνα ὁλόκληρο μυθιστόρημα. Κ' εἶμαι τόσο κουρασμένη!...

Κι' ὅμως, ἡ Μαϊϋ Γουέστ, παρ' ὅλα τὰ νάζια της, δὲν μοῦ ἀρνήθηκε μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴ ζωή της, τὶς μόνες αὐθεντικὲς καὶ ποὺ γίνονται γνωστὲς γιὰ πρώτη φορά.

— Ὁ πατέρας μου, ὁ Τζὰκ Γουέστ ἦταν πυγμάχος... μοῦ εἶπε. Ὅσο γιὰ τὴ μητέρα μου ἦταν ἀσπρορρουχοῦ. Ἐγὼ γεννήθηκα στὸ Μπροῦκλιν κι' ἐκεῖ ἄρχισα νὰ πηγαίνω στὰ σχολεῖο, μόλις ἔγινα πέντε χρόνων. Μὰ ἤμουν σωστὸς διάβολος! Διωργάνωνα διαρκῶς «θεάματα» στὰ ὁποῖα ἔκανα τὴ δασκάλα μας.

Φαίνεται πὼς ἤμουν σπουδαία ἠθοποιός! Ὅταν ἔγινα ἓξη χρόνων, μ' ἔβαζαν καὶ ἔπαιζα σὲ θρησκευτικὰ ἔργα, ποὺ τὰ παρουσίαζαν στὶς φιλανθρωπικὲς γιορτές. Ἔπαιζα πάντα τὸν ρόλο τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἢ τῆς Μαρίας Μαγδαληνῆς.

Ἔπειτα, σὲ ἡλικία δώδεκα χρόνων, ἄρχισα νὰ παίζω στὰ θέατρα. Μὰ, τὸ σοβαρὸ θέατρο μὲ κουράζε. Κι' ἔτσι, εἴκοσι χρόνων ἔγινα τραγουδίστρια «βαριετέ» σ' ἕνα ἱπποδρόμιο. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ παντρεύθηκα τὸν Πέτερ Μάρτιν, ἕνα κλόουν. Μὰ τὸν ἔχασα σὲ μιὰ «τουρνὲ» κι' ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξαναεῖδα! Περίεργο, ἔ; Ἡ Ἀμερικὴ ὅμως εἶναι τόσο μεγάλη!...

»Κατόπιν, ἔγινα ἱππεύτρια, ἀκροβάτις καὶ χορεύτρια ἐπάνω στὸ σύρμα. Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἦταν ἐπικίνδυνη, μὰ εὐχάριστη.

»Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια «κουράσθηκα πάλι, βαρέθηκα τὸ τσίρκο καὶ ξαναμβρίσα στὸ θέατρο. Τώρα ὅμως ἔπαιζα σ' ἐπαρχιακοὺς θιά-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Μαϊϋ Γουέστ

ΕΛΛΑΣΧΑ (Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΛΛΗΝΙΚΟν ΜΕΛΕΤΩν

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,

(Πῶς... καρατομοῦνται ἡ «βεντέττες» καὶ οἱ «γόητες» τῆς ὀθόνης στὴν φιλμούπολι)

ΕΚΕΙΝΟΙ ποὺ θέλουν νὰ γίνουν «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου, πρέπει νὰ ξέρουν ὅτι ὑπάρχει στὸ Χόλλυγουντ μιά... λαιμητόμος!

Καὶ ἡ λαιμητόμος αὐτὴ ἀποκεφαλίζει ἀδυσώπητα τοὺς «γόητες» καὶ τὶς «βεντέττες». Πρόκειται γιὰ τὸ περίφημο «Μπόξ Ὄφφις», δηλαδὴ γιὰ τὴ «Γνώμη τοῦ Ταμείου».

Κάθε τρεῖς μῆνες, ἔμπειροι λογισταὶ καθορίζουν μὲ μεγάλη ἀκρίβεια τί ἀξίζει ἕνας «ἀστέρας» σὲ εἰσιτήρια τοῦ κινηματογράφου, πρῶτα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ κατόπιν σ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο. Μὲ βάσι λοιπὸν τὶς εἰσπράξεις ποὺ πραγματοποιοῦν τὰ φίλμ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου «ἀστέρος» κανονίζεται ἡ θέσις τους στὸν κατάλογο τῆς ἀξίας, τῆς ἐπιτυχίας.

Ἂς φέρουμε τώρα ἕνα παράδειγμα: Μιὰ γυναῖκα, μὲ ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, μὲ στερήσεις καὶ βάσανα, μὲ τὴ φθορὰ τῆς ὑγείας της καταφέρνει σιγὰ-σιγὰ ν' ἀναδειχθῆ στὸ Χόλλυγουντ. Οἱ διαφημισταὶ τὴν βοηθοῦν ὅσο μποροῦν καὶ δημιουργοῦν γύρω της μιὰ μυθιστορηματικὴ ἀτμόσφαιρα. Τὸ πρόσωπό της εἶναι στὸ ἐξώφυλλο ὅλων τῶν περιοδικῶν. Τ' ὄνομά της ἀκούγεται σ' ὅλα τὰ ραδιόφωνα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ λοιπὸν εἶναι βέβαιη, ὅτι ἐπέτυχε, ὅτι ἔχει ἐξασφαλίσει τὸ μέλλον της, ὅτι εἶναι ἕνας μεγάλος «ἀστέρας».

Ἑνα πρωὶ ὅμως, στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας παρουσιάζεται ἕνας σκυθρωπὸς ὑπάλληλος, ἕνας κοινὸς λογιστής, κρατῶντας στὸ χέρι ἕνα χαρτί. Σ' αὐτὸ τὸ χαρτὶ ἔχει χαράξει μιὰ τεθλασμένη γραμμή, ὅπως στὰ φύλλα τῆς θερμοκρασίας τῶν ἀρρώστων ἢ στοὺς πίνακες τοῦ Χρηματιστηρίου. Ὁ λογιστὴς δείχνει τὸ χαρτί του κι' ἐξηγεῖ:

— Ἡ κόκκινη γραμμὴ δείχνει τὸ ὅριο τοῦ κέρδους. Ἡ ἄλλη, εἶναι ἡ γραμμὴ τῆς «βεντέττας» Χ, κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια. Στὴν ἀρχὴ ἀνέβηκε πολὺ ψηλά. Μὰ κατέβηκε γρήγορα! Κατὰ τὸ τελευταῖο τρίμηνο βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν κόκκινη γραμμὴ τοῦ κέρδους.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ φίλμ της ἀφήνουν ζημίες...

— Πολὺ καλά! λέει μὲ ἀπάθεια ὁ διευθυντής.

Καὶ βάζει τὸ χαρτὶ αὐτὸ στὸν φάκελλο τῆς «βεντέττας». Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο τοῦ φακέλλου της. Τὸ συμβολαιό της δὲν θὰ ἀνανεωθῆ καὶ ὁ φάκελλος θὰ σταλῆ στὸ ἀρχεῖο. Ὅλα τελείωσαν μέσα σὲ μιὰ στιγμή!

Ἀπὸ τὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ ἔσβυσε ἕνας «ἀστέρας»...

Αὐτὴ εἶναι ἡ λαιμητόμος τοῦ «Μπόξ Ὄφφις».

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτήν, ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος τρόπος γιὰ τὴν ἐκτίμησι τῆς ἀξίας καὶ τῆς δημοτικότητος ἑνὸς «ἀστέρος»: Εἶναι τὸ «Φάν», δηλαδὴ τὰ γράμματα ποὺ λαμβάνει ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν τὴν προσωπικὴν διεύθυνσι τοῦ «ἀστέρος» καὶ ποὺ εἶναι πολὺ λίγα, συγκεντρώνονται στὸ στούντιο ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία, ποὺ τ' ἀνοίγει καὶ ἀπαντάει σ' αὐτά. Ὁ «ἀστέρας» δὲν τὰ βλέπει ποτέ. Οὔτε ἄλλως τε θὰ μποροῦσε νὰ ἀσχοληθῆ μ' αὐτά. Φανταισθῆτε ὅτι τὰ γράμματα ποὺ λαμβάνει κάθε ἡμέρα ἡ Γκάρμπο, ἡ Ντήτριχ, ὁ Γκέϊμπλ, ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, εἶναι περισσότερα ἀπὸ χίλια.

Σὲ κάθε ἑταιρεία λοιπόν, καμμιὰ ἑκατοστὴ γραμματεῖς ἀσχολοῦνται μ' αὐτὰ τὰ γράμματα, τὰ ταξινομοῦν, τὰ μετροῦν καὶ στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος στέλνουν μιὰ ἔκθεσι στὸν διευθυντὴ τῆς διαφημίσεως. Ἐκεῖνος πάλιν στέλνει ν' ἀναφέρῃ τὰ συμπεράσματα ποὺ εἴδαμε ἀπὸ τὴν ἔκθεσι αὐτὴ στὸν διευθυντὴ τῆς ἑταιρείας:

— Τὰ γράμματα τῆς Βαρβάρας Στάνγουϊκ παρουσιάζουν μιὰ ἐκπληκτικὴν αὔξησιν, τοῦ λέει. Τοῦ Οὐίλλιαμ Πόουελ ὅμως, ἐμειώθησαν κατὰ 15 ο)ο. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχῆ... Ἔχει νὰ «γυρίσῃ» πέντε μῆνες! Τὰ γράμματα θ' αὐξηθοῦν, μόλις προβληθῆ τὸ τελευταῖο του φίλμ...

»Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ ἔχει ἕνα σταθερὸ ἀριθμό, πάντα μεγάλο. Ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ παρουσιάζει πάντα αὔξησι. Προσοχὴ ὅμως στὸν Ρόμπερτ Ταϊλόρ! Ἀρχίζει νὰ παίρνῃ τὴν κάτω βόλτα. Κι' ὅμως τὰ φίλμ του προβάλλονται παντοῦ. Ἡ αἰτήσεις νὰ φωτογραφίες τους ἐμειώθησαν κατὰ 30 ο)ο...»

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ διευθυντὴς καλεῖ στὸ γραφεῖο του τὸν Ρόμπερτ Ταϊλόρ.

— Τί συμβαίνει, φίλε μου; Τὸ «Φάν» σου μειώνεται! Μὰ καὶ δικαίως, ἀφοῦ παρουσιάζεσαι μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο στὴν ὀθόνη! Ξενυχτᾶς πολύ, Ρόμπερτ!

— Τὸ «Μπόξ Ὄφφις» μου εἶναι καλό! Ἀπαντάει ὁ Ταϊλόρ.

— Τὸ ξέρω. Μὰ θὰ χαλάσῃ κι' αὐτὸ ἂν ἐξακολουθήσῃ τὸ «Φάν» σου νὰ παρουσιάζῃ τέτοια χάλια. Τὸ ἕνα ἀκολουθεῖ τὸ ἄλλο... Πήγαινε κάπου νὰ ξεκουρασθῆς ἕνα μῆνα καὶ στὸν γυρισμὸ θὰ προσπαθήσουμε νὰ φτιάξουμε κανένα καλὸ φίλμ...

Καμμιὰ φορά, ἀντιθέτως, μιὰ μικρούλα καὶ ἀσήμαντη «βεντέττα», ἔχει μιὰ ἀνέλπιστη τύχη.

— Ξέρετε; λέει ὁ διευθυντὴς τῆς διαφημίσεως στὸν διευθυντὴ τῆς ἑταιρείας. Ἐκείνη ἡ μικρούλα Τζόαν Πάρκερ παρουσιάζει ἕνα καλὸ «Φάν». Ἀπὸ 1 ἀνέβηκε στὰ 20!...

— Μπᾶ! Αὐτὸ εἶναι ἐνδιαφέρον! Κανεὶ ὁ διευθυντής. Νὰ μοῦ τὴ στείλετε ἀμέσως καὶ νὰ εἰδοποιήσετε τὴν «ὑπηρεσία τῶν σεναρίων» νὰ «μαγειρέψῃ» καμμιὰ νόστιμη ἱστορία γι' αὐτήν.

Κι' ἔτσι, ἡ μοδιστρούλα ἢ ὁ φοιτητᾶκος ποὺ ἔγραψαν ἕνα γράμμα στὴ Τζόαν Πάρκερ, δὲν φανταζόντουσαν ὅτι βοηθοῦσαν μιὰ μικρούλα ἠθοποιὸ νὰ γίνῃ μεγάλος «ἀστέρας»!

Τὸ «Μπόξ Οφφις» καὶ τὸ «Φάν» δὲν ταιριάζουν πάντα. Ὑπάρχουν ἠθοποιοὶ ποὺ ἔχουν ἕνα καλὸ «Φάν» κι' ἕνα ἄθλιο «Μπόξ Ὄφφις» καὶ ἀντιθέτως. Οἱ κωμικοὶ καὶ οἱ γέροι ἠθοποιοὶ δὲν ἔχουν καλὸ «Φάν».

Μὰ τὸ «Μπὸξ Ὄφφις» τους εἶναι ἐξαίρετο! Ἡ γόησσες μὲ τὸ ἀκατανίκητο «σὲξ ἀππήλ» καμμιὰ φορὰ ἔχουν μόνο καλὸ «Φάν». Οἱ θαυμαστές τους κάθονται καὶ τοὺς γράφουν κάθε μέρα, μὰ δὲν πηγαίνουν ὅμως καὶ κάθε μέρα στὸν κινηματογράφο... Ἕνα σκάνδαλο ὡστόσο μπορεῖ νὰ βελτιώσῃ τὸ «Φάν». Τὸ «Μπὸξ Ὄφφις» ὅμως δὲν τὸ σώζει τίποτε.

* * *

Ἰδοὺ τώρα τὸ τελευταῖο «Μπὸξ Ὄφφις», κατὰ τὸ πρῶτο τρίμηνο τοῦ 1938. Θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ...

Ἐπὶ κεφαλῆς καὶ πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὰ ἄλλα ὀνόματα, ἔρχεται ἡ Σίρλεῦ Τέμπλ! Ἔπειτα, τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Φρὲντ Ἀσταίηρ-Τζιντζερ Ρότζερς. Κατόπιν ἔρχονται ἕνα σωρὸ ἠθοποιοὶ ἄγνωστοι στὴν Εὐρώπη. Εἶναι οἱ «ἀστέρες» τοῦ ραδιοφώνου, ποὺ παίζουν καὶ στὸν κινηματογράφο, γιατὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ δημοφιλεῖς.

Ὁ πρῶτος ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι ὁ Μπίνγκ Κρόσμπυ. Ἔπειτα ἔρχονται: ὁ Φρὲντ Ἄλλεν, ὁ Τζὰκ Μπέννυ, ἡ Γκράσι Ἄλλαν καὶ ὁ ἄνδρας της, ὁ Τόμμυ Μπέρνς.

Τέλος, ἔρχονται οἱ γνωστοὶ «ἀστέρες» τῆς ὀθόνης. Πρῶτος εἶναι ὁ Κλάρκ Γκέϊμπλ. Ἔπειτα, ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἔπειτα ὁ Γκάρυ Κοῦπερ, ἔπειτα ἡ Μαὶ Γουέστ καὶ ἀκολουθεῖ ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ, ὁ κλόουν Τζόε Μπράουν, ὁ Ντὶκ Πόουελ καὶ ἡ Τζόαν Μπλοντέλ, ἡ Καρὸλ Λόμπαρντ καὶ ἡ Μύρνα Λόϋ.

Ἀμέσως ἀπὸ κάτω εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Ἐντι Κάντορ, κ' ὕστερα τοῦ Οὐίλλιαμ Πόουελ, τοῦ Σπένσερ Τρέσυ, τῆς Λωρέττας Γιοὺγκ, τοῦ Πὼλ Μιοῦνι, τοῦ Σὰρλ Μπουαγιέ, τῶν ἀδελφῶν Μάρξ, τῆς Ντόροθυ Λαμοὺρ, τοῦ Ρόμπερτ Ταϊλορ, τῆς Ἰρὲν Ντάν, τῆς Νόρμας Σῆρερ καὶ τοῦ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ. Ἔπειτα, ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι «ἀστέρες».

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο εἶναι ἐξηκοστή! Κι' αὐτὸ, γιατὶ γυρίζει παραπολὺ λίγα φίλμ. Κατόπιν ἀκολουθεῖ ἡ Μάρλεν Ντήτριχ.

Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, ἡ δημοτικότης ἑνὸς «ἀστέρος» δὲν συμβαδίζει καμμιὰ φορὰ μὲ τὸ «Μπὸξ Ὄφφις», δηλαδὴ μὲ τὸ κέρδος ποὺ ἀφήνει στὴν ἑταιρεία. Κι' ἔτσι, ὁ Ρόμπερτ Ταϊλόρ, ὁ «γόης τοῦ 1938», μολονότι εἶναι δημοφιλέστατος, δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὴν ἐμπορικὴ ἀξία τοῦ Κλάρκ Γκέϊμπλ, γιατὶ «γυρίζει» λίγα φίλμ.

Τὸ «Μπὸξ Ὄφφις» συνεπῶς ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ τὴν δημοτικότητα. Εἶναι ὁ ἐφιάλτης καὶ ἡ λαιμητόμος τῶν «ἀστέρων»!

ΠΩΛ ΜΠΡΕΝΓΚΙΕ

Ἡ Ἰρὲν Ντοὺν κι' ὁ Ρόμπερτ Ταϊλόρ σὲ μιὰ ἐρωτικὴ σκηνή.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Στὸ δικαστήριο:

Ὁ πρόεδρος. — Ὥστε, κατηγορούμενε, παρ' ὀλίγο νὰ σκοτώσῃς τὴν γυναῖκα σου, σπάζοντας μιὰ καρέκλα στὸ κεφάλι της!

Ὁ κατηγορούμενος. — Ἦταν ἐντελῶς τυχαῖο, κύριε πρόεδρε.

Ὁ πρόεδρος. — Ἐντελῶς τυχαῖο, λὲς, ἀχρεῖε;

Ὁ κατηγορούμενος. — Λόγῳ τιμῆς, κύριε πρόεδρε. Δὲν εἶχα διόλου σκοπὸ νά... σπάσω τὴν καρέκλα!...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἡ χαρὰ τῆς γυναίκας εἶναι ἡ ὠμορφιά της.

* * *

Εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα νὰ πάρῃ κανεὶς ἕνα τυφλὸν ὁδηγό, ἢ ἕνα σύμβουλο ἀνόητο.

Οἱ κοινοὶ ἄνθρωποι δὲν καταλαβαίνουνε τὸ ὡραῖο, μὰ τὸ αἰσθάνονται.

* * *

Ὅταν εἶσαι εὐτυχισμένος, αἰσθάνεσαι εὐχαρίστησι ἄχης ἕναν φίλο, ὅταν ὅμως εἶσαι δυστυχισμένος αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη του.

* * *

Ἡ κολακεία εἶναι ἕνα ψεύτικο θυμίαμα, ποὺ ἡ γυναικες τὸ ρουφοῦν πρὸς δυστυχίαν τους, μ' ἀληθινὴ ἀπόλαυσι.

* * *

Ὁ ἥλιος καὶ ἡ γυναῖκα ἀλληλοσυμπληρώνονται: Ἀπὸ τὸν ἥλιο γεννιοῦνται ἡ μέρες, κι' ἀπὸ τὴν γυναῖκα ἐξωραΐζονται.

* * *

Πολλὲς γυναῖκες δὲν ζοῦνε μὲ τὴν καρδιὰ ἢ μὲ τὶς αἰσθήσεις των, ἀλλὰ μὲ τὴν φαντασία τους.

* * *

"Οποιος κάθεται στὴν μέση τοῦ δρόμου, θὰ κριθῆ καὶ θὰ κουσκουσουρευτῆ.

* * *

"Οποιος θέλει ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἄλογο χωρὶς ἐλαττώματα, πρέπει νὰ τὸ ἐξετάζῃ στὰ πόδια.

ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τὸ φουντωτὸ δέντρο εἶναι ἐλεύθερο στὰ πουλιὰ κ' ἡ ὠμορφη κοπέλλα στὶς κακολογίες.

* * *

Ἀπὸ τὸν βορηᾶ δὲν λείπει ποτὲ τὸ χιόνι κι' ἀπὸ τὸ πρόβατο τὸ λίπος.

* * *

"Οποιος κυττάζει τὸν ἥλιο, θὰ βλάψῃ τὰ μάτια του.

* * *

Ὑπάρχει νερὸ μέσα στὰ πηγάδι, μὰ ἡ οὐρὰ τοῦ σκύλου δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φτάσῃ

* * *

Τὸ ψάρι πρέπει νἄχῃ τὸ σῶμα του μέσα στὸ νερὸ καὶ τὸ μάτι του ἀπ' ἔξω.

* * *

Καλλίτερα εἶναι νἄχῃς ψάρια καὶ νὰ ξόνεσαι, παρὰ νὰ ἔχῃς χρέη καὶ νἄσαι λυπημένος.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Οσο ψηλὸ κι' ἂν εἶναι ἕνα δέντρο, πάντως τὰ φύλλα του θὰ πέσουν καταγῆς.

Κινέζικη

Καὶ μιὰ μόνο τρίχα νὰ πάρῃς ἀπὸ ἕνα ἀγριογούρουνο, θὰ πῆ πὼς εἶσαι ἄξιος ἄνθρωπος.

Τουρκική

Χίλια δάκρυα δὲν πληρώνουν ἕνα χρέος.

Ἱσπανική

Τὸ καλὸ κρασὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ διαφημίσι.

Γαλλική

Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶει τὰ τριαντάφυλλα, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται τ' ἀγκάθια τους.

Ἀγγλική

Κι' ἂν ἔχῃς διακόσιες φορὲς περισσότερα προσόντα ἀπ' ὅσες εἶναι ἡ τρίχες τῆς κεφαλῆς σου, πάλιν δὲν θὰ προκόψῃς ἂν εἶσαι ἄτυχος.

Περσική

Τὸ ἀκονισμένο μαχαῖρι κόβει περισσότερα δάχτυλα παρὰ ψωμιά.

Γερμανική

Ἀπὸ τέτοιο ξύλο, τέτοια σπίθα.

Ἰταλική

"Οταν εἶσαι κουτσός, μὴ προσπαθῆς νὰ περπατήσῃς ὅπως οἱ ἄλλοι στὸν δρόμο.

Ἀραβική

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

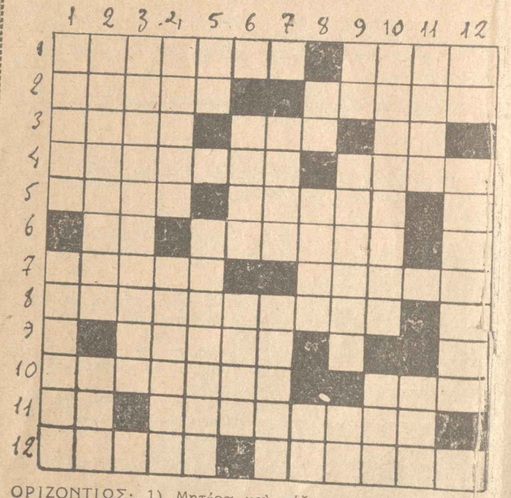

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Μητέρα καὶ σύζυγος μυθικοῦ βασιλέως. — Ἀόριστος ἀντωνυμία.
2) Μέτρον βάρους. — Πτηνὸν ἀμφίβιον (δημ.).
3) Ἡ Κόλασις. — Ἐπιρ. χρονικόν. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.
4) Βγαίνει ἀπὸ τὸ λιμάρισμα. — Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ. οὐδ.)
5) Ἱερὸ ζῶον τῶν Αἰγυπτίων. — Μικρὸ δάσος.
6) Δύο φωνήεντα. — Ζῶον (δημ.).
7) Τὰ ζητοῦν οἱ λησταί. — Χρειάζεται γιὰ τὴν κόμμωσι.
8) Ἑβραῖος.
9) Γερμανὸς μουσουργὸς ὀνομαστὸς διὰ τὰ παραμύθια του.
10) Ἀποχὴ ἀπὸ ὡρισμένα εἴδη τροφῆς. — Εἶδος ποιήματος (πληθ.)
11) Δύο γράμματα τῆς λέξεως ὁδός. — Ἔμφυτοι ἐπιθυμίαι καὶ παρορμήσεις.
12) Κατοικίδιον πτηνόν. — Ἡρωΐς τοῦ Σοφοκλέους.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Ἀσθένεια. — Εἶδος κλίνης.
2) Τραγικὸς βασιλεὺς τῆς ἀρχαιότητος. — Ἐπιρ. χρονικόν.
3) Εἶδος ἰατροῦ.
4) Ὕψωσις. — Φροντίζουν διὰ τὴν ἐμφάνισίν μας.
5) Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Δυστυχισμένα, ταλαίπωρα (δημοτική).
6) Μᾶς ἐπεσκέφθη πρὸ ἐτῶν μὲ τὸ ἱπποδρόμιόν του. — Περίφημος Κορινθία.
7) Τὰ ζῶα τὸ ἔχουν ἔνδυμα (ἐλαφρ. ἀνορθ.). — Πεῖσμα.
8) Βυζαντινὴ νότα. — Περίφημος Γερμανὸς οἰκονομολόγος. — Κλωστή.
9) Φθόγγος. — Ἐξάρτημα τῆς στρατιωτικῆς στολῆς. Κ. Μ.
10) Τὶς κάνουν συνήθως οἱ μαθηταί. — Χρονικὴ διαίρεσις (πληθ.)
11) Ἥρως τοῦ Κορνηλίου. — Θεὸς τῶν Ἀχαϊῶν.
12) Κτητικὴ ἀντωνυμία. — Δὲν εἶναι κλειστή.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Δροῦδε, Ἀθῆναι)

ΛΥΣΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Ὀριζοντίως: 1) ΠΑΡΑΦΙΝΗ — ΚΩΚ, 2) ΑΡΑΚΑΣ — ΣΚΡΑ, 3) ΡΑΒΑΝΙ — ΑΑ—ΙΦ, 4) ΑΧΙΝΟΣ — ΦΑΤΣΑ, 5) ΣΩ—ΘΣ—ΦΑΡΣΕΣ, 6) ΒΑΙΤΜΑΝ, 7) ΜΑΙΝΑ — ΛΑΘΡΑ, 8) ΝΟΤΙΑ—ΛΥΡΑ, 9) ΜΕΣΣΑΛΙΝΑ—ΜΙ, 10) ΑΛΤ — ΙΑΝΟΣ—ΕΞ, 11) ΑΣ—ΙΑΣΙΟΝ, 12) ΗΛΙΑΣ — ΣΤΙΑ, — 13) ΣΑΝΔΗ—ΟΣ—ΕΑΝ.

Καθέτως: 1) ΠΑΡΑΣ—ΜΑΜΑΛΗΣ, 2) ΑΡΑΧΩΒΑ—ΕΛΛΑ, 3) ΡΑΒΙ—Α·Ι·ΝΣΤΑ·Ι·Ν, 4) ΑΚΑΝΘΙΝΟΣ — ΣΛΔ 5) ΦΑΝΟΣΤΑΤΑΙ — ΣΗ, 6) ΙΣΙΣ—ΙΛΑΙ, 7) ΦΑΛΛΙΝΑ, 8) ΑΦΑΝΑ — ΝΟΣΟΣ, 9) ΣΑΑΡ—ΘΛΑΣΙΣ, 10) ΚΚ — ΤΣΕΡΥ—ΟΤΕ, 11) ΩΡΙΣΕ—ΑΡΜΕΝΙΑ, 12) ΚΑΦΑΣΙ — ΑΙΞ — ΑΝ.

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τὸ κουτὶ μὲ τὶς μπογιές σας καὶ χρωματίσατε τὴν

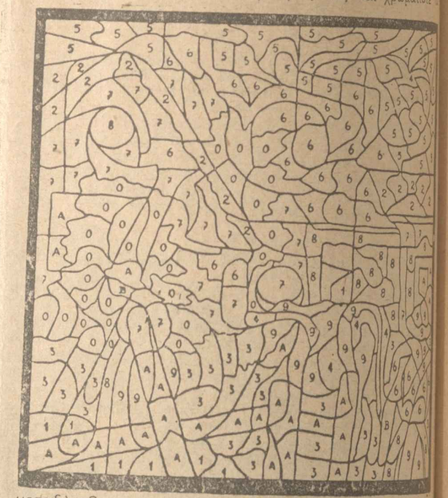

μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἀριθμημένα κενὰ διαστήματα ὡς ἑξῆς: 1 πράσινο βαθύ, 2 χωματί, 3 σέπια, 4 λευκό, 5 μπλέ, 6 κόκκινο, 7 γκρὶ ἀνοιχτό, 8 γκρὶ βαθύ, 9 καστανὶ ζωηρό, 0 σκοῦρο, Β ρὸζ ἀνοιχτὸ καὶ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀριθμὸς ἡ γράμμια μαῦρο.

Ἔτσι θὰ σχηματίσετε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία μιὰ ὡραία εἰκόνα ποὺ θὰ παριστάνῃ μιὰ ἀγροικία.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Ἡ κατωτέρω εἰκὼν παριστάνει ἕξη σχήματα ἀνισοσκελῆ τρίγωνα. Φανταστῆτε, ὅτι τὰ σχήματα αὐτὰ εἶναι ἀπὸ καρτόνι κι' ἀπαντήστε στὶς ἀκόλουθες ἐρωτήσεις:

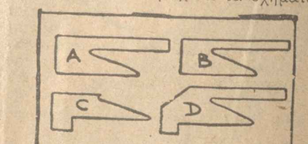

Ἔχετε τεσσάρων εἰδῶν προθεσμία γιὰ νὰ δώσετε ἀκριβεῖς ἀπαντήσεις.

1) Τὰ σχήματα Α καὶ Β μποροῦν νὰ ἐφαρμόσουν καὶ σχηματίσουν ὀρθογώνιο;

2) Τὰ σχήματα Α καὶ C μποροῦν νὰ ἐφαρμόσουν καὶ νὰ σχηματίσουν ὀρθογώνιο;

3) Τὰ σχήματα Α καὶ D μποροῦν νὰ ἐφαρμόσουν καὶ νὰ σχηματίσουν ὀρθογώνιο;

4) Τὰ σχήματα Α καὶ Ε μποροῦν νὰ ἐφαρμόσουν καὶ νὰ σχηματίσουν ὀρθογώνιο;

5) Ἂν ἡ ἀτάντησις σὲ περισσότερες ἀπὸ μιὰ τῶν παραπάνω ἐρωτήσεων εἶναι καταφατική, ποιὸ θὰ εἶναι, ἀπὸ τὰ ὀρθογώνια ποὺ θὰ σχηματισθοῦν, τὸ μεγαλείτερο;

καὶ 6) Ποιὸ ἀπὸ τὰ σχήματα μπορεῖ νὰ χωρέσῃ ὁλόκληρο στὸ σχῆμα D χωρὶς νὰ τὸ προσπεράσῃ;

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τοῦ Ἄλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώρα μας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874.

ΞΑ'

Στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ Κουτουφάρη, μιὰ μικρὴ ἐκκλησία καὶ μερικοὶ σωροὶ ἐρειπίων δείχνουν τὴν θέσι τοῦ Βελιγόστι, γιὰ τὸ ὁποῖο τὸ χρονικὸ τοῦ Μωρέως ἀναφέρει πῶς ἦταν μαζὶ μὲ τὸ Νίτκλι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες πόλεις τῆς Πελοποννήσου καὶ τὸ ὁποῖο προσεφέρθη ὡς φέουδο κατὰ τὴ φραγκικὴ κατάκτησι τὸ 1205, στὸν ἄρχοντα Ράϋμον.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ Λεοντάρι, καὶ ἀφήνοντας ἀριστερά μας το χωριὸ Σαμάρια, διασχίζουμε τὸν Ἀλφειὸ (Μεγαλοπόταμο, ὅπως τὸ λέει ὁ λαός).

Ἔπειτα ἀπὸ μιάμισης ὥρας πορεία, σ' ἕνα κάμπο γεμᾶτο δέντρα, φτάνουμε στὸ Σινάνο, ἕνα μεγάλο χωριό, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας. Τὸ Σινάνο βρίσκεται στὴ θέσι τῆς ἀρχαίας Μεγαλοπόλεως, τὴν ὁποία ἔχτισε ὁ Ἐπαμεινώνδας στὶς ὄχθες τοῦ μικροῦ ποταμοῦ Μπαρμπούσαινα, σὲ λίγη ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου τὸ ποταμάκι χύνεται στὰ νερὰ τοῦ Ἀλφειοῦ. Ἐκουσίως ἡ διὰ τῆς βίας ὁ Ἐπαμεινώνδας ὑποχρέωσε τὸ μεγαλείτερο μέρος τῶν κατοίκων τῶν πόλεων καὶ τῶν χωριῶν τῆς Ἀρκαδίας, νὰ πᾶνε νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Μεγαλόπολι, ἡ ὁποία ἔγινε τὸ κέντρο τῆς ἀρκαδικῆς ὁμοσπονδίας ἐναντίον τῆς τυραννίας τῆς Σπάρτης.

Τὴν ἀνωτάτη διοίκησι τῆς Ὁμοσπονδίας τὴν εἶχε ἡ συνέλευσις τῶν Δεκακισχιλίων, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν πόλεων τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἡ ὁποία εἶχε ὑπὸ τὰς διαταγάς της πέντε χιλιάδες στρατιῶτες.

Τὸ δημιούργημα αὐτὸ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Ἐπαμεινώνδα δὲν ἀνταποκρίθηκε πλήρως στὶς ἐλπίδες του, κι' ἐπαναστάσεις συχνὲς ἐξασθένησαν τὴν δύναμι τῆς ὁμοσπονδίας.

Ἡ Μεγαλόπολις, τὴν ὁποία κατέστρεψε ὁ Κλεομένης, ξαναχτίστηκε ἀπὸ τὸν Φιλοποίμενα, ὁ ὁποῖος τὴ στόλισε μὲ πολλὰ ὡραῖα μνημεῖα. Μὰ οἱ κατοικοί της ἦσαν τόσο λίγοι, ὥστε κάποιος σατυρικὸς ποιητής, τοῦ ὁποίου δὲν ἔχω πρόχειρο τὸ ὄνομα, τὴν ἀποκαλεῖ «ἀπέραντη ἔρημο».

Ἐμοιαζε μὲ μιὰ μικρὴ Οὐάσιγκτον, ὅπου τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ ἔδαφος ἔμενε ἀχρησιμοποίητο, ὅπου τὰ ἀνάκτορα καὶ οἱ ναοί ἦσαν περισσότερα ἀπὸ τὸ σπίτια καὶ βρισκόντουσαν σὲ ἀπέραντα κι' ἔρημα οἰκόπεδα. Μόνο τὶς ἡμέρες ποὺ συνερχόταν ἡ Συνέλευσις τῆς Ὁμοσπονδίας ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ κάποια κίνησις.

Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ ὡραῖα μνημεῖα ποὺ περιγράφει ὁ Παυσανίας δὲν ἀπομένουν σήμερα παρὰ μερικὰ κομμάτια ἀπὸ στύλους, σκόρπια ἀνάμεσα στὰ χωράφια τοῦ σταριοῦ καὶ ἀρκετὰ ἐρείπια κάθε εἴδους, θεμέλια, τείχη, τῶν ὁποίων εἶναι δύσκολο νὰ μαντέψῃ κανεὶς τὴν ἀρχικὴ προέλευσι.

Ὅσο γιὰ τὸν περίβολο ποὺ εἶχε περισσότερο ἀπὸ ἐννέα χιλιόμετρα μάκρος, ἐξαφανίστηκε σχεδὸν ἐντελῶς, πρᾶγμα ποὺ δείχνει, ὅτι ἡ πέτρες του χρησιμοποιήθηκαν γιὰ οἰκοδομικὸ ὑλικό.

Στὴ δεξιὰ ὄχθη τῆς Μπαρμπούσαινας τὰ ἐρείπια εἶναι σκορπισμένα σὲ μεγαλείτερο ἀριθμό. Κορυφὲς στύλων ραβδωτὲς στὸ ἐπάνω μέρος τους, πέτρες κουφαλωμένες ποὺ ἀνῆκαν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα στοὺς ναούς, τὶς πύλες, τὸ γυμναστήριο καὶ τὰ ἄλλα κτίρια, τὰ ὁποῖα στόλιζαν τὴν μεγάλη δημοσία πλατεῖα. Σ' ἕνα ὕψωμα ποὺ δεσπόζει τῆς πλατείας πρὸς βορρᾶν, ὀρθώνονται μερικὰ τμήματα τοίχων ποὺ φαίνεται πῶς ἀνῆκαν στὸν ναὸ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς.

Στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τὸ μόνο σημαντικὸ ἐρείπιο εἶναι τὸ θέατρο ποὺ ἡ ἔκτασί του μᾶς δίνει πολὺ καλὰ μιὰ ἰδέα, τοῦ τί ἦσαν τὰ ἄλλα μνημεῖα τῆς Μεγαλοπόλεως. Δυστυχῶς, ἡ κεοκῖδες του ἔχουν ἐξαφανιστῆ σήμερα ἐντελῶς κι' ἀποτελεῖ ἕνα ἀπέραντο ἡμικύκλιο, γεμᾶτο χλόη. Εἶχε ἑκατὸν σαράντα τέσσερα μέτρα διάμετρο καὶ ἦταν τὸ μεγαλείτερο θέατρο τῆς Ἑλλάδος. Σώζεται ἀκόμα ἕνα μέρος τῶν τοίχων τῶν θεμελίων, τῶν ὁποίων ἡ πέτρες εἶναι ἀπὸ κίτρινο ἀσβεστόλιθο πολὺ σκληρό.

Ὅσο γιὰ τὴν τετράγωνη σκηνὴ τοῦ θεάτρου μὲ δυσκολία μπορέσαμε νὰ προσδιορίσουμε τὴν θέσι της, ἀνάμεσα στὰ ἄγρια χόρτα, ποὺ τὴ σκεπάζουν.

Ἡ βροχὴ ποὺ ἄρχισε νὰ πέφτῃ, μᾶς ἔκανε νὰ ἐπισπεύσουμε τὴν ἀναχώρησί μας.

Ἀκολουθοῦμε τὸ ρεῦμα τοῦ Ἀλφειοῦ ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ κοιλάδα, καλλιεργημένη μὲ φροντίδα, γεμάτη ἀμπέλια, ἀμυγδαλιὲς καὶ ὀπωροφόρα δέντρα.

Ἡ μόνη ἀνάμνησι ποὺ κράτησε ἀπὸ τὸν δίωρο αὐτὸν δρόμο εἶναι τὰ ὀνόματα δυὸ μικρῶν συνοικισμῶν: τὸ ἕνα λέγεται Φλώριο καὶ τὸ ἄλλο Βιδόνι, ἔχουν δηλαδὴ ὀνόματα γαλλικῆς προελεύσεως, ὀφειλόμενα στοὺς ἄρχοντας Φλοράν καὶ Βιντουὰν ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῆ σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

Φτάνουμε τέλος στὴν πεντάτοξη γέφυρα ποὺ διασχίζει τὸν Ἀλφειὸ στοὺς πρόποδες τοῦ βράχου τῆς Καρύταινας.

Ἀπὸ πάνω μας, ἡ πόλις, ἁπλωμένη σὲ δυὸ πλαγιὲς ἑνὸς ἀπόκρημνου λόφου, παρουσιάζεται στὰ μάτια μας μὲ τὸν πιὸ γραφικὸ τρόπο, μὲ τὸν ἐπιβλητικὸ φεουδαρχικὸ της πύργο ψηλὰ σ' ἕνα μεγάλο βράχο, γεμᾶτο βαθεῖς γκρεμούς γύρω.

Ὅλο αὐτὸ τὸ σύνολο σχηματίζει ἕναν ὑπέροχο πίνακα ποὺ τὸν συμπληρώνει δεξιά, ἀριστερὰ καὶ στὸ βάθος, πρὸς τὰ βόρεια, ἡ σειρὰ τῶν ἀγρίων βουνῶν, τῶν ἀπόκρημνων βράχων καὶ τῶν σκοτεινῶν δασῶν ποὺ κάνουν τὴν Ἀρκαδία μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς ἐπαρχίες τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ πύργος τῆς Καρύταινας εἶναι περίφημος στὴν ἱστορία τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ παρακολουθήσῃ τὰ πεπρωμένα του στὸ περίεργο ἐκεῖνο χρονικὸ τοῦ Μωρέως. Ὅταν ὁ Ζέφρουά ντὲ Βιλλαρντουὲν μοίρασε τὰ φέουδα τῆς Πελοποννήσου, ἡ Καρύταινα περιήλθε στὸν Ἄρχοντα Οὔγο ντὲ Μπριέν, ὁ ὁποῖος καὶ ἔχτισε τὸν πύργο.

Μὰ σὲ λίγον καιρό, ὁ Μπριὲν ἐπαναστάτησε ἐναντίον τοῦ Βιλλαρντουὲν καὶ, ὑφοῦ κατατροπώθηκε ἀπ' αὐτὸν στὸ Καρούδι, ὑποτάχτηκε πάλι στὴν ἐξουσία του.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ πενῆντα χρόνια, ὁ γυιός του Γκωτιὲ ντὲ Μπριὲν, ἔλαβε κι' αὐτὸς μέρος σὲ μιὰ ἐξέγερσι τῶν Φράγκων ἀρχόντων τοῦ Μωριᾶ ἐναντίον τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας κι' ἀντιστάθηκε ἀποτελεσματικὰ στὸ φρούριό του. Εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ ἔγινε ἀργότερα δοὺξ τῶν Ἀθηνῶν καὶ σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς Καταλανοὺς κοντὰ στὴν Κωπαΐδα. Ὁ γυιός τοῦ τελευταίου, ποὺ διατήρησε τὸν τίτλο τοῦ δούκος τῶν Ἀθηνῶν, πῆγε στὴν Ἰταλία, ὅπου ἐπέτυχε μὲ τὶς ραδιουργίες του νὰ τοῦ δοθῆ τὸ φέουδο τῆς Φλωρεντίας. Ὁ δεσποτισμός του, ἡ σκληρότης του, τὰ σκανδαλώδη του ὄργια, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ διωχτῆ κακὴν κακῶς καὶ νὰ πάῃ νὰ σκοτωθῆ στὴ μάχη τοῦ Πουατιέ.

Μαζὶ μ' αὐτὸν ἐβάλυσε ὁ οἶκος τῶν Μπριὲν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀρχαίους τῆς Γαλλίας ποὺ ἄρχισε μὲ τὸν Ἀνζιλμπέρ, σύγχρονο τοῦ Οὔγου Κάπετου καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε μεταξὺ τῶν μελῶν του τρεῖς κοντοσταύλους τῆς Γαλλίας, ἕνα βασίλεα τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἕναν αὐτοκράτορα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, χωρὶς νὰ λογαριάζουμε τοὺς δούκες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοὺς ἄρχοντες τῆς Καρυταίνης.

Ὁ πύργος τῆς Καρυταίνης διετήρησε ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια τὴν περήφανη φεουδαρχικὴ ὄψι του καὶ τὴ φήμη του ὡς ἀπορθήτου φρουρίου. Ἔπεσε στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας στὸν περίφημο ἀρχηγὸ τῶν κλεφτῶν τὸν Κολοκοτρώνη, τοῦ ὁποίου οἱ πρόγονοι ἐξασκοῦσαν στὴν Πελοπόννησο ἕνα εἶδος στρατιωτικῆς ἐξουσίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΠΕΤΑΛΩΤΗΣ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

(Παράδοσις τῶν Βαΐων)

— Ξέρεις, μοῦ λέει ὁ ἀγωγιάτης, ἕνας διαβολο-Καρακῶτσος, ἀπὸ τὴν Χρούπιστα, καθὼς ἀνεβαίναμε ἕνα βουνό, ποιὸς πῆρε πρῶτος καὶ καλλίτερος παράσημο στὸν κόσμο;

— Κανένας διπλωμάτης, τοῦ εἶπα, ἢ κανένας στρατηγός.

— Ὄχι, μοῦ ἀπάντησε. Γιὰ βάλε μὲ τὸν νοῦ σου...

— Κανένας αὐτοκράτωρ;

— Οὔτε. Ὁ πρῶτος ποὺ πῆρε παράσημο ὀτὸν κόσμο ἦταν ἕνας... γαϊδαρος. Μάλιστα, ἕνας γαϊδαρος. Ἐκεῖνον ποὺ καβαλλίκεψε ὁ Χριστός, σὰν μπῆκε τῶν Βαΐων στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὸν εὐλόγησε γιὰ τὸ καβαλλίκευμά του τοῦτο καὶ ἀπὸ τότε σχηματίσθηκε στὴ ράχι του ἕνας σταυρός, ποὺ τὸν ἔχουν ὅλοι οἱ γαϊδαροι, ἀπὸ τότε ἕως σήμερα, σὰν κληρονομιά.

— Μωρὲ Καρακῶτσο, τί μᾶς λές;

— Βέβαια! Ἀλλὰ δὲν ἦταν τοῦτο μοναχά... Τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῶν Βαΐων καὶ μὲ τὸ γαϊδοῦρι ἐκεῖνο γενήκανε πολλά. Πρὶν καβαλλικέψη ὁ Χριστός, γιὰ νὰ μπῆ στὰ Ἱεροσόλυμα, πῆρε τὸν Ἅϊ-Πέτρο καὶ τὸ γαϊδουράκι καὶ τὸ πῆγε στὸν πεταλωτή, γιὰ νὰ τοῦ τὸ πεταλώση. Ὁ πεταλωτης τὸ πετάλωσε καὶ στὰ τέσσερα τὰ πόδια. Ἅμα τελείωσε τὴ δουλειὰ τοῦ ὁ πεταλωτής, τοῦ λέει ὁ Χριστός.

— Μάστορα, τί κάνει ὁ κόπος σου;

Ὁ πεταλωτής μὴ γνωρίζοντας μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνη, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ Χριστὸ καὶ στὸν Ἅϊ Πέτρο, καὶ στὴ στ γμή, χωρὶς νὰ χάση καιρό, γιατὶ ἔνοιωσε ἀπὸ τὰ ροῦχα τους πὼς καὶ οἱ δυὸ ἦσαν φτωχοὶ ἄνθρωποι, τοὺς λυπήθηκε καὶ τους εἶπε:

— Δὲν κάνει τίποτα!... Κοπιάστε στὸ καλό.

Ὁ Χριστὸς σὰν ἄκουσε ἔτσι, εἶπε στὸν πεταλωτή.

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ πάρης χρήματα, ζήτησέ μου ὅ,τι ἄλλο θέλεις.

— Δὲν θέλω τίποτα, ἀπάντησε καὶ πάλι ὁ πεταλωτής, κοπιάστε στὴ δουλειά σας.

Τότε ὁ Ἅϊ Πέτρος, κρυφὰ-κρυφὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀκούση ὁ Χριστὸς, λέει στὸν πεταλωτή:

— Γύρψέ του τὴν αἰώνια ζωή.

— Τίποτε δὲν θέλω, λέει πάλι ὁ πεταλωτής.

— Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καὶ θὰ σοῦ τὸ κάμω.

Ὁ πεταλωτής, γιὰ νὰ ξεφοτωθῆ τοὺς δυὸ πελάτες του, λέει στὸ Χριστό.

— Θέλω τέσσερα πράγματα νὰ μοῦ κάνης. Τὸ πρῶτο εἶναι, ὅσα παιδιὰ ἀνεβαίνουν στὴν καρυδιὰ μου καὶ μοῦ κλέβουνε καρύδια, νὰ κολλᾶνε ἀπάνω καὶ νὰ μὴ ξεκολλᾶνε. Τὸ ἄλλο εἶναι, ὅποιος κάθεται σὲ τοῦτο τὸ σκαμνὶ καὶ τοῦ πῶ νὰ μὴ ξεκολλήση, νὰ μὴ ξεκολλήση... Τὸ τρίτο εἶναι: Ὅ,τι βάλω σὲ τοῦτο τὸ σακκοῦλι, ποὺ ἔχω κρεμασμένο ἐδῶ πέρα, νὰ μὴ βγαίνη, ἂν δὲν θέλω ἐγὼ καὶ τὸ ἄλλο εἶναι: Νὰ πεθάνω ὅταν θὰ θελήσω ἐγώ!...

Ἄκουσεν ὁ Χριστὸς τὰ θελήματα τοῦ πεταλωτῆ καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ὅλα ὅσα ζήτησε θὰ γίνουν.

— Ἔχε γειά, πατριώτη, τὸν ἀποναιρέτησαν.

— Κοπιάστε στὸ καλό, εἶπεν ὁ πεαλωτής.

Καβάλλα στὸ γαϊδουράκι ὁ Χριστὸς καὶ πεζὸς ὁ Ἅϊ Πέτρος ἔφυγαν καὶ ὁ πεταλωτής ἐξακολούθησε τὴ δουλειά του, ὅπως πρῶτα.

Αὐτός το πῆρε πρῶτος!

* * *

Πέρασε κανένας χρόνος καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ κρυφὰ τὴ νύχτα ἀνέβηκαν στὴν καρυδιὰ τοῦ πεταλωτῆ, νὰ κλέψουνε καρύδια. Τὰ πῆρε μυρωδιὰ αὐτός, θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν τὸν γνώριζε, καὶ λέει στὰ παιδιά.

— Ὅλα νὰ κολλήσετε, ἔτσι ὅπως εἶσθε στὴν καρυδιὰ ἀπάνω.

Τὰ παιδιὰ κολλήσανε καὶ ὁ πεταλωτής, ἀφοῦ τοὺς ἔδωκεν ἀρκετὸ ξύλο, εἶπε καὶ ξεκόλλησαν καὶ ἀπὸ τότε τὰ παιδιά, ἀπὸ τὴν τρομάρα τους καὶ ἀπὸ τὸ ξύλο, ὅπου φάγαν, οὔτε ξαναπῆγαν πειὰ νὰ κλέψουνε καρύδια...

Πέρασε ὁ ἄλλος χρόνος καὶ ὁ πεταλωτὴς ἐκεῖ ποὺ δούλευε, καί ἔσιαζε κάτι καρφιὰ ἀπὸ τὴ βία του, χτύπησε τὸ δάχτυλό του καὶ ἀπὸ τὸν πόνο του ἐφώναξε:

— Ὤ, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάολος κι' ἐμὲ καὶ τὴν ψυχή μου!

Δὲν εἶχε τελειώσει καλὰ-καλὰ τὸν λόγο του καὶ νὰ ὁ διάολος μπροστά του.

— Μάστορη, ἄϊντε ἄφησε τὴ δουλειὰ καὶ ἔλα νὰ πᾶμε, γιατὶ ἔχουμε δρόμο ἀρκετό, τοῦ λέει ἄγρια.

— Ποιὸς εἶσαι τοῦ λόγου σου; ρωτάει ὁ πεταλωτής, ποὺ ἤρθες βιαστικά, γιὰ νὰ μὲ πάρης;

— Δίκηο ἔχεις νὰ μὴ μὲ ξέρης, τοῦ ἀποκρίθηκεν ὁ διάολος. Μὰ γιὰ θυμήσου, σὰν πετάλωνες τὸ γαϊδουράκι τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν τοῦ πῆρες χρήματα, μὰ μοναχὰ τοῦ ζήτησες, νὰ πεθάνης ὅταν θέλης;... Ξέχασες ποὺ φώναξες πρωτήτερα, νὰ ἔρθω νὰ σὲ πάρω;... Μὲ κάλεσες καὶ ἤρθα... Τώρα πατριώτη, ἔλα, ἄφησε τὰ σύνεργα καὶ σήκω γιὰ νὰ φύγουμε, γιατὶ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ περιμένω. Μὲ περιμένουνε κι' ἄλλοῦ!...

Τότε κατάλαβε ὁ πεταλωτής, μὲ τὰ λόγια τοῦτα τοῦ διαβόλου, ποιὸς ἤτανε ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ καλλίγωσε τὸν γαϊδαρο καὶ ἀμέσως ἀπάντησε στὸν διάολο:

— Μιὰ στιγμή, κουμπάρε, καὶ πᾶμε ὅπου ἀγαπᾶς, κάθησε λίγο στὸ σκαμνί, νὰ ξεκουραστῆς, ὥσπου νὰ μαζέψω τὰ σύνεργά μου...

— Ἄϊντε, κάμε γρήγορα, ὅ,τι ἔχεις γιὰ νὰ κάμης, τοῦ ἀπάντησε ὁ διάβολος καθοντας στὸ σκαμνί.

Ὁ πεταλωτής, ἐκεῖ ποὺ ἔκανε πῶς μάζευε τὰ σύνεργά του, σὰν τὸν εἶδε νὰ καθίζη, τοῦ λέει, βιαστικά:

— Μὴν ξεκολλήσης, πειά, ἀπ' τὸ σκαμνί.

Κόλλησε ὁ διάολος γιὰ καλὰ ἀπάνω στὸ σκαμνί.

— Σήκω νὰ φύγουμε, τοῦ ἔλεγε ὁ πεταλωτής, μὰ ποῦ νὰ ξεκολλήση ὁ διάβολος. Φοβέριζε, ἔτριζε τὰ δόντια του, μὰ ποῦ ν' ἀκούση ὁ πεταλωτής. Στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ κάνη συμφωνία μὲ τὸν πεταλωτη, ἀφήνοντάς τον νὰ ζήση ἀκόμα δέκα χρόνια.

Ἔτσι ἄφησε καὶ ὁ πεταλωτὴς τὸν διάβολο νὰ φύγη.

Σὰν περάσανε τὰ δέκα χρόνια, νὰ ὁ διάβολος πάλι μπροστά του, μὲ ὅλα τὰ φουσάτα του.

— Τώρα, κουμπάρε, τοῦ λέει, σωθήκανε τὰ φέματα Ἄϊντε σήκω γιὰ νὰ πᾶμε.

— Μετὰ χαρᾶς σου, «στ' ἀτσάλι στέκω», τοῦ εἶπεν ὁ πεταλωτής, μὰ κάνε μου μιὰ χάρι, σὲ παρακαλῶ.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

—Φωνάζουνε καὶ οἱ δικασταί, γιατὶ δὲν ἔχουν τὶ δουλειές!...

Ὁ βασιλιᾶς τὸν κάλεσε νὰ πᾶη στὸ παλάτι του...

— Τίποτε δὲν κάνει, εἶπεν ὁ πεταλωτής.

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΡΟΑΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΕ ΤΟΣΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ!..

ΚΥΡΙΕ, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ζητῆσω συγγνώμην. Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ λησμονήσετε ὁλην αὐτὴν τὴν θλιβερὴ ἱστορία ποὺ σύνεση μεταξύ μας. Ὡστοσο ἔχω ἀξιοπρέπεια καὶ προτιμω νὰ φύγω ἀπο κοντά σας. Ἐσεις θὰ ὅρητε ἀσφαλῶς μιὰ ἄλλη δακτυλογράφο πιὸ ὡμορφη, πιὸ συγκαταβατικὴ κ' ἴσως καὶ λιγώτερο τιμία. Μὰ ἐμένα ἀφῆστε με νὰ γυρισω πάλι στὴ φτώχεια μου. Ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ γίνω ἡ τρυφερή σας φίλη. Δὲν μπορῶ ἐπίσης νὰ λησμονήσω οὔτε τὶς τολμηρές προτάσεις σας, οὔτε τὸν δυνατὸ μπάτσο ποὺ σᾶς ἄστραψα στὰ μοῦτρα. Μὲ συγχωρεῖτε, μὰ κάθε πλάσμα τοῦ Θεοῦ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἐχει τὴν ἀξιοπρέπειά του. Κάθε γυναῖκα ἔχει ἀκόμη καὶ καρδια. Κι' αὐτὲς ἀκόμα ἡ ὡμορφες δακτυλογράφοι ποὺ στολίζουν τὰ γραφεῖα σας. Ὄχι, κύριέ μου, δὲν εἶμαστε κι' ἐμεῖς σὰν τὶς γραφομηχανὲς ποὺ ἀρκεῖ να πατήσετε τὰ πλῆκτρα τους γιὰ νὰ γράψουν, ὅ,τι ἐπιθυμήσετε... Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, μὰ πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τὸ γραφεῖο σας. Ὅλα τέλειωσαν πειά...

Κ' ἡ Λιλὴ Μαρτὲν τακτοποίησε τὸ φόρεμά της, ἔσιαξε τὰ μαλλιά της, ζωγράφισε μὲ σοφὴ τέχνη τὸ ξαναμμένο πρόσωπό της γιὰ νὰ κρύψη τὰ ἴχνη τῶν δακρύων ποὺ τῆς εἶχαν χαλάσει τὸ «μακιγιάζ» κι' ἔπειτα φόρεσε τὸ φτηνὸ καπελλάκι της καὶ τὸ παλτό της.

— Χαίρετε, κύριε!... εἶπε μὲ μισόσβυστη φωνὴ στὸν προϊστάμενό της.

Ἐκεῖνος ὅμως γρύλλισε κάτι, σὰν θηρίο, ποὺ τοῦ στέρησαν τὴν λεία του, κι' ἀπέφυγε νὰ συναντήση τὸ λυπημένο βλέμμα τῆς κοπέλλας...

Ἔτσι ἡ Λιλὴ Μαρτὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο στὸν δρόμο κι' ἀνακατεύθηκε μὲ τὸ εὔθυμο πλῆθος τῶν διαβατῶν. Ἡ Λιλὴ ἦταν ὑπνωτισμένη. Δὲν τῆς ἦταν δυνατὸν νὰ κάνη οὔτε μιὰ σκέψη ἢ ν ἀ πάρη μιὰ ἀπόφασι. Διαρκῶς στὸ μυαλό της περνοῦσαν ἡ σκηνὲς ποὺ εἶχαν ξετυλιχθῆ δῶ καὶ λίγη ὥρα στὸ γραφεῖο τοῦ «σοβαροῦ» δικηγόρου Ἀνρὺ Σιζώ, τοῦ ποιϊσταμένου της. Θυμῶταν ὅτι αὐτός, τὴν ὥρα ποὺ τῆς ὑπαγόρευε ἕνα ἔγγραφο, ὅλο καὶ ἔσκυβε πάνω στ' ἀνοιχτὸ ντεκολτέ της. Ἔπειτα ἡ φωνή του ἄρχισε νὰ βραχνιάζη, τὸ πρόσωπο του ν' ἀλλοιώνεται καὶ ξαφνικὰ χύμηξε ἀπάνω της καὶ τὴν ἔσφιξε μὲ ὅλη τὴν δύναμι στὴν ἀγκαλιά του...

— Λιλή! Μικρή μου Λιλή, φώναξε, σ' ἀγαπῶ!.. Σ' ἀγαπῶ!...

Ἐκείνη τινάχτηκε τρομαγμένη, προσπάθησε νὰ ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὸν σιδερένιο κλοιὸ τῶν χεριῶν του, μὰ ὁ Σιζὼ εἶχε κιόλας κολλήσει τὰ χεῖλη του στὸν λαιμό της, ἔτρεμε ὁλόκληρος κι' ἔμοιαζε σὰν ἕναν ἀνθρωποφάγο ποὺ ἤθελε νὰ τὴν κατασπαράξη....

Τότε ὅμως ἡ νεαρὴ δακτυλογράφος, καταλαβαίνοντας τὸν κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε, συγκέντρωσε ὅλη τὴς τὴν δύναμι, τοῦ ξέφυγε κι' ἀγανακτισμένη τοῦ ἄστραψε ἕνα φοβερὸ χαστοῦκι.

Αὐτὸ ἦταν μιᾶς πρώτης τάξεως ψυχρολουσία. Ὁ Ἀνρὺ Σιζώ, συνήλθε ἀμέσως καὶ πῆρε τὸ σοβαρό του ὕφος. Τραβήχτηκε στὸ γραφεῖο του, τακτοποίησε ἀμίλητος τὸ κολλάρο καὶ τὴν γραβάτα του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο κ' ὕστερα θέλησε νὰ συνεχίση τὴν ἐργασία του σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε.

Μὰ ἡ Λιλὴ δὲν ἦταν συνηθισμένη σ' αὐτὲς τὶς περιπέτειες. Κ' εἶχε προτιμήσει νὰ τὰ πῆ ἕνα χεράκι τοῦ προϊσταμένου της καὶ νὰ φύγη ἀπὸ τὴ δουλειά της.

Ἡ Λιλὴ Μαρτὲν, ὅσο συνερχόταν τώρα, ἔνοιωθε ὅτι ἔφευγε ἕνα μεγάλο βάρος ἀπὸ τὴν καρδιά της.

— Ἐπὶ τέλους, σκεφτόταν, εἶμαι ἐλεύθερη! Θὰ πάψω νὰ τρέμω ἀπὸ τὶς φωνὲς αὐτοῦ τοῦ δημίου!... Εἶμαι ἐλεύθερη σὰν τὰ σπουργίτια ποὺ παίζουν στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου...

Καὶ τράβηξε πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ χαρῆ τὸν ἥλιο, τὰ λουλούδια, τὰ ὥμορφα παιδάκια καὶ νὰ λησμονήση τὶς θλίψεις της. Μὰ ἔνοιωθε τὴν ἐπιθυμία νὰ κλάψη. Ἡ χαρὰ τῶν ἄλλων τῆς πλήγωνε τὴν καρδιὰ καὶ τῆς θύμιζε τὴν μοναξιά της.

Ἡ Λιλὴ ἦταν ἕνα ὥμορφο καὶ χαριτωμένο κορίτσι, μὰ ἦταν ὁλομόναχη στὸν κόσμο. Κι' αὐτὸ τὴν στενοχωροῦσε ὑπερβολικὰ γιατὶ δὲν εἶχε κανέναν νὰ πῆ τὸν πόνο της. Δὲν εἶχε κανένα ποὺ νὰ μπορῆ νὰ γύρη μ' ἐμπιστοσύνη πάνω στὸ στῆθος του καὶ νὰ κλάψη μὲ τὴν καρδιά της. Κανεὶς δὲν τῆς εἶχε χαϊδέψει μὲ εἰλικρινῆ τρυφερότητα τὰ μαλλιά της, κανεὶς δὲν τῆς εἶχε πῆ ἕνα ἀγνὸν αἰσθηματικὸν λόγο καὶ κανεὶς δὲν εἶχε ἀναζητήσει νὰ μάθη τὶς θλίψεις της. Ἦταν ἕνα φτωχὸ πουλάκι μέσ' στὸ πολυσόμο Παρίσι ποὺ βασανιζόταν ἀπὸ τὶς κακίες τῶν ἀνθρώπων καὶ ποὺ θὰ πέθαινε μιὰ παγωμένη μέρα τοῦ χειμῶνα ἀπὸ τὸ κρυο καὶ τὶς στερήσεις.

Ἡ Λιλὴ Μαρτὲν κάθησε ἀφηρημένη σ' ἕνα γωνιὲνη μέρος τοῦ χειμωνιάτικου μελαγχολικοῦ ποὺ δὲν πρόσεχε τί συνέβαινε γύρω της. Δὲν ἀντελήφθη ἀκόμη ἕναν νέο ποὺ κάθοταν στὴν ἄλλη ἄκρη καὶ διάβαζε. Ἡ καρδιά της εἶχε μαυρίσει ἀπὸ τὸν πόνο. Καὶ ξαφνικά, δίχως νὰ τὸ θέλη, τὰ μάτια της θόλωσαν ἀπὸ τὰ δάκρυα...

Ὁ νέος ὅμως τώρα εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ διάβασμα καὶ τὴν κοιτοῦσε μὲ συμπόνια. Περάσαν ἔτσι λίγα λεπτά. Ἔπειτα δίχως νὰ διστάση τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη:

— Μὲ συγχωρεῖτε, δε-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Σιμονέττα

(Πίνακ τοῦ Μποττιτσέλλι)

σποινίς γιὰ τὴν ἀδιακρισία μου, μὰ ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ρωτήσω σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Εἶσαστε τόσο νέα, τόσο συμπαθητική ποὺ δὲν πρέπει τίποτε νὰ σᾶς στενοχωρῆ... Ἐλᾶτε, μὴ κλαῖτε!... Δὲν ἀξίζει νὰ χαλᾶτε τὰ ὠμορφά σας μάτια...

Ἡ Λιλὴ ξαφνιασμένη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε κατάπληκτη. Ἦταν μαλιστα ἕτοιμη νὰ τοῦ ἀπαντήση νὰ μὴν ἀνακατεύεται στὶς ξένες ὑποθέσεις, μὰ δίστασε. Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἦταν τόσο σοβαρό, τὸ βλέμμα του ἔδειχνε τόση συμπάθεια κ' εἶχε τόση καλωσύνη τὸ χαμόγελό του... ὥστε ἡ Λιλὴ ἀφωπλίσθηκε.

— Μπᾶ! τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα στεναγμό. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἐνδιαφερθῆτε γιὰ μένα. Ἀφήστε με στὴ δυστυχία μου!...

— Στὴν δυστυχία σας; ἀπόρησε ἐκεῖνος. Εἶναι δυνατὸν ἐσεῖς μιὰ τόσο νέα κοπέλλα καὶ τόσο κομψὴ νὰ ὑποφέρετε; Ἐλᾶτε, ἀφῆστε αὐτὸ τὸ ὕφος. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι σᾶς γέλασε ὁ φίλος σας καὶ τώρα κλαῖτε ἀπὸ τὸ κακό σας. Ἔτσι εἶσαστε σεῖς ἡ γυναῖκες. Γιὰ σᾶς δὲν ὑπάρχουν ἄλλες δυστυχίες ἀπὸ τὶς στενοχώριες τῆς καρδιᾶς.

Ἡ Λιλὴ σιγὰ-σιγά, ἄρχισε νὰ νοιώθη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸ τὸ νέο. Τοῦ ἐξωμολογήθηκε τὶς θλίψεις της, τὴν περιπέτειά της καὶ τὶς στενοχώριες ποὺ τῆς προκαλοῦσε ἡ ἀπόλυτη μοναξιά της.

Τώρα ὅμως ὁ νέος δὲν εἶχε πειὰ ἐκεῖνο τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὸ εἰρωνικό ὕφος του. Τὰ βάσανα τῆς Λιλῆς τὸν εἶχαν κάνει μελαγχολικό.

— Σκέφτομαι, τῆς δήλωσε σὲ μιὰ στιγμή, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ κάνη κανεὶς γιὰ σᾶς εἶναι νὰ σᾶς διασκεδάση πρῶτα. Ἐπειτα, θὰ βλέπουμε τί μπορεῖ νὰ γίνη.

Καὶ τὴν ἔπεισε νὰ κάνουν ἕνα ἀθῶο ρωμαντικὸ περίπατο. Ὅταν χώρισαν ἦταν πειὰ τόσο φίλοι ποὺ δώσανε ραντεβοῦ στὸ ἴδιο ἐκεῖνο παγκάκι τῆς γνωριμίας των.

Ἔπειτα δὲν χώρισαν πειὰ. Μάχιμα νὰ βρῆ δουλειὰ ἡ Λιλὴ ἔμπαινε στὸ σπίτι τοῦ νέου καὶ μοιραζόταν μαζὶ του τίς... ἀδεκαρίες του καὶ τὰ βάσανα τῆς φοιτητικῆς ζωῆς του. Μ' ὅλα ταῦτα ἦταν τόσο εὐτυχισμένη ὥστε τὸ χαμόγελο εἶχε ἀνθίσει πάλι στὰ χείλη της καὶ ἡ χαρὰ εἶχε πλημμυρίσει τὴν καρδιά της.

Ἔπειτα ἦρθαν καλλίτερες μέρες. Ἡ Λιλὴ διωρίσθηκε σὲ μιὰ τράπεζα κι' ὁ νέος κληρονόμησε μιὰ θεία του ποὺ πέθανε στὴν Ἑπανοχία. Ἔτσι νόμισαν ὅτι εἶχαν πειὰ τὸ δικαίωμα νὰ συνδέσουν τὴν ζωή τους καὶ παντρεύτηκαν. Ἔστειλαν μάλιστα κι' ἕνα εὐχαριστήριο γράμμα στὸν παλιὸ προϊστάμενο τῆς Λιλῆς, ὁ ὁποῖος ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ γνωρισθοῦν καὶ ν' ἀγατηθοῦνε. Κι' ἐκεῖνος ἀκόμη δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήση πῶς τὸν θυμήθηκε ἡ Λιλὴ καὶ τοῦ ἔγραψε τόσα τρυφερὰ λόγια, ἀφοῦ δὲν εἶχε δεχθῆ τὴν ἀγάπη του κι' ἀφοῦ τοῦ εἶχε ἀστράψει ἕνα τόσο δυνατὸ χαστοῦκι. Κι' ἐφύλαξε τὸ γράμμα τῆς Λιλῆς, δηλώνοντας:

— Ἄ, ἡ γυναῖκες! Εἶναι τόσο περίεργες ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς ποτὲ νὰ τὶς καταλάβη!

ΑΝΤΡΕ ΡΟΑΝ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ὅταν ὁ Μὰξ Ὀρέλλ περιώδευε τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες διαβάζοντας σὲ δημόσιες συναθροίσεις τὰ ἔργα του, τὸν ἐπισκέφθηκε μιὰ μέρα ἕνας νεαρὸς Ἀμερικανὸς καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε Ὀρέλλ, θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴ ζωή, γιατὶ τὰ διαβάσματά σας μοῦ κάνανε μεγάλο καλό...

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐξεδήλωσε τὴν εὐχαριστησί του, σφίγγοντάς του τὸ χέρι κι' ὁ νέος ἐξακολούθησε:

— Φαντασθῆτε, κύριε Ὀσέλλ, ὅτι ἀπ, τὸν καιρὸ ποὺ παντρεύθηκα, οὔτε μιὰ μέρα, δὲν μπόρεσα νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ τὴν πεθερά μου. Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ ἀρχίσατε τὰ διαβάσματά σας, ἡ πεθερά μου ζουρλάθηκε μ' αὐτά, κι' ἔτσι μ' ἀφήσε ἡσυχον. Μποροῦσα λοιπὸν νὰ μὴν ἔρθω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κ. Ὀρέλλ;...

Κόκκαλο ὁ Ὀρέλλ.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΖΥΛ ΣΑΝΤΕΛ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ

— Ὅταν ἤμουνα καπετάνιος κι' ἐταξίδευα, μᾶς εἶπε ὁ μπάρμπα - Μάριος ἀπὸ τὴν Ταρασκώνη, ἔκανα πολλὰ ἀκρυνὰ ταξίδια, ποὺ κρατοῦσαν πολλὲς φορὲς καὶ χρόνια γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ταξιδεύαμε μὲ πανιά.

Τὴν ἡμέρα λοιπόν, ποὺ ἔφευγα ἀπὸ τὴ Μασσαλία, ὅλοι οἱ φίλοι μου ἦρθαν νὰ μ' ἀποχαιρετήσουν στὸ πλοῖο καὶ νὰ μοῦ εὐχηθοῦνε καλὸ ταξίδι.

Κείνη τὴν ἐποχὴ εἶχα πολλοὺς φίλους καὶ σχεδὸν ὅλοι εἶχανε κι' ἀπὸ μιὰ παραγγελία νὰ μοῦ δώσουν.

— Μάριε, μοῦ ἔλεγεν ὁ ἕνας, νὰ μοῦ φέρης τρία κιλὰ ζικο.

— Καὶ μένα, καφὲ τῆς Μαρτινίκας.

— Κι' ἐμένα σπάνια μεταξωτά.

Φωνάζανε ὅλοι μαζὶ κι' ἀνάμεσα σὲ κείνη τὴν ἀγλωσσία πολλοὶ ξεχάσανε νὰ μοῦ δώσουν καὶ τὰ λεφτά γιὰ ἀγορά τους. Ἀγοράσω τὰ πράγματα ποὺ ζητοῦσαν.

Στὰ πρῶτα μου ταξίδια προσπάθησα νὰ θυμηθῶ τὰ πράγματα ποὺ εἶπαν νὰ τοὺς ἀγοράσω.

Μὰ ἀμέσως κατάλαβα πῶς κανεὶς δὲν θὰ ἦταν εὐχαριστημένος κι' ἔπειτα, οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔδωσαν τὰ λεφτὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφευγα, δὲν θὰ εἶχανε σκοπὸ νὰ μοῦ τὰ δώσουν οὔτε κι' ὅταν θὰ γύριζα.

Δὲν ἤμουνα — βλέπετε καθόλου πλούσιος καὶ δὲν μποροῦσα ν' ἀγοράσω πράγματα ποὺ δὲν θὰ μοῦ τὰ πλήρωναν.

Στὸ νέο μου λοιπὸν ταξίδι σκέφτηκα τί τρόπο νἄβρισκα γιὰ νὰ μὲ καταλάβουν οἱ συμπατριῶτες μου κ' ἔνα πρωί, ποὺ μαζεύτηκαν πάλι νὰ μὲ ἀποχαιρετήσουν πάνω στὸ πλοῖο μου, τοὺς εἶπα:

— Γιὰ δέστε με, φίλοι μου, εἶμαι γέρος πειὰ κι' ἔχω καὶ πολὺ ἄσχημη μνημονικό. Ἂν θέλετε, λοιπόν, νὰ μὴν ξεχάσω τὶς παραγγελίες σας νὰ μοῦ τὶς γράψετε χωριστὰ ὁ καθένας σ' ἕνα κομμάτι χαρτί.

Ὅλοι τότε τρέξανε νὰ γράψουν ὅ,τι ἤθελαν νὰ τοὺς φέρω ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.

— Τώρα τοὺς εἶπα, ἀφοῦ γράψανε τὶς παραγγελίες των, ἀφῆστε τὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρτιὰ πάνω στὸ κατάστρωμα.

— Μὰ εἶναι στὰ σωστά σου, Μάριε, μοῦ εἶπαν, ὁ ἀέρας θὰ τὰ πάρη ὅλα!

— Ἀ! μπᾶ!, φίλε μου, δὲν θὰ τὰ πάρη καθόλου, ἂν πιάσετε σὲ κάθε χαρτὶ βάλετε καὶ τὰ χρήματα τῆς παραγγελίας σας!

Καὶ νὰ γιατί, πρόσθεσεν ὁ Μάριος, ὅταν γύρισα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ταξίδι μου — μὰ κι' ἀπ' ὅλα τὰ κατοπινά μου — ἔφερα μονάχα τὶς παραγγελίες ποὺ μοῦ δώσανε οἱ τίμιοι καὶ σοβαροὶ ἄνθρωποι, γιατὶ τὶς ἄλλες τὶς πῆρε ὁ βορηᾶς ποὺ φυσοῦσε τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγα.

JULES CHANCEL

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Στὶς γυναῖκες μιὰ μονάχα χρονολογία λογαριάζεται καὶ σ' α ὐτὴν θἄπρεπε νὰ πεθαίνουν. Ἡ μέρα ποὺ θὰ πάψουν ν' ἀγαπιοῦνται.

Σοφία Γκαὶ

Τίποτε δὲν ἀσχημίζει περισσότερο μιὰ ὡραία γυναῖκα ἀπὸ ἕνα κοροϊδευτικὸ χαμόγελο.

Σαλν-Μωρὶς

Ἡ σεμνότης μᾶς ἀρέσει τόσο στὸν ἔρωτα, γιατὶ θέλουμε νὰ τὴν νικήσουμε, θέλουμε νὰ κυριεύσουμε ὅλα της τὰ ὀχυρώματα.

Ζοαννὸ Ροὺ

Ἡ γυναῖκες μοιάζουν μὲ τὶς πεταλοῦδες. Τὶς τραβᾶει κι' αὐτὲς ἡ λάμψις, ἀδιάφορο ἂν ἡ λάμψις αὐτὴ εἶναι τοῦ χρυσαφιοῦ.

Ο ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΔΙΑΚΟΠΑ, ὁ Μπωντελαὶρ πήγαινε στὸ Νεῖγυ γιὰ νὰ συναντήση τὸν ἐπίτροπό του. Πολλὲς φορές, ἀρρώσταινε στὸν δρόμο ἀπὸ τὸ κακό του. καὶ γιὰ νὰ μπορέση νὰ συγκρατηθῆ ἔπινε κονιάκ.

Ὁ κ. Ἀνσὲλ τὸν δεχόταν πάντοτε μὲ μιὰ καλόβολη πατρικὴ θλῖψι, πρᾶγμα ποὺ μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο τὴ λύσσα τοῦ Μπωντελαίρ.

Ὁ συμβολαιογράφος τὸν ἄφηνε νὰ μιλάη, νὰ τοῦ ἀναπτύσση τὰ ἐπιχειρήματά του, μά, ὅταν ὁ Μπωντελαὶρ ἔφτανε στὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του, παρέμεινε ἀκλόνητος.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ποσὸν ποὺ εἶχε ἐντολὴ νὰ δίνη στὸν ἄσωτο στὴν πρώτη κάθε μηνός, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τοῦ προκαταβάλη οὔτε πεντάρα. Ἦταν τὸ ἴδιο σὰν ν' ἀπευθυνόταν ὁ ποιητὴς σ' ἕνα χαλύβδινο χρηματοκιβώτιο, τὸ ὁποῖο φρουροῦν ἔνοπλοι στρατιῶτες.

Ἡ κατάστασις τοῦ Μπωντελαίρ, γιὰ πρώτη φορὰ ἄρχισε νὰ γίνεται ἀνησυχαστική. Τὰ γραμμάτια ποὺ εἶχε ὑπογράψει στὸν Ἀροντὲλ ἔλληγαν. Αὐτόν, ὁ συμβολαιογράφος, κατ' ἀρχήν, ἤθελε νὰ τὸν ἀγνοῆ, γιατὶ ἤξερε πῶς ἦταν ἕνας ἀνήθικος τοκογλύφος.

Μὰ δὲν ἦταν μόνο ὁ Ἀροντὲλ ποὺ ζητοῦσε χρήματα. Ὑπῆρχαν οἱ ξενοδόχοι ποὺ δέχονται νὰ κάνουν πίστωσι γιὰ λίγον καιρό, μὰ ποὺ ξαφνικὰ ζητοῦν τὰ λεφτά τους. Ὑπῆρχε ὁ ράφτης, ποὺ ἔφερε τὸν λογαριασμό του γιὰ τὴν κατασκευὴ μιᾶς ζακέττας γαλάζιας, ὅμοιας μ' αὐτὴ τοῦ φοροῦσε ὁ Γκαῖτε.

Ἐξ ἄλλου πῶς μποροῦσε ἕνας ποιητὴς νὰ μὴν ἔχη ἀνοιχτὸ λογαριασμὸ στὸν βιβλιοπώλη, στὸν βιβλιοδέτη; Καὶ θὰ ἦταν ἀκόμα πολὺ ἀνόητος ἂν στὴ στιγμὴ ποὺ τοῦ παρουσιάζεται μιὰ εὐκαιρία ν' ἀγοράση σὲ χαμηλὴ τιμὴ ἕναν πίνακα ἀξίας, νὰ τὸν παρατήση.

Ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν ἦταν ὅτι ὁ Μπωντελαὶρ στὸ τέλος κάθε μηνὸς περνοῦσε μεγάλες φτώχειες. Κατέφευγε τότε στὸ ἐνεχυροδανειστήριο ἢ ἔκανε μικροδάνεια ἀπὸ διαφόρους φίλους γιὰ νὰ τοὺς τὰ ἐπιστρέψη, ὅταν θὰ ἔπαιρνε τὸ εἰσόδημά του.

Μὰ ὅταν εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἑνὸς ποσοῦ ἀμέσως, σὲ ποιὸν ἄλλο θὰ μποροῦσε νὰ ἀπευθυνθῆ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μητέρα του;

Τῆς ἔστελνε τότε μ' ἕναν ὁποιοδήποτε ἄνθρωπο, ἕνα ξερὸ σημείωμα, γραμμένο βιαστικά, χωρὶς κανέναν ἀπολύτως αἰσθηματισμό, ὅπου μόνο γιὰ τὰ χρήματα ποὺ ἤθελε τῆς ἔκανε λόγο.

Ἔτσι, ὁ νέος αὐτὸς ποὺ μὲ ὅλους, δηλαδὴ, μὲ τοὺς ἀδιάφορους καὶ μ' αὐτὸ τὸ τέρας τὸν συμβολαιογράφο τὸν ἔβλεπε, φερόταν λεπτότατα καὶ εὐγενικά, μόνο στὴ μητέρα του, δηλαδὴ στὸ πλάσμα ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωή, ἦταν σὰν ἀγροῖκος καὶ πρόστυχος. Ἰδοὺ ἡ συνηθέστερη σύνταξις τῶν σημειωμάτων πρὸς τὴν μητέρα του:

«Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τόσα χρήματα. Στεῖλ' τα μου!»

Μὰ τὸ τρομερὸ δὲν ἦταν αὐτό. Τὸ τρομερὸ ἦταν ὅτι ὁ Μπωντελαίρ, κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς δανειστάς του καὶ μανιασμένος γι' αὐτό, δυσαρεστημένος ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ἀπογοητευμένος γιατὶ ἡ νωχέλειά του, δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ δημιουργήση τίποτε, ὁ Μπωντελαὶρ ποὺ ἄφησε τοὺς δικούς του γιὰ νὰ γίνη ταχύτατα ἔνδοξος, ἀναγκαζόταν τώρα νὰ ζητάη χρήματα...

Αὐτὸ ἦταν γιὰ τὸν ποιητὴ ὁ μεγαλείτερος ἐξευτελισμός.

Δυστυχισμένη Καρολίνα! Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε... Σχεδὸν πάντα ἔστελνε τὸ ποσὸν ποὺ τῆς ζητοῦσε, ποὺ τὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὶς οἰκονομίες της...

Μά, μερικὲς φορὲς δυσπιστοῦσε πρὸς τὸν γυιό της, ὤ! ὄχι γιὰ τὴν καρδιὰ τοῦ Καρόλου, μὰ γιὰ τὶς ἀδυναμίες του, γιὰ τὶς τρέλλες του... Γι' αὐτὸ ἔκανε καμμιὰ φορὰ τὴν κουφή, μὲ τὸν θάνατο στὴν καρδιά... Μὰ αὐτὸ γινόταν πολὺ σπάνια...

* * *

Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ χρέη τοῦ Καρόλου συσσωρευόντουσαν. Ζύγωνε ἡ μέρα, ποὺ τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα τοῦ ἔδινε ἡ μητέρα του, δὲν θ' ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ κάνουν τοὺς δανειστάς του νὰ ὑπομονέψουν...

Πραγματικά, ὁ Ἀροντὲλ εἶχε ἀγριέψει. Χρειαζόταν στὸν Μπωντελαὶρ ἕνα μεγάλο ποσὸν γιὰ νὰ προλάβη τὴν κατάσχεσι, μὲ τὴν ὁποία τὸν ἀπειλοῦσε...

Αὐτὸ τὸ ποσὸν πῶς θὰ τὸ προμηθευόταν... Ὁ συμβολαιογράφος Ἀνσὲλ ἦταν ἕνας ἀναίσθητος, ἕνας ἄνθρωπος πέτρινος... Ἔπρεπε νὰ καταφύγη σ' ἕνα στρατήγημα. Ὁ ποιητὴς θὰ σκηνοθετοῦσε μι' αὐτοκτονία...

Μά, γιὰ νὰ πετύχη τὸ κόλπο, ἔπρεπε ὅλος ὁ κόσμος νὰ ξεγελαστῆ. Ἀκόμα κ' οἱ φίλοι του, ὅλος ὁ κόσμος, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἰωάννα, τὴ συνένοχό του.

Ἕνα βράδυ λοιπόν, σὲ ἕνα ἑστιατόριο, ὅπου γευμάτιζε μαζὶ μὲ τὸν φίλο του Λουΐ Μενάρ, ὁ Μπωντελαὶρ ἄρχισε νὰ συζητῆ μὲ τὸν φίλο του γιὰ τοὺς καλλίτερους τρόπους θανάτου.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Μενάρ, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψη οὔτε τ' ἀρχαῖα ἑλληνικά, οὔτε τὴν ποίησι, εἶχε ἀρχίσει νὰ καταγίνεται μὲ τὴ χημεία καὶ νὰ παρακολουθῆ πειράματα σ' ἕνα ἐργαστήριο.

Σὲ κάποια στιγμὴ τῆς συζητήσεως, ὁ Μπωντελαὶρ εἶπε στὸν Μενάρ:

— Ἑτοίμασέ μου, σὲ παρακαλῶ δυὸ δόσεις πρωσσικοῦ ὀξέος.

Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν εἶχαν ἄλλο σκοπὸ παρὰ νὰ κάνουν ἐντύπωσι στὸ μυαλὸ τοῦ Μενάρ γιὰ νὰ μπορέση νὰ πῆ τὴν ἄλλη μέρα, ὅτι ὁ Μπωντελαὶρ εἶχε ἀπὸ καιρὸ σκοπὸ νὰ αὐτοκτονήση.

Μιὰ ἄλλη φορά, ἀκολουθῶντας τὸ ἴδιο σχέδιο, ὁ ποιητὴς ρώτησε τὸν Σὰρλ Κουζὲν ἂν πίστευε στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Συγχρόνως ὁ Μπωντελαὶρ ἔστειλε σὲ κάποιον ἄλλο φίλο του ἕνα γράμμα, εἶδος πνευματικῆς του διαθήκης.

Ἀφοῦ τὰ ἔκανε ὅλ' αὐτὰ ὁ Μπωντελαὶρ χάθηκε... Οἱ φίλοι του ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν. Τέλος, ὁ Λουΐ Μενὰρ ἔτρεξε νὰ βρῆ τὴ φίλη του Ἰωάννα Ντυβαλ γιὰ νὰ τὴ ρωτήση σχετικῶς. Ἔτσι ἔμαθε ἀπ' αὐτὴν ὅτι ὁ Μπωντελαὶρ εἶχε μεταφερθῆ πληγωμένος στὸ σπίτι του.

Πραγματικά, ὁ Μπωντελαὶρ εἶχε καταφερεῖ στὸ στῆθος του μιὰ ἐλαφριὰ, πολὺ ἐλαφριὰ μαχαιριά.

Ἡ σκηνὴ εἶχε διαδραματισθῆ σ' ἕνα καμπαρὲ τῆς ὁδοῦ Ρισελιέ. Ὁ ποιητὴς λιποθύμησε, τὸν μετέφεραν στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα κι' ἀπὸ κεῖ εἰδοποίησαν τὸν πατέρα του καὶ τὸν μητέρα του.

Δυστυχισμένη Καρολίνα!... Ἂς τὸ ποῦμε ἀκόμα μιὰ φορά. Ὁ ἔνοχος γυιὸς εἶχε ἀναμετρήσει τάχα ποιὰ θὰ ἦταν ἡ συγκίνησις τῆς δυστυχισμένης του μητέρας, ὅταν θὰ τὸν ἔβλεπε ἀναίσθητο καὶ ματωμένο, ἐπάνω σ' ἕνα φορεῖο; Ἀσφαλῶς ναί, τὸ εἶχε σκεφθῆ αὐτὸ γιατὶ ἀκριβῶς στὴ συγκίνησι τῆς βασίζόταν.

Ἡ ἀναίσθη μηχανοραφία εἶχε πετύχει. Ἀκόμα κι' ὁ στρατηγὸς Ὠπὶκ ποὺ κατὰ βάθος ἦταν ἄνθρωπος ἁπλοϊκός, συγκινήθηκε. Ἕνα μέρος τῶν χρεῶν τοῦ Καρόλου ἐξοφλήθηκε. Παρεκλήθη μάλιστα ὁ ἄσωτος υἱὸς νὰ μείνη στὸ σπίτι αὐτό, ὅπου τὸν εἶχαν περισυλλέξει καὶ περιποιηθῆ.

Μὰ, μόλις θεραπευθῆκε ὁ Μπωντελαὶρ ἔφυγε γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπ' τὸ σπίτι του.

Δὲν ἄργησε νὰ ξαναγυρίση κοντὰ στὴν Ἰωάννα Ντυβαλ καὶ νὰ βρῆ ἐκεῖ, ὅ,τι ἀποτελοῦσε παραίσθησι τῆς ἐλεύθερης ζωῆς, τῆς ὁποίας ἦταν κιόλας ὁ αἰχμάλωτος, τῆς ὁποίας θὰ γινόταν σὲ λίγο ὁ κατάδικος.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ποιητὴς, συναντώντας τὸν Λουΐ Μενάρ, τοῦ εἶπε:

— Ἔφυγα πάλι ἀπ' τὸ σπίτι μου. Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ βαστήξη. Ἐκεῖ πίνουν μόνο Μπορντώ, ἐνῶ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω χωρὶς κρασὶ τῆς Βουργουνδίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ Μ ΟΥ

Ἡ Σελὶς τῆς Γυναίκας

Η ΜΟΔΑ

Σὲ προηγούμενο φύλλο εἴδαμε τί σχήματα ἐπιβάλλει ἡ μόδα στὰ καλοκαιρινὰ καπέλλα. Ἂς ἰδοῦμε τώρα καὶ ἀπὸ τί ὑλικὸ θὰ εἶναι κατεσκευασμένα τὰ καπέλλα αὐτὰ καὶ ἡ γαρνιτοῦρες τους.

Ἡ ψάθες ποὺ κυριαρχοῦν φέτος εἶναι κυρίως ἡ λαΐζες, ἡ ψάθες τῆς πήχης. Γίνονται σὲ κάθε εἶδος καὶ σὲ κάθε χρῶμα. Ἄλλες ἀπομιμοῦνται τοὺς λεπτοὺς πανομάδες, ἄλλες πάλι τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα. Βλέπουμε λαΐζες ὑφασμένες ἔτσι, ὥστε ν' ἀπομιμοῦνται τὸ μαροκαίν, ἄλλες ἐντελῶς θαμπὲς, ἀπομιμοῦνται τὸ μάλλινο σέρζ, ἄλλες τὸ σαντούγκ. Πολλὲς εἶναι σκληρὲς καὶ ἴσιες, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ κατασκευάση κανεὶς ἀπὸ αὐτὲς ἕνα κανοτιὲ ἢ ἕνα ρελεβὲ χωρὶς νὰ χρειαστῆ νὰ χρησιμοποιήση σῦρμα. Ἄλλες πάλι εἶναι τόσο μαλακὲς καὶ εὔπλαστες, ὥστε ἠμπορεῖ νὰ πάρουν ὅ,τι σχῆμα θέλει κανεὶς χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία. Γι' αὐτὸ εἶναι κατάλληλες γιὰ τὸκ καὶ ντραπάρονται πολὺ ὡραῖα. Μερικὲς λαΐζες εἶναι τόσο φίνες ὥστε εἶναι διαφανεῖς σὰν μουσελίνα ἢ σὰν τοῦλι. Ἄλλες πάλι, εἶναι ὑφασμένες ἔτσι, ὥστε ν' ἀπομιμοῦνται τὴν ντανέλλα καὶ χρησιμοποιοῦνται ἰδίως γιὰ ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ καπέλλα.

Ἐννοεῖται πὼς θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ ἡ γαζωτὲς ψάθες, ἰδίως τὰ γυαλιστερὰ παγιασόν, τὰ πικό, ἡ κρένες καὶ ἄλες ψάθες, ἀλλὰ πλεγμένες πολὺ λεπτὰ καὶ γαζωμένες μ' ἕνα καινούργιο γαζὶ ποῦφερε ἀναστάτωσι στὴν τέχνη καὶ δίνει διαφορετικὴ ἐμφάνισι στὰ ψάθινα καπέλλα.

Οἱ παναμάδες διατηροῦν πάντα τὴ θέσι τους καὶ δικαίως. Σ' αὐτὸ τὸ εἶδος ἔχουν ἐμφανισθῆ φέτος πολλὲς νέες ψάθες, ἕνα μπακοὺ σαντοὺγκ λεπτὸ σὰν μεταξωτό, σὲ χρώματα λευκὸ ἢ ναντυρέλ, ἄλλα ποὺ ἡ ὀφανσί τους εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ ἐμφανίζη διάφορα σχέδια: πίκες, καρρά, γραμμὲς διασταυρουμενες κλπ. Ἡ ψάθες αὐτὲς γίνονται κατὰ προτίμησιν σὲ χρώματα ἀνοικτά: λευκές, ρόζ, σιέλ, συκλαμέν, κιτρινωπές, ἐνῶ ἡ λαΐζες καὶ ἡ γαζωτὲς γίνονται σὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς μόδας.

Ὅσο γιὰ τὶς γαρνιτοῦρες, αὐτὲς εἶναι ποικιλώτατες καὶ ὡραιότατες. Ὁ μεγαλείτερος νεωτερισμὸς εἶναι ἡ μοντέρνες ταφταδένιες κορδέλλες ποὺ ἔχουν ἐπάνω ὀφαντὰ διάφορα σχέδια λουλούδια, πεταλοῦδες, φροῦτα, κλ. ἄλλα ὑφασμένα μὲ τὴν ἴδια κλωστὴ σὲ διάφορα χρώματα, καὶ ἄλλα ἀπὸ τὰ πιὸ περίεργα ὑλικά: ἀπὸ μαλλί, ἀπὸ ράφια, ἀπὸ λινὸ κορδόνι κλπ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κορδέλλες σκωτζικες ὡραιότατες σὲ σχέδια καὶ χρωματισμοὺς κορδέλλες μπροσέ, κορδέλλες ποὺ ἔχουν διαφορετικὸ χρῶμα ἀπὸ τὴν μιὰ ὄψι καὶ διαφορετικὸ στὴν ἄλλη, ἄλλες κορδέλλες πάλι ἀπὸ ζέρσεϊ βαμμένες σὲ χρώματα παστέλ.

Ἀπὸ τ' ἄνθη προτιμῶνται τὰ μικρὰ ποὺ ἀπομιμοῦνται ἰδίως τ' ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, σὲ μπουκέτα ἢ σὲ γιρλάντες. Ἀκόμη καὶ ἡ βιολέττες, ἡ ὁποῖες ἐπῆσης γαρνίρουν τὰ φορέματα.

Ὅσο γιὰ τὰ φτερά, κι' αὐτὰ θὰ γαρνίρουν φέτος τὰ καπέλλα, ὄχι τόσο ὅμως τὰ κουτά, τῶν ὁποίων μάλλον πέρασε ἡ μόδα, παρὰ τὰ ἐλαφρὰ φτερὰ στρουθοκαμήλου βαμμένα σὲ διάφορα χρώματα, μπαίνουν ὡς μοτίφ μόνοι τους, εἴτε ἀνακατωμένα μὲ ἄλλες γαρνιτοῦρες. Ἄλλα πάλι τὰ τῆς μόδας εἶναι ἡ πτέρυγες τοῦ φασιανοῦ, τὰ φτερὰ τῶν περιστεριῶν, σὲ χρωματισμοὺς φυσικοὺς ἢ βαμμένες σὲ διάφορα χρώματα.

Ὅσο γιὰ τὰ θέλα, αὐτὰ ἔγιναν πειὰ ἀναπόσπαστα συμπληρώματα τοῦ γυναικείου καπέλλου. Φέτος φοριοῦνται πολὺ τὰ κοντὰ βελλάκια ποὺ ρίχνουν μιὰ βαφριὰ σκιὰ στὰ μάτια κ' ὕστερα ἀνεβαίνουν ἐπάνω στὸ καπέλλο, ἢ τὰ πολὺ μεγάλα θέλα ποὺ πέφτουν γύρω γύρω ὡς τὸν λαιμὸ καὶ γαρνίρονται μὲ πουὰ ἢ μὲ φτερὰ ἢ μὲ μπορντοῦρες ἀπὸ γαρνιτέλλα ἢ σενίλ.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α

ΤΟ ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ Η ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΤΟΥ

Ὡραιότατο πρωϊνὸ ταγιὲρ ἀπὸ λαινὰζ σὲ χρῶμα ἀπρόμαυρο. Ἀπὸ τὶς τρεῖς μπλοῦζες, ἡ πρώτη σὲ σχῆμα ζιλὲ εἶναι ἀπὸ πικὲ λευκόν, καὶ ἐμπρὸς σχηματίζει πλαστρόν μὲ κουμπάκια κοκκαλένια κόκκινα. — Ἡ δεύτερη ἀπὸ ἐσατίστα κίτρινη, γκρινίρεται μὲ μαῦρες βοῦλες καὶ γαζιὰ στὸν λαιμό.—Ἡ τρίτη ἀπὸ κρεπ ντὲ σὶν ἐμπριμὲ σὲ χρῶμα μπλὲ σιέλ καὶ μαῦρο ἔχει σχῆμα σταυρωτὸ καὶ κλείνει μὲ τέσσερα κουμπιά.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

ΠΩΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΜΕ

Πολλὲς φορὲς ἀρκεῖ ἡ μᾶς χαιρετήση ἕνας ἄνθρωπος μὲ χειραψία γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸν χαρακτήρα του. Ἐκεῖνοι ποὺ πιάνουν μόνον τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων καὶ μόλις σφίγγουν τὸ χέρι, δείχνουν πὼς ἔχουν χαρακτῆρα ἀδύνατον κι' ἐλλειψι ἐνεργητικότητος καὶ θάρρους. Οἱ κόλακες χαιρετοῦν σηκώνοντας τὸ χέρι ποὺ τοὺς τείνεται καὶ κουνώντας τὸ δυὸ-τρεῖς φορές. Οἱ διαχυτικοὶ χαιρετοῦν καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια μὲ τὰ ὁποῖα σφίγγουν θερμὰ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου καὶ ἀρχίζουν τὶς ἀναφωνήσεις. Οἱ ἐγωϊστὰ καὶ οἱ ἀδιάφοροι ἁπλώνουν τὸ χέρι, χωρὶς νὰ τὸ σφίξουν, ἀφήνοντας νὰ τοὺς τὸ σφίξη ὁ ἄλλος. Τέλος ἡ σωστὴ χειραψία εἶναι τὸ νὰ πιάνη γερὰ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, ὅσπου τὰ δυὸ χέρια νὰ ἐφαρμόζουν ἀπολύτως καὶ τὸ σφίγγει θερμά, ἀλλ' ὄχι πολὺ δυνατά.

Η Δὶς ΛΙΑΝΑ

ΤΟ ΠΡΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγουμενο).

III

ΜΕΣ' ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ἀνάμεσα ἀπ' τὴν ἐξοχὴ ποὺ τὴ φώτιζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ πανσέληνος, ἡ Ζερμαὶν προχωροῦσε μὲ γρήγορο βῆμα τραβῶντας πρὸς τὸ Μαρνεβίλ. Σὲ λίγο, ἔφθασε στὰ πρῶτα σπίτια τοῦ χωριοῦ.

Τὸ γαύγισμα ἑνὸς σκύλου ἀκούστηκε ἔξαφνα. Ἡ Ζερμαὶν σκίρτησε καὶ τάχυνε τὸ βῆμα της.

Μὲ τὴν σκέψι ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν δῆ κανένας, τὸ μέτωπό της πλημμύρισε ἀπὸ κρύο ἱδρῶτα.

Μὰ ὁ σκύλος σώπασε σὲ λίγο. Ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ μικρούλα εἶδε σ' ἑκατὸ βημάτων ἀπόστασι ἀπ' αὐτήν, τὸν λευκὸ ὄγκο τῆς βίλλας τοῦ θείου της κ. Μπορέλ.

Στάθηκε, ἔμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη μὲ τ' αὐτιὰ τεντωμένα πρὸς τοὺς ἀορίστους θορύβους ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν κοιμισμένη ἐξοχή.

Ἡ καρδιὰ της χτυποῦσε δυνατά. Προσπαθοῦσε μ' ὅλες τὶς δυνάμεις της ν' ἀντισταθῆ κατὰ τοῦ φόβου, ὁ ὁποῖος σιγὰ-σιγὰ τὴν κυρίευσε.

— Κουράγιο! ψιθύρισε. Βρίσκομαι σ' ἕνα σοβαρὸ ἴχνος καὶ θ' ἀποκτήσω ἴσως τὴν ὁλικὴ ἀπόδειξι ποὺ λείπει... Δὲν εἶναι ἡ στιγμὴ νὰ φοβηθῶ!...

Ἀφοῦ ἔδωσε ἔτσι ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό της, ἡ Ζερμαὶν στρίβοντας δεξιά, προχώρησε σ' ἕνα μονοπάτι.

— Νά, ψιθύρισε, τὰ κάγκελλα τοῦ φράχτη... Πρέπει τώρα νὰ βρῶ τὸ μικρὸ ξέφραγο μέρος τοῦ κήπου. Ἀσφαλῶς δὲν βρίσκομαι μακρυά.

Καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνη παραμερίζοντας τὰ φυλλώματα μὲ προσοχή.

Ἔξαφνα, ρίχτηκε πίσω βγάζοντας μιὰ κραυγὴ πόνου. Εἶχε ξεσκίσει τὸ χέρι της στὰ ἀγκάθια μιᾶς ἀκακίας.

Τὸ τύλιξε μὲ τὸ μαντῆλι της καὶ θαρραλέα, ἐξακολούθησε τὶς ἀναζητήσεις της.

Δὲν ἔψαξε καὶ πολύ, γιατὶ σὲ λίγο ἀνακάλυψε τὸ ξέφραγο τμῆμα τοῦ κήπου.

— Ἐδῶ εἶναι, ψιθύρισε. Ἀναγνωρίζω αὐτὴν τὴν μεγάλη βαλανιδιά, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία τόσες φορὲς ἔπαιξα.

Πρόσεξε, ὅτι μολονότι δὲν ὑπῆρχε φράχτης, τὸ πέρασμα εἶχε γίνει πολὺ στενό, γιατὶ τὰ φυλλώματα ποὺ κανεὶς δὲν τὰ ξεκαθάριζε πειά, τὸ εἶχαν σχεδὸν κλείσει.

Ὡστόσο, κατώρθωσε νὰ περάση, ὄχι χωρὶς μερικὰ γκραντζουνίσματα.

Βρισκόταν τώρα μέσα στὸν κῆπο τῆς βίλλας, ὅπου τὰ ἄγρια χόρτα εἶχαν πλημμυρίσει τὰ δρομάκια κι' ὅπου τὰ ὀπωροφόρα δέντρα, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν νοιαζόταν πειὰ κανείς, ἐνώναν τὰ κλαδιά τους.

Ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πεθάνει ὁ κύριος τῆς βίλλας, ὁ κῆπος ξαναγύριζε σιγὰ-σιγὰ στὴν ἄγρια κατάστασι.

Παρακάμπτοντας τὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ, ἡ μικρούλα ἔφθασε ὡς τὸ μέρος, ὅπου βρισκόταν ἡ κουζίνα.

Ἐκεῖ μπροστὰ ἄνοιχε ὁ φεγγίτης τοῦ ὑπογείου κλεισμένος μ' ἕναν ἁπλὸ σύρτη. Ἀπὸ κεῖ, ἡ μικρούλα ντέτεκτιβ λογάριαζε νὰ εἰσχωρήση στὸ ἐσωτερικὸ τῆς βίλλας..

Δὲν ἀπογοητεύθηκε στὴν ἐλπίδα της αὐτή. Ὁ σκουριασμένος σύρτης ποὺ ἔκλεινε τὸν φεγγίτη, δὲν ἀντισταθῆκε καθόλου στὶς προσπάθειές της. Τὸ πιὸ δύσκολο γι' αὐτὴν ἦταν ν' ἀνασηκώση τὸν βαρὺ φεγγίτη, πλάϊ στὸν ὁποῖο βρισκόταν ἡ σκάλα ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν κουζίνα.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἄκαρπες, ἀπόπειρες, τὸ κατάφερε κι' αὐτό.

Ἡ Ζερμαὶν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα κ-ρὶ κι' ἕνα κουτὶ σπίρτα μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε φροντίσει νὰ ἐφοδιασθῆ καὶ χώθηκε γενναία στὴ μαύρη τρύπα ποὺ ἄνοιγε μπροστὰ στὰ πόδια της.

Ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἶχε περάσει ἕνα μέρος τῆς παιδικῆς της ἡλικίας κι' ἔτσι δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου ν' ἀνέβη ἀπὸ τὸ ὑπόγειο στὴν κουζίνα. Ἐκεῖ, δὲν εἶχε παρὰ νὰ σπρώξη μιὰ πόρτα γιὰ νὰ βρεθῆ στὸν ἀντιθάλαμο τῆς βίλλας.

Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει ἐκεῖ μέσα. Ἡ Ζερμαὶν ἀναγνώρισε τὸ τραπεζάκι, ὅπου ἀπὸ μιὰ ἱοιραία ἀφηρημάδα, ὁ πατέρας της εἶχε ἀφήσει, τὸ περίστροφό του.

Ἡ μικρούλα εἶχε τώρα τὸ παράδοξο συναίσθημα, ὅτι μόλις χθὲς εἶχε ἀφήσει τὴ βίλλα. Τῆς φαινόταν, ὅτι ὁ θεῖος της θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ θὰ ἔτρεχε νὰ τὴν ἀγκαλιάση.

— Δυστυχισμένε θεῖε! ψιθύρισε ἀνατριχιάζοντας.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, σὰν μιὰ ἀπάντησι στὶς μυστικές της σκέψεις, ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο ποὺ ἔμοιαζε μὲ ἦχο φευγαλέων βημάτων.

Ἡ Ζερμαὶν ἔτρεμε σύγκορμη. Μιὰ θανάσιμη χλωμάδα ἀπλώθηκε στὴν μορφή της καὶ τραβήχτηκε ἐξ ἐνστίκτου πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε μπῆ.

Τώρα μετανοοῦσε, γιατὶ εἶχε ἀναλάβει νὰ κάνη ἕνα τόσο τολμηρὸ ἐπιχείρημα. Ἔπρεπε νὰ συγκεντρώση ὅλη τὴν ψυχική της δύναμι γιὰ νὰ μὴ τὸ βάλη στὰ πόδια, φωνάζοντας βοήθεια.

Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ὑποχωροῦσε στὸν τρόμο της ποὺ μεγαλωνε ὁλοένα.

Ἔμεινε διστακτικὴ ἀκίνητη, μὲ τὴν καρδιὰ τρεμάμενη.

— Ὄχι, ψιθύρισε μὲ ἀπόφασι, δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶ... Πρέπει νὰ πάω ὡς αὐτὴν τὴν κρύπτη, ὅπου ὁ θεῖος μου φύλαγε τὰ πιὸ πολύτιμα χαρτιά του... Ἐκεῖ πρέπει νὰ βρίσκεται ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀθωότητος τοῦ λατρευτοῦ μου πατέρα...

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμή, ἕνας μεγάλος ποντικὸς πρόβαλε ἀπὸ ἕνα ἔπιπλο κι' ἔτρεξε ὡς τὴν κουζίνα, ὅπου καὶ χάθηκε.

Ἡ Ζερμαὶν ἔβγαλε ἕνα στεναγμό.

— Εἶμαι λοιπὸν δειλή; συλλογίστηκε χαμογελῶντας γιὰ τὸν τρόμο της. Οἱ ποντικοὶ λοιπὸν προκάλεσαν αὐτὸ τὸ θόρυβο ποὺ τόσο μὲ τρόμαξε... Τώρα ποὺ ἡ βίλλα εἶν' ἔρημη οἱ ποντικοὶ βρίσκονται ἐδῶ σὰν στὸ σπίτι τους...

Ἀφοῦ καθησύχασαν οἱ φόβοι της, ἡ Ζερμαὶν προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ θείου της καὶ μπῆκε μέσα ἀποφασιστικά.

Οἱ μεγάλοι δὲν δυσπιστοῦν ποτὲ πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ὡστόσο βλέπουν κι' ἀκοῦνε τὰ πάντα κι' ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ξεφεύγει τίποτε. Ἔτσι, πολλὲς φορὲς ὁ κ. Μπορέλ, χωρὶς νὰ δώση σημασία στὴν παρουσία τῆς ἀνηψιᾶς του, εἶχε ἀνοίξει κ' εἶχε κλείσει μπροστά της ἕνα μυστικὸ συρτάρι, ὅπου φύλαγε τὰ ἰδιαίτερα χαρτιά του.

Ἡ Ζερμαὶν εἶχε κρατήσει μιὰ ἀκριβῆ ἀνάμνησι αὐτῆς τῆς κρύπτης γιὰ τὴν ὁποία ἤταν βέβαιη πὼς εἶχε διαφύγει ἀπὸ τὶς ἔρευνες τῶν δικαστικῶν. Λοιπόν, χθὲς σκέφτηκε, ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ χαρτιά, θὰ βρισκόντουσαν ἴσως κι' ἐκεῖνα ποὺ θὰ τὴν ἔβαζαν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου.

Μόλις βρέθηκε στὸ γραφεῖο, ἡ μικρούλα βάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς ἕνα παλιὸ γραφεῖο μὲ στῆλες ἀπὸ ἀκαζοῦ, ρυθμοῦ αὐτοκρατορίας.

Ἔσπρωξε μὲ δύναμι τὴν ἀριστερὴ στῆλη, ἡ ὁποία, ἀφοῦ στριφογύρισε γύρω ἀπ' τὸν ἑαυτό της ἀποκάλυψε στὴ βάσι της ἕνα εἶδος συρταριοῦ ποὺ βρισκόταν ἀνοιγμένο στὸ κούφωμα τοῦ ξύλου.

Ἡ Ζερμαὶν τράβηξε ἀπὸ τὴν κρύπτη τὰ χαρτιὰ ποὺ ἦσαν φυλαγμένα ἐκεῖ καὶ τὰ ἐξέτασε φευγαλέα στὴ λάμψι τοῦ κεριοῦ της.

Ὑπῆρχαν ἐκεῖ ἐπιστολὲς μὲ κιτρινισμένους φακέλλους, μὲ μελάνη ἐσπρισμένη ποὺ βρισκόντουσαν μέσα στὸ μυστικὸ συρτάρι πρὶν ἀπὸ τριάντα καὶ περισσότερα ἴσως χρόνια. Ἡ μικρούλα δὲν ἔκανε κἀν τὸν κόπο νὰ τὰ ἐξετάση.

Ἡ προσοχή της τραβήχτηκε ἀμέσως ἀπὸ μιὰ ἄλλη δέσμη φακέλλων. Ἡ ἐπιγραφή τους, γραμμένη μὲ μελάνη μαύση, ἔδειχνε, ὅτι εἶχαν φυλαχτῆ ἐκεῖ πολὺ ἀπὸ λίγον καιρό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΟΥΒΙΑΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΝΤΕΡΟΝ

Η ΙΝΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΞΑΝΘΕΣ ΜΠΟΤΤΕΣ

Ο «γκῶσο» Πάμπλο Περὲζ μπῆκε ὑπερήφανα στὴ «βεντέρα» (πανδοχεῖο) καὶ τράβηξε ζωηρὰ γιὰ τὸν πάγκο.

— Σεφερῖνο, φώναξε τοῦ ἀφεντικοῦ, ἕνα σκωτσέζικο οὐΐσκυ! Γρήγορα!

Καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι κάρφωσε μπροστά του τὴ «ναβάχια» του, τὸ μαχαίρι του.

— Στὶς προσταγές σου, σενιὸρ καμπαλλέρο! τοῦ ἀπάντησε φοβισμένα ὁ Σεφερῖνο.

Ὁ «γκῶσο» ἄδειασε τὸ ποτῆρι του, σκούπισε τὰ χείλη του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χωριοῦ του καὶ ζήτησε κι' ἄλλο ἕνα οὐΐσκυ.

Ὁ Σεφερῖνο ὅμως δίστασε λίγο αὐτὴν τὴ φορά.

— Τί χάσκεις, «Μάδρε ντὲ Ντίος»! γκρίνιαξε ὁ Πάμπλο Περέζ. Ἔχω μπόλικα λεφτά. Ὅσα θέλεις! Εἶμαι πλούσιος τώρα, ταβερνιάρη τοῦ Διαβόλου!... Ριχτήκαμε μιὰ νύχτα σ' ἕνα μπουλοῦκι Ἰνδῶν καὶ τοὺς ἁρπάξαμε τὸ χουσάφι ποὺ εἶχαν μαζύ τους.

Καὶ πέταξε στὸν πάγκο μιὰ φούχτα «σόλες» καὶ «δινέρας», (περουβιανὰ νομίσματα).

Ἕνα πλατὺ χαμόγελο φώτισε τὸ ὑποκριτικὸ πρόσωπο τοῦ Σεφερῖνο.

— Ἔκανες τὴν τύχη σου, καθὼς βλέπω... εἶπε τοῦ πελάτη του, ποὺ ἦταν ἕνας λησταὶς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους.

— Ναί, πλούτισα! τοῦ φώναξε ἐκεῖνος. Ἔχω τώρα μιὰ μεγάλη «φέμμα» κοντὰ στὶς ὄχθες τοῦ Μαρανόν. Πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ παρατήσω τὶς παληὲς τρέλλες μου καὶ νὰ παντοευθῶ. Σεφερῖνο, πρέπει νὰ μοῦ βρῆς μιὰ γυναῖκα!...

Ὁ Σεφερῖνο κύτταζε τὸν «γκῶσο» μὲ κάποιο τρόμο. Ἦταν ἕνας ὡραῖος ἄνδρας τριανταπέντε χρόνων μὲ μαῦρα μάτια ποὺ πυρπολοῦσαν τὶς γυναῖκες.

— Δὲν εἶσαι καλά, Πάμπλο!... ἔκανε σαστισμένος. Ἐγὼ θέλεις νὰ σοῦ βρῶ τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ παντοευθῆς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούσθηκαν ἠχηρὰ γέλια καὶ μιὰ νέα γυναῖκα μὲ ψηλὲς μπότες ἀπὸ ξανθὸ δέρμα μπῆκε ἀπότομα στὴν αἴθουσα. Δίχως νὰ προσέξη διόλου τὸν Πάμπλο Περέζ, πῆγε κοντὰ στὸν Σεφερῖνο, τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τράνταξε μὲ δύναμι.

— Δὲν ξέρω τί μὲ κρατάει καὶ δὲν σὲ ἀρχίζω στὶς καμουτσιαιές! τοῦ εἶπε. Γιατὶ δὲν σκουπίζουν πειὰ τὴν κάμαρή μου; Σήμερα βρῆκα ἕνα σκόρπιο! Ἂν ξανασυμβῆ ἓν τέτοιο πρᾶγμα, θὰ σὲ βάλω νὰ τὸν φᾶς!...

Καὶ βγῆκε ἔξω, χτυπῶντας τὴν πόρτα.

Ὁ Πάμπλο ἄναψε ἕνα πούρο καὶ κύτταξε μ' ἕνα χαμόγελο τὸν Σεφερῖνο.

— Εἶναι ἡ γυναῖκα σου; τὸν ρώτησε μ' εὐγένεια.

— Ὄχι, εἶναι ἡ κουνιάδα μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ὄμορφη κοπέλλα! ψιθύρισε ὁ Περέζ. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ πέρα;

— Ἦρθε ἀπὸ τὴν Κόλασι! στέναξε ὁ Σεφερῖνο. Πρὶν παντήση τὸ πόδι της ἐδῶ, ἤμουν εὐτυχισμένος, Πάμπλο. Ἔχω μιὰ πιστὴ καὶ τρυφερὴ γυναῖκα. Μὰ ποτὲ δὲν μοῦ εἶχε κάνει λόγο γιὰ τὴν ἀδελφή της... Ἕνα βράδυ, δίχως νὰ τὴν περιμένη κανείς, ἦρθε καὶ θρονιάσθηκε στὸ σπίτι μου. Δὲν εἶχε ἄλλο φουστάνι ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ φοροῦσε! Κι' ἐγώ, γιὰ νὰ μὴ κακοκαρδίσω τὴν Μερσεντές, τὴ γυναῖκα μου, τὴν κράτησα. Μά, εἶδες τώρα πῶς μὲ πληρώνει γιὰ τὴν καλωσύνη μου;...

— Καὶ γιατὶ δὲν τὴν διώχνεις; ἀπόρησε ὁ Πάμπλο.

— Δὲν μπορῶ πειά... τοῦ ἀπάντησε ὁ Σεφερῖνο κοκκινίζοντας. Ἔκανα μιὰ τρέλλα καὶ φυσικὰ τώρα μοῦ δίδει κάθε εἴδους τιμωρία. Στὴν ἀρχή, ἡ Ἰνές, ἡ κουνιάδα μου, ἦταν ἡσυχη, καταδεχτική, ὅλο τρυφερότητα. Ἔπεσα λοιπὸν στὴν παγίδα της κι' ἀπάτησα τὴ γυναῖκα μου. Αὐτὸ ἀκόμα ὤς ἤθελε ἡ Ἰνὲς γιὰ νὰ στερεώση τὴν θέσι της ἐδῶ πέρα! Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἄρχισε νὰ πίνη καὶ νὰ μὲ τυραννοκρατῆ...

— Ἀγαπᾶς, λοιπόν, τόσο πολὺ τὴ γυναῖκα σου;

— Ποιός σοῦ μίλησε γιὰ ἀγάπη, Πάμπλο! ἔκανε ὁ Σεφερῖνο. Ἡ Μερσεντὲς εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς «βεντέρας». Αὐτὴ προσέχει τὸ μαγαζί! Μόνος μου δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ βγάλω πέρα, γιατὶ μ' ἀρέσει τὸ πιοτό... Εἶναι μιὰ ἰδιαίτερη γυναῖκα, Πάμπλο! Ὡμορφη, γλυκειά, ἀφωσιωμένη. Ἂν μάθη τὶς τρέλλες μου μὲ τὴν Ἰνές, θὰ μὲ παρατήση ἀμέσως... Γι' αὐτό, ὑποφέρω τὴν Ἰνές...

— Ἐγὼ ὅμως βλέπω μιὰ λύσι, ἔκανε ὁ Πάμπλο.

— Μπᾶ! Δὲν ὑπάρχει καμμιά! τοῦ ἀπάντησε μὲ πίκρα ὁ Σεφερῖνο.

— Ἄκουσε, φίλε! τοῦ εἶπε ὁ «γκῶσο». Μοῦ ἀρέσει ἡ Ἰνές. Μοῦ τὴν πουλᾶς; Θέλω νὰ τὴν πάρω στὴ «φεμμα» μου...

— Ἀ... ἔβλεπες τὴ γυναῖκα μου! ἔκανε ὁ Σεφερῖνο πονηρά.

— Ἄφησέ με ἥσυχο μὲ τὴ γυναῖκα σου! τοῦ φώναξε ὁ Πάμπλο. Μήπως εἶναι στ' ἀλήθεια γυναῖκα σου; Μήπως τὴν ἔχεις στεφανωθῆ;...

— Δὲν εἶναι ἐδῶ κοντὰ δυτικῆ καμμιὰ ἐκκλησία..., δικαιολογήθηκε ὁ ταβερνιάρης.

— Ἔ, λοιπόν, ἄφησε τώρα τὴ Μερσεντές. Ἐγὼ σοῦ μιλάω γιὰ τὴν Ἰνές, τὴν κουνιάδα σου!...

Κ' οἱ δυὸ ἄντρες ἄρχισαν νὰ «παζαρεύουν» ὤς τὸ βράδυ.

Τέλος, ὁ Πάμπλο βαρέθηκε τὰ λόγια καὶ φοβέρισε τὸν Σεφερῖνο πὼς θὰ φανέρωνε τὶς ἀπιστίες του στὴ Μερσεντές. Ὁ ταβερνιάρης τότε μαλάκωσε καὶ βιάσθηκε νὰ κλείση τὴ συμφωνία. Ἔτσι, ὁ Πάμπλο θὰ ἔφευγε καὶ θὰ ξαναγύριζε τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ κλείψη ἀπὸ τὴν κάμαρή της τὴν Ἰνές. Ὁ Σεφερῖνο πάλι θὰ εὕρισκε μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ λείψη ὅλη τὴν νύχτα ἀπὸ τὴ «βεντέρα».

— Φτάνει μόνο νὰ μὴν κάνης λάθος στὴν πόρτα, Πάμπλο! εἶπε ὁ ταβερνιάρης ξεσπῶντας σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο.

Κι' ἀνοίγοντας μιὰ πόρτα, τοῦ ἔπεσε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου τὸ δωμάτιο τῆς Ἰνές.

— Γιὰ ὅλα τ' ἄλλα, μεῖνε ἥσυχος... ἐπρόσθεσε. Ἡ δυὸ ἀδελφὲς σκυλοτρώγονται μεταξύ τους, γιατὶ ζηλεύει ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Σύμφωνοι, λοιπόν;

Ἄλλως τε, δὲν θὰ κάνης λάθος, γιατὶ ἡ Ἰνὲς κοιμᾶται νυμένη καὶ μὲ τὶς μπότες της. Εἶναι θεότρελλη!

— Σπουδαία γυναῖκα! ἔκανε μὲ θαυμασμὸ ὁ Πάμπλο Περέζ.

Ἐπάνω σ' αὐτὰ οἱ δυὸ ἄνδρες χωρίσθηκαν.

Μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴν ταβέρνα, μιὰ λεπτὴ γυναικεία σιλουέττα ξεπρόβαλε πίσω ἀπὸ ἕνα παραθύρι, ποὺ ἦταν δίπλα στὸν πάγκο. Ἦταν ἡ γλυκειὰ Μερσεντές. Ἡ γυναῖκα τοῦ Σεφερῖνο εἶχε ἀκούσει ὅλη τὴν συζήτησι.

Τὸ πρόσωπο τῆς Μερσεντὲς εἶχε μιὰ παράξενη ἔκφρασι. Τὰ μάτια της ἄστραφταν ἀπὸ τὸν πόθο μιᾶς ἄγριας ἐκδικήσεως. Ἡ αἰνιγματικὴ λοιπὸν αὐτὴ γυναῖκα μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Ἰνές, ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ἕνα ζευγάρι ξαπλωμένες μπότες, κρεμασμένες στὸν τοῖχο κι' ἀπότομα ξέσπασε σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο...

* * *

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Σεφερῖνο ξύπνησε νωρὶς καὶ πῆγε ἀμέσως νὰ χτυπήση στὴν πόρτα τῆς γυναίκας του.

— Ἐμπρός! φώναξε μιὰ φωνὴ ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση.

Ὁ Σεφερῖνο ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πέση ἀνάσκελα ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Ἡ Ἰνές, μὲ τὶς ξανθὲς μπότες στολισμένες μ' ἀσημένια σπηρούνια καὶ μὲ τὸ μαστίγιο στὸ χέρι στεκόταν μπροστά του.

— Ἔλα, ἐμπρός, δουλειά! τοῦ φώναξε ἡ κουνιάδα του. Εἶσαι τώρα μόνος! Ἐγὼ θὰ σὲ βοηθάω ὁπότε μοῦ καπνίση!... Κι' αὐτό, γιὰ νὰ μάθης ἄλλη φορὰ νὰ πουλᾶς τὴ γυναῖκα σου σ' ἕνα ληστὴ σὰν τὸν Πάμπλο Περέζ! Συμφώνησες μαζύ του νὰ κλέψη τὴ γυναῖκα μὲ τὶς μπότες ποὺ θὰ ἦταν μέσα στὴν κάμαρά μου. Ἔ, λοιπόν, ἡ Μερσεντὲς μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς παραχωρήσω τὴ θέσι μου. Θέλησε νὰ σ' ἐκδικηθῆ γιὰ τὶς ἀπιστίες ποὺ τὶς ἔκανες. Ἐπειτα, φαίνεται πὼς ἦταν ἀπὸ καιρὸ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Πάμπλο... Ἔτσι, τὴν ἔπαθες μιὰ χαρά!... Ἐμπρός! Ἐμπρός! Ἀνασκουμπώσου γιὰ ν' ἀρχίσης τὴ δουλειά!... Δὲν φαντάζομαι νὰ πᾶς νὰ ζητήσης τὴ Μερσεντὲς ἀπὸ τὸν Πάμπλο, γιατὶ ξέρεις τί σὲ περιμένει!... Μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά!... Καὶ τώρα, πήγαινε νὰ μοῦ φέρης λίγη ρακὶ καὶ νὰ φροντίσης γιὰ τὸν γάμο μας!...

Κ' ἡ Ἰνὲς χτύπησε τὸ καμουτσίκι της στὸν ἀέρα.

Ὁ Σεφερῖνο ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρη. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κάνη τίποτε. Ἡ τιμωρία ἦταν σκληρή, μὰ τοῦ ἄξιζε.

Κι' ἔτσι ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρό, παντρεύθηκε τὴν Ἰνὲς μὲ τὶς ξανθὲς μπότες.

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΝΤΕΡΟΝ

Ριχτήκαμε μιὰ νύχτα σ' ἕνα μπουλοῦκι Ἰνδῶν!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους καλεσμένους τοῦ μαρκησίου ντὲ Σατινιὰκ ἦταν ὅ,τι ἐκλεκτὸ μποροῦσε νὰ φανταστῆ κανείς: μεγάλοι τιτλοῦχοι, βασιλεῖς τοῦ χρήματος, κορυφὲς τῆς διανοήσεως καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ κυρία ἔλαμπαν ἀπὸ ὠμορφιὰ καὶ χάρι μέσα στὶς ὑπερπολυτελεῖς βραδυνὲς τουαλέττες τους. Ἀσφαλῶς ἐκλεκτότερον κόσμο οὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκεντρώση καὶ μιὰ ἀριστοκρατικὴ δεξίωσις.

Ἦταν ὁ πρίγκηψ Μάρεμπεργκ ποὺ ἦταν γνωστότατος στὴν ὑψηλὴ ἐκείνη κοινωνία, ἔκανε τὴν εἰσοδό του μαζὺ μὲ τὴν μητέρα του, τὴ μνηστὴ του καὶ τὴν ἀδελφή του, ἀμέσως ὅλων τὰ βλέμματα κατευθύνθηκαν πρὸς αὐτούς, γιατὶ ἦταν γνωστὸν ὅτι πρὸς τιμήν τους πρὸ πάντων ἐδίδετο ἡ ἐσπερις.

Ἔμειναν ἐπίσης οἱ περισσότεροι, ὅτι ὁ πρίγκηψ εἶχε μνηστευθῆ τελευταῖα ὑπὸ συνθῆκες ἀρκετὰ ρωμαντικές, μὰ κανένας ἀκόμα δὲν εἶχε δῆ τὴ μνηστή του. Ἔλεγαν μόνο πὼς ἦταν πολὺ ὡραία.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅμως ἡ Ὄλγα ἦταν ὡραιότερη ἀπὸ ποτὲ μὲ τὴν θαυμασία, ἀπὸ βελοῦδο γαλάζιο καὶ ἄσπρο τουαλέττα της. Ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς αἰθερίου πλάσματος ποὺ εἶχε παραπλανηθῆ μέσα στὸν κόσμο.

Ὁ θαυμασμὸς ποὺ προκάλεσε ἦταν γενικός.

Καμμιὰ ἄλλη νέα ἡ γυναῖκα μέσα στὴ συγκέντρωσι ἐκείνη, ὅπου τόσες ἦσαν ἡ θαυμαστὲς καλλονές, δὲν ἦταν τόσο ὡραία.

Ὅλοι ἐσπευδαν νὰ συγχαροῦν αὐτὴν καὶ τὸν πρίγκηπα γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες τους καὶ νὰ ἐκφράσουν στὴ νέα τὸν θαυμασμό τους. Ὅταν ὁ πρίγκηψ παρουσίασε τὴν μνηστή του στὸν παρευρισκόμενο σκανδιναυὸ βασιλέα, ἐκεῖνος τῆς χάιδεψε τὸ μάγουλο καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶσθε πολὺ ὡραία, μικρούλα μου καὶ σᾶς ἀξίζει νὰ γίνεται πριγκήπισσα τοῦ Μάρεμπεργκ, γιατὶ στὸν οἶκο τῶν Μάρεμπεργκ ὅλες ἡ γυναῖκες ἦσαν ὡραῖες.

Ἐπίσης κι' ὁ διάδοχος τοῦ μεγάλου εὐρωπαϊκοῦ κράτους, ὁ ὁποῖος συνδεόταν στενὰ μὲ τὸν πρίγκηπα τῆς εἶπε:

— Ὁ ἀγαπητός μου Στέφανος, δεσποινίς, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάνη καλλίτερη ἐκλογή. Τὸν συγχαίρω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

Καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ κρατήση τὸν πρῶτο χορό, πρᾶγμα ποὺ θ' ἀποτελοῦσε τὴ μεγαλείτερη τιμὴ γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ βρισκόντουσαν ἐκεῖ.

Ὁ θρίαμβος τῆς Ολγας ὑπῆρξε πραγματικὰ μεγάλος ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὅταν μετὰ τὸν χορό της μὲ τὸν διάδοχο, ξαναγύρισε κοντὰ στὴν πριγκήπισσα, ματιὲς γεμᾶτες θαυμασμὸ καὶ ζηλοτυπία προσηλωνόντουσαν ἐπάνω της.

Ἦταν ἡ βασίλισσα τῆς βραδυᾶς.

— Ὦ! πόσο χαίρω, κόρη μου, τῆς εἶπε ἡ πριγκήπισσα, γιὰ τὸν θαυμασμὸ ποὺ προκαλεῖ ἡ ὠμορφιά σου! Τὸ ὄνειρό μου ἦταν πάντα νὰ βρῆ ὁ Στέφανος μιὰ σύντροφο πολὺ ὡραία, ἀλλὰ καὶ πολὺ καλή, ὅπως ἐσύ...

Ἡ Ὄλγα τῆς χαμογέλασε μὲ στοργὴ καὶ τῆς εἶπε δείχνοντάς της τὴν Νάντια, ποὺ χόρευε μαζὺ μὲ τὸν μαρκήσιο ντὲ Σατινιάκ:

— Μὰ καὶ ἡ Νάντια εἶναι ἐξαιρετικὰ ὡραία, ἀπόψε. Δέστε την πῶς λάμπει ὁλόκληρη...

— Ναί, εἶπε ἡ πριγκήπισσα, λάμπει ἀπὸ χαρά...

Καί, χαμογελῶντας ἐπρόσθεσε:

— Καθὼς φαίνεται, Ὄλγα, θὰ ἔχουμε σύντομα καὶ ἄλλους ἀρραβῶνες...

— Τῆς Νάντιας καὶ τοῦ μαρκησίου; ρώτησε ἡ νέα.

— Ναί, ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα. Συμπαθοῦνται ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἦσαν μικρὰ παιδιὰ καὶ ὅλα δείχνουν πὼς ὁ χρόνος μετέβαλε τὴν ἀμοιβαία αὐτὴ συμπάθεια σὲ πραγματικὸ αἴσθημα...

— Εἶναι τόσο ταιριασμένοι! εἶπε ἡ Ὄλγα.

— Ὅπως ἐσὺ μὲ τὸν Στέφανο... τῆς ἀπάντησε ἡ πριγκήπισσα γελῶντας.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Στέφανος πλησίασε τὴ μητέρα του καὶ τὴ μνηστή του καὶ εἶπε στὴν τελευταία:

— Ἡ σειρά μου τώρα, Ὄλγα...

Καὶ τὴν παράξευρε νὰ χορέψουν.

Ὅλοι τότε ἀναγκάστηκαν νὰ παραδεχθοῦν πὼς ἦσαν τὸ πιὸ ταιριασμένο ζευγάρι.

Ἦσαν κ' οἱ δυὸ νέοι, ὡραῖοι, ὑπέροχοι... Νόμιζε κανεὶς πὼς εἶχαν πλαστῆ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο...

Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς καμάρωνε ἡ πριγκήπισσα, τῆς ὁποίας ἡ μητρικὴ καρδιὰ πλημμύριζε, καθὼς τοὺς ἔβλεπε νὰ στροβιλίζωνται καὶ νὰ ξεχωρίζουν μέρα στὸ ἐκλεκτὸ ἐκεῖνο πλῆθος τῶν χορευτῶν, ἀπὸ βαθεῖα καὶ ἀνεπιφύλακτη ἀγάπη.

. . . . . .

Τὴν ἴδια ὥρα, ἡ Βέρα μέσα στὸ δωμάτιό της στὴ βίλλα, ἔψαχνε μὲ νευρικότητα τὸν κατάλογο τοῦ τηλεφώνου. Βρῆκε τέλος τὸν ἀριθμὸ ποὺ ζητοῦσε καὶ ἄγγιξε μιὰ ἀόρυβα ἀπὸ τὸ δωμάτιό της, ἀφοῦ κρέμασε τὴ κεραία.

Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν. Ὅλοι οἱ ὑπηρέτες εἶχαν ἀποσυρθῆ στὰ δωμάτιά τους στὸ κάτω πάτωμα καὶ ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος στὸ ἐπάνω πάτωμα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν.

Ἀποφασιστικὰ τότε διευθύνθηκε πρὸς τὸ τηλέφωνο ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνία τοῦ διαδρόμου καὶ πῆρε τὸν ἀριθμὸ ποὺ εἶχε σημειώσει.

— Τί εἶναι ἐκεῖ; ρώτησε.

— Ρωσικὸ προξενεῖο! τῆς ἀπάντησε.

— Τὸν σύντροφο Ἀλέξη Γκοκόρωφ, εἶπε ἡ Ὄλγα χαμηλώνοντας τὴν φωνή της.

Καὶ συγχρόνως εἶπε μιὰ συνθηματικὴ ρωσικὴ λέξι, ποὺ

ἔκανε αὐτὸν ποὺ βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τηλεφώνου νὰ τῆς ἀπαντήση:

— Περιμένετε στὸ ἀκουστικό. Πάω νὰ τὸν εἰδοποιήσω...

Μετὰ ἕνα λεπτό, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε νὰ λέη ρωσσικα:

— Ἐμπρός, Γκογκόρωφ, ἐδῶ; Ποιὸς ἐκεῖ;...

— Βέρα Γκορμάκ, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Ἐσύ, Βέρα! Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἄλοτε, Ἀλέξη... Αὐτὸ ποὺ ἐπείγει εἶναι νὰ σὲ δῶ ἀπόψε σὲ μισὴ ὥρα τὸ πολύ. Μπορεῖς;

— Γιὰ τὴν παλιά μου συνεργάτιδα μπορῶ τὰ πάντα. Λέγε ποῦ θέλεις νὰ συναντηθοῦμε;

— Τὴν ξέρεις τὴ «Βίλλα Ρόζα»;

— Ναί... Καὶ ποιὸς δὲν τὴν ξέρει;

— Θὰ σὲ περιμένω λοιπὸν σὲ μισὴ ὥρα στὴν μικρὴ εἴσοδο ποὺ εἶναι στὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου της. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ περισσότερα. Λοιπὸν σὲ περιμένω.

— Σύμφωνοι, Βέρα... Ὠρεβούαρ!...

Ἡ Βέρα ἄφησε τὸ ἀκουστικό. Ξαναγύρισε ὡς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της τὴν κλείδωσε γιὰ νὰ νομίσουν πὼς ἦταν μέσα καὶ κοιμώταν, ἂν πήγαινε κανεὶς καὶ τὴ ζητοῦσε, ἔπειτα τυλίχτηκε στὸ ἐπανωφόρι της καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴ μεγάλη σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε κάτω.

Κατέβηκε ἀπὸ ἐκεῖ, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὴν δῆ κανείς. Τὰ διαμερίσματα τῆς ὑπηρεσίας βρισκόντουσαν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς ἐπαύλεως.

Διέσχισε γρήγορα τὸν μεγάλο προθάλαμο καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς ὁποίας ἐπῆρε τὸ κλειδὶ καὶ τὸ ἔβαλε στην τσέπη της.

Προτοῦ προχωρήση, ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἔξω. Κανεὶς δὲν φαινόταν, κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγόταν. Τὸ σκοτὰδι ἦταν βαθὺ καὶ τὸ ἔκαναν ἀκόμα πιὸ πυκνὸ ἡ μαῦρες σκιὲς ποὺ ἔρριχναν τὰ δέντρα.

Ἀποφασιστικὰ τότε, ἡ Βέρα βγῆκε ἔξω... Γλυστρῶντας σὰν σκιὰ κατὰ μῆκος τῶν δέντρων, προχώρησε ἀπὸ τὰ δρομάκια τοῦ κήπου, παρέκαμψε τὴ βίλλα καὶ χώθηκε μέσα στὰ πυκνὰ σύδεντρα ποὺ ἦσαν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος της.

Ὁ κῆπος ἦταν ἀπέραντος κι' ὡς ὅτου νὰ φτάση στὸ μέρος, ὅπου εἶχε ὁρίσει τὸ ραντεβοῦ της ἡ Βέρα, χρειάστηκε δέκα λεπτὰ τοὐλάχιστον.

Ὅταν ἔφθασε τέλος, ἐκεῖ, κάθησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ περίμενε βυθισμένη σὲ σκέψεις...

Πέρασε ἕνα τέταρτο περίπου, ὅταν ἔξαφνα φάνηκαν ἀπὸ μακρυὰ τὰ φῶτα ἑνὸς αὐτοκινήτου, ποὺ στάθηκε σὲ ἀπόστασι μισοῦ χιλιομέτρου ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βίλλας.

— Αὐτὸς εἶναι! μουρμούρισε ἡ Βέρα.

Καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε, μισάνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς μιὰ σκιὰ φάνηκε νὰ προχωρῆ στὸν μικρὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε ὡς ἐκεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαινόταν σὰν νὰ δίσταζε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ἡ Βέρα ποὺ τὸ ἀντελήφθη αὐτό, φώναξε:

— Ἐδῶ, Γρηγόρη...

— Ἀ! Ἐσὺ εἶσαι, Βέρα; φώναξε ἐκεῖνος. Καλὰ ἔκανες ποὺ φώναξες, γιατὶ δὲν εὕρισκα τὸν δρόμο...

Ὁ Γκογκόρωφ ζύγωσε τὴν νέα καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

Ἡ Βέρα τὸν παράσυρε μέσα στὸν κῆπο, ἔσπρωξε τὴ μικρὴ πόρτα, καὶ ἀφοῦ προχώρησαν λίγο, βρῆκαν ἕνα ξύλινο παγκο, ὅπου καὶ κάθησαν.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Γκογκόρωφ, λέγε μου τώρα, πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Τὴν τελευταία φορά, πρὸ ἕξη μηνῶν, ποὺ εἶχα δῆ στὴ Μόσχα, σὲ εἶχα δῆ στὴ Γκεπεοῦ.

— Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βέρα, ἀλλὰ κουράστηκα πειὰ νὰ κάνω τὴν κατάσκοπο κ' ὑπέβαλα τὴν παραίτησί μου. Θέλησα κι' ἐγὼ νὰ ζήσω τὴ μεγάλη ζωὴ στ' ἀληθινά. Ἔγινα λοιπὸν μεγάλη δούκισσα.

Ὁ Γκογκόρωφ ἄρχισε νὰ γελάη.

— Σίγουρα θ' ἀστειεύεσαι, Βέρα, εἶπε. Χά! Χά!... Μεγάλη δούκισσα !... Ἡ Βέρα, ἡ ὡραία χορεύτρια καὶ κατάσκοπος!

— Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου, Ἀλέξη... Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ μεγάλου δουκὸς Βλαδιμήρου, ποὺ βρίσκεται τρελλὸς στὸ Λονδῖνο... Πῶς τ' ἀνακάλυψα τώρα αὐτό, εἶναι ἄλλη ἱστορία καὶ θὰ ἔχανα πολλὴ ὥρα ἂν σοῦ τὸ διηγῶμουν ἐκτεσα στὰ πυκνὰ σύδεντρα ποὺ ἦσαν ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τῆς.

Ὁ κῆπος ἦταν ἀπέραντος κι' ὡς ὅτου νὰ φτάση στὸ μέρος, ὅπου εἶχε ὁρίσει τὸ ραντεβοῦ της ἡ Βέρα, χρειάστηκε δέκα λεπτὰ τοὐλάχιστον.

Ὅταν ἔφθασε τέλος, ἐκεῖ, κάθησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ περίμενε βυθισμένη σὲ σκέψεις...

Πέρασε ἕνα τέταρτο περίπου, ὅταν ἔξαφνα φάνηκαν ἀπὸ μακρυὰ τὰ φῶτα ἑνὸς αὐτοκινήτου, ποὺ στάθηκε σὲ ἀπόστασι μισοῦ χιλιομέτρου ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βίλλας.

— Αὐτὸς εἶναι! μουρμούρισε ἡ Βέρα.

Καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε, μισάνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς μιὰ σκιὰ φάνηκε νὰ προχωρῆ στὸν μικρὸ δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε ὡς ἐκεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαινόταν σὰν νὰ δίσταζε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ἡ Βέρα ποὺ τὸ ἀντελήφθη αὐτό, φώναξε:

— Ἐδῶ, Γρηγόρη...

— Ἀ! Ἐσὺ εἶσαι, Βέρα; φώναξε ἐκεῖνος. Καλὰ ἔκανες ποὺ φώναξες, γιατὶ δὲν εὕρισκα τὸν δρόμο...

Ὁ Γκογκόρωφ ζύγωσε τὴν νέα καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

Ἡ Βέρα τὸν παράσυρε μέσα στὸν κῆπο, ἔσπρωξε τὴ μικρὴ πόρτα, καὶ ἀφοῦ προχώρησαν λίγο, βρῆκαν ἕνα ξύλινο παγκο, ὅπου καὶ κάθησαν.

— Λοιπόν, εἶπε ὁ Γκογκόρωφ, λέγε μου τώρα, πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Τὴν τελευταία φορά, πρὸ ἕξη μηνῶν, ποὺ εἶχα δῆ στὴ Μόσχα, σὲ εἶχα δῆ στὴ Γκεπεοῦ.

— Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἡ Βέρα, ἀλλὰ κουράστηκα πειὰ νὰ κάνω τὴν κατάσκοπο κ' ὑπέβαλα τὴν παραίτησί μου. Θέλησα κι' ἐγὼ νὰ ζήσω τὴ μεγάλη ζωὴ στ' ἀληθινά. Ἔγινα λοιπὸν μεγάλη δούκισσα.

Ὁ Γκογκόρωφ ἄρχισε νὰ γελάη.

— Σίγουρα θ' ἀστειεύεσαι, Βέρα, εἶπε. Χά! Χά!... Μεγάλη δούκισσα !... Ἡ Βέρα, ἡ ὡραία χορεύτρια καὶ κατάσκοπος!

— Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου, Ἀλέξη... Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ μεγάλου δουκὸς Βλαδιμήρου, ποὺ βρίσκεται τρελλὸς στὸ Λονδῖνο... Πῶς τ' ἀνακάλυψα τώρα αὐτό, εἶναι ἄλλη ἱστορία καὶ θὰ ἔχανα πολλὴ ὥρα ἂν σοῦ τὸ διηγῶμουν ἐκτεσα. Ἂς εἶναι!... Δυὸ καλοὶ φίλοι, ὁ Παῦλος Σερζὶν κι' ὁ Ἰβὰν Τσέρκυ — θὰ τοὺς ξέρης, βέβαια, γιατὶ εἶναι κι' αὐτοὶ μυστικοί μας πράκτορες ἀνέλαβαν νὰ μοῦ δώσουν τὸν τίτλο καὶ τὰ ἑκατομμύρια μιᾶς μεγάλης δουκίσσης... Εἶχαν ὅλα τὰ χαρτιὰ ποὺ χρειαζόντουσαν γι' αὐτό, κατασκεύασαν ἕνα ὤμορφο παραμῦθι καὶ μιὰ μέρα μὲ παρουσίασαν στὴν Οὐγγαρέζα πριγκήπισσα Μάρεμπεργκ λέγοντάς της πὼς εἶμαι τάχα ἡ κόρη τῆς ἀδελφῆς της μεγάλης δουκίσσης Ὀλγας, ποὺ τὴν σκότωσαν στὴν Ἐπανάστασι... Τὸ κόμπο πέτυχε μιὰ χαρὰ καὶ ἡ Βέρα, ποὺ τὴν ἀγαποῦσες κάποτε, ἔγινε μεγάλη δούκισσα...

Ἡ Βέρα κύτταξε τὸν Γκογκόρωφ στὰ μάτια καὶ τὸν ρώτησε:

— Δὲν ξέρω ἂν τώρα ποὺ εἶναι ἀριστοκράτισσα, θὰ ἔλεγε κολουθήσης νὰ τὴν ἀγαπᾶς ἀκόμα.

Ὁ Γκογκόρωφ τῆς ἔσφιξε τρυφερὰ τὸ χέρι καὶ σῆς εἶπε:

— Ἄ! πονηρή, σίγουσα κάτι θὰ θέλης ἀπὸ μένα γιὰ τὸ μοῦ μιλᾶς ἔτσι. Μὰ λέγε... Γιὰ σένα, Βέρα, εἶμαι ἕκοιμος γιὰ ὅλα...

Ἡ Βέρα πῆρε σοβαρὸ ὕφος καὶ τοῦ εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ... Ἄκουσέ με τώρα γιὰ νὰ καταλάβης τι θέλω...

Καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάη γιὰ τὸν πρίγκηπα γιὰ τὴν οἰκογένειά του καὶ γιὰ τὴν Ὄλγα, καὶ γιὰ τὸ μίσος ποὺ αἰσθανόταν ἐναντίον της.

— Ναί, τὴ μισῶ αὐτὴ τὴ νέα! πρόσθεσε. Θὰ μὲ ρωτήσης γιατί;... Ὠ! γιατὶ εἶναι πολὺ ὤμορφη καὶ μοῦ ἔκλεψε τὸν πρίγκηπα Μάρεμπεργκ. Ἂν δὲν ἦταν αὐτή, θὰ γινόμουν ἐγὼ σύζυγός του...

Ἔξαφνα μιὰ σατανικὴ σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό της καὶ πρόσθεσε μὲ φωνὴ σκληρὴ καὶ εἰρωνική.

— Ἐσένα, Ἀλέξη, σοῦ ἀρέσουν πολὺ ἡ ὤμορφες. Εἶμαι κι' ἐγὼ γυναῖκα, μὰ δὲν σοῦ κρύβω πὼς μόλις τὴ δῆς ἡ ὠμορφιά της θὰ σὲ τρελλάνη... Εἶναι ἡ ὡραιότερη γυναίκα ποὺ ἔχω δῆ στὴ ζωή μου...

Τὰ μάτια τοῦ Γκογκόρωφ ἔλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμή.

— Καὶ τί θέλεις ἀπὸ μένα; ρώτησε.

— Νὰ τὴν ἀπαγάγης, ἀπάντησε ἡ Ὄλγα ἀπότομα. Ξέρω πολὺ καλὰ πὼς εἶσαι μοναδικὸς γιὰ νὰ ὀργανώνης ἀπαγωγὲς καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο μάλιστα σ' ἔχουνε στείλει στὴ Γαλλία. Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο τὸ πρᾶγμα... Μπορεῖς νὰ ἐνεργήσης σὲ τρεῖς-τέσσερες μέρες. Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική, γιατὶ ἐγὼ κι' ὁ πρίγκηψ φεύγουμε μεθαύριο γιὰ τὸ Λονδῖνο... Ἔτσι, ὁ πρίγκηψ ποὺ ἐπαγρυπνεῖ σ' αὐτήν, θὰ λείψη... Μπορεῖ νὰ βρῆς μιὰ ὁποιαδήποτε πρόφασι γιὰ νὰ τὴν παρασύρης ἔξω ἀπὸ τὴ βίλλα...

Στάθηκε μιὰ στιγμή, κι' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Νὰ τῆς στείλης ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο νὰ τῆς δίνης ραντεβοῦ στὸ μέρος ποὺ θὰ διαλέξης μόνος σου ὡς τὸ κατάλληλο γιὰ τὴν ἀπαγωγή, μὲ τὴν πρόφασι, ὅτι θέλεις νὰ τῆς φανερώσης τὴν οἰκογένειά της... Ναί! Ναί! Καλὰ τὸ σκέφτηκα... Γιὰ νὰ σὲ πιστέψη μάλιστα, γράψε της ὅτι ἤσουν φίλος τοῦ πατέρα της, ὅτι τὴν παράλαβες ἀπ' αὐτὸν γιατὶ τὸν σκότωσαν οἱ μπολσεβίκοι κι' ὅτι ἐσὺ τὴν παρέδωσες στὸ Ὀρφανοτροφεῖο τῆς Βουδαπέστης, ἀπ' ὅπου τὴν παρέλαβε ἡ πριγκήπισσα Μάρεμπεργκ... Θὰ γίνης ἀκόμα πιὸ πιστευτὸς ἂν προσθέσης, ὅτι ξέρεις πὼς ἔχει στὴν πλάτη της, στὴν ὠμοπλάτη, μιὰ μακρυὰ οὐλὴ ἀπὸ πληγή... Μὲ κατάλαβες, Ἀλέξη;

— Ναί, σὲ κατάλαβα, Βέρα, τῆς ἀπάντησε ὁ Γκογκόρωφ. Καὶ μὲ μιὰ λάμψι ἀπληστίας στὰ μάτια του, πρόσθεσε:

— Μὰ τί ἔχω νὰ κερδίσω ἐγὼ ἀπ' ὅλη αὐτὴν τὴν ἱστορία;

— Θὰ κερδίσης ἐν πρώτοις τὴ Βέρα, ἡ ὁποία καθὼς σοῦ εἶπα, εἶναι ἡ ὡραιότερη γυναῖκα, ποὺ ξέρω κι' ἔπειτα δυὸ κόσιες χιλιάδες φράγκα, τὶς ὁποῖες θὰ σοῦ δώσω ἐγώ, μόλις πάρω στὰ χέρια μου τὴν περιουσία τοῦ μεγάλου δουκός.

— Ὠ! τὰ χρήματα δὲν μοῦ λείπουν!... Ἂς εἶναι δμως, ἀφοῦ ἡ Βέρα μου θὰ γίνη πλουσία, μπορῶ νὰ δεχθῆ ἀπ' αὐτὴ ἕνα δῶρο ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Ἔπειτα, Βέρα μου, μοῦ ἔχεις προσφέρει τόσες ὑπηρεσίες, ὅταν συνεργαζόμασταν, ὥστε μπορῶ νὰ σοῦ κάνω κι' ἐγὼ μιὰ ἐκδούλευσι.

— Εὐχαριστῶ, Ἀλέξη.

— Ναί, μικρούλα μου, πρόσθεσε ὁ Γκογκόρωφ, θ' ἀπαγάγω τὴν ὀχληρὴ αὐτὴ ἀντίζηλό σου, ἀλλὰ δὲν μοῦ λὲς τί θὰ τὴν κάνω;

— Θὰ τὴν κάνης δική σου! ἀπάντησε ἡ Ὄλγα γελῶντας πρόστυχα. Ἂν τὴ βαρεθῆς καμμιὰ μέρα, ὅπως βαρέθηκες ἐμένα, τότε στεῖλε την στὴ Ρωσσία μὲ μιὰ συστημένη ἐπιστολὴ στοὺς φίλους μας τῆς Γκεπεοῦ. Αὐτοὶ τότε θ' ἀναλάβουν τὰ περαιτέρω...

— Ἂν εἶναι τόσο ὤμορφη, ὅπως λές, θὰ τὴν περιποιηθοῦν καλά! ἀπάντησε ὁ Γκογκόρωφ γελῶντας. Μά, ἔννοια σου! ὁ πρῶτος ποὺ θὰ τὴν περιποιηθῶ θὰ εἶμαι ἐγώ...

Ἡ Βέρα καὶ ὁ Γκογκόρωφ ἔμειναν ἀρκετὴ ὥρα κουβεντιάζοντας σχετικῶς μὲ τὸ καταχθόνιο σχέδιό τους. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ Βέρα ποὺ τὰ εἶχε προβλέψει ὅλα, τοῦ ἔδωσε κι' ἕνα σχέδιο τῆς ἐπαύλεως καὶ τῶν κήπων της.

Κατόπιν χωρίστηκαν, κ' ἡ Βέρα, ἀφοῦ ξανάκλεισε τὴν μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου, ξαναγύρισε στὴν ἔπαυλι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ εἶχε φύγει.

Κανεὶς δὲν τὴν ἀντελήφθη. Κανεὶς δὲν εἶδε τίποτε. Ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ξαναγύρισε κ' ἡ πριγκηπικὴ οἰκογένεια ἀπὸ τὴν ἑσπερίδα τοῦ μαρκησίου ντὲ Σατινιάκ. Ὁ Στέφανος συνώδευσε τὴν Ὄλγα στὸ δωμάτιό της κι' ἐκεῖ, πρὶν χωριστοῦν, τῆς εἶπε:

— Ἀγαπημένη μου, ἤσουν ἀπόψε ἡ βασίλισσα τῆς ὠμορφιᾶς... Μὰ γιὰ μένα, θὰ εἶσαι πάντα ἡ βασίλισσα τῆς καρδιᾶς μου...

Καὶ τὴν ἐφίλησε τρυφερὰ στὸ μέτωπο, προσθέτοντας:

— Καληνύχτα, Ὄλγα μου...

— Καληνύχτα, Στέφανέ μου.

Γ'

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Ὁ πρίγκηψ κ' ἡ Βέρα εἶχαν φύγει πρὸ τριῶν ἡμερῶν γιὰ τὸ Λονδῖνο. Φεύγοντας ὁ Στέφανος εἶχε ὑποσχεθῆ στὴν Ὄλγα ὅτι σὲ πέντε μέρες τὸ πολὺ θὰ ξαναγύριζε.

Ἦταν ἡ τετάρτη ἡμέρα πειὰ κ' ἡ Ὄλγα ξύπνησε ἐκεῖνο τὸ πρωὶ μὲ τὴ χαρὰ τῆς ἀναμονῆς.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ντύνεται, ὅταν ἡ καμαριέρα της μπῆκε μέσα φέρνοντάς της σ' ἕνα ἀσημένιο δίσκο δυὸ ἐμπιστολές.

Ἡ Ὄλγα τὶς ἐπῆρε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἐπιγραφὴ τῆς πρώτης. Ἀμέσως τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ἀπὸ χαρά. Ἦταν ἀπὸ τὸν Στέφανο. Πέταξε ἀμέσως μακρυὰ τὴν ἄλλη ἐπιστολή, χωρὶς νὰ τὴν κυττάξη, καὶ διαστικὰ ἄνοιξε τὸ φάκελλο τῆς πρώτης.

Ξεδίπλωσε τὸ γράμμα τοῦ Στεφάνου καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπημένη μου Ὄλγα,

»Ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα ποὺ σοῦ ἔστειλα, θὰ ἔμαθες τὴν ἀφιξί μου ἐδῶ. Τὸ ταξίδι μοῦ φάνηκε πολὺ ἀνιαρὸ κι' ἀκόμα πιὸ ἀνιαρὴ ἡ ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, ἡ ὁποία ἐν τούτοις μοῦ ἄρεσε ἄλλοτε τόσο. Αὐτὸ δμως συμβαίνει γιατὶ δὲν εἶσαι σὺ κοντά μου. Ὅλα μακρυὰ σου, μὲ πλήττουν....

Ἂς εἶναι δμως ! Ἡ μέρες περνοῦν γρήγορα καὶ σὲ τρεῖς μέρες τὸ πολὺ θὰ ἔχω ἐπιστρέψει...

Ἐπήγαμε σήμερα μὲ τὴ Βέρα κ' ἐπισκεφθήκαμε τὸν πατέρα της. Ὁ δυστυχισμένος Μέγας Δοὺξ εἶναι πάντοτε στὴν ἴδια κατάστασι. Βλέποντάς μας πρόφερε μερικὰ ἀκατανόητα λόγια καὶ ἔπειτα βυθίστηκε πάλι στοὺς αἰώνιους ρεμβασμούς του.

Ἡ Βέρα ἔκλαψε πολὺ γιὰ τὴν κατάστασί του, μὰ εὐχαριστήθηκε, ὅταν ὁ διευθυντὴς τῆς κλινικῆς μᾶς πληροφόρησε ὅτι θὰ μποροῦσαμε νὰ μεταφέρουμε τὸν πατέρα της στὴ Νίκαια, χωρὶς κανένα κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία του.

Συνεννοήθηκα σχετικῶς καὶ μίσθωσα δυὸ νοσοκόμους, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν ἐπιβλέπουν κατὰ τὸ ταξίδι. Θὰ φύγουμε μεθαύριο τὸ πρωὶ κ' ἐλπίζω ὅτι τὸ ταξίδι μας, παρ' ὅλη τὴν ἐπιβράδυνσι ποὺ θ' ἀπαιτήση ἡ μετάφορὰ τοῦ Μεγάλου Δουκός, δὲν θὰ βαστάξη περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες.

Πάντως, Ὄλγα μου, μὴ ξεχάσης τὶς συστάσεις ποὺ σοῦ ἔκανα. Ἀγνησυχῶ τρομερὰ ὅσο βρίσκομαι μακρυὰ σου. Φοβοῦμαι μήπως ἐπιχειρήσουν τίποτε ἐναντίον σου. Νὰ φυλάγεσαι! Νὰ μὴ βγαίνης καθόλου ἂν εἶναι δυνατὸν ἀπὸ τὴν ἔπαυλι.

Πολλὲς φορὲς ἡ ἀνησυχία μου κ' ἡ ἀγωνία μου φτάνουν σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε μετανοῶ γιατὶ ὑποχώρησα στὶς παρακλήσεις σου κι' ἔκανα τὸ ταξίδι αὐτό. Ἕνα κακὸ προαίσθημα μὲ βασανίζει διαρκῶς καὶ τοῦ κάκου προσπαθῶ νὰ τὸ διώξω.

Βασίζομαι δμως σ' ἐσένα. Ἂν ἀκολουθήσης τὶς συμβουλές μου, δὲν δυσπιστῆς πρὸς ὅλους, ἀσφαλῶς δὲν θὰ πάθης τίποτε...

Ἡ Βέρα σοῦ στέλνει τοὺς χαιρετισμούς της.

Μὲ πολλὴ ἀγάπη

ΣΤΕΦΑΝΟΣ»

Ἡ Ὄλγα χαμογέλασε μὲ τοὺς φόβους τοῦ πρίγκηπος καὶ, ἀφήνοντας σ' ἕνα τραπεζάκι τὴν ἐπιστολή του, βυθίστηκε σὲ γλυκειὲς ὀνειροπολήσεις.

Ἡ Ὄλγα ξεδίπλωσε τὸ γράμμα καὶ διάβασε.

Ἀλήθεια, πόσο τὴν ἀγαποῦσε ὁ Στέφανος!

Πόσο ἀνησυχοῦσε γι' αὐτήν.

Ἡ νέα εὕρισκε τοὺς φόβους του ἐντελῶς δικαιολογήτους... Ποιὸς θὰ ἐτολμοῦσε νὰ ἐπιχειρήση τίποτε ἐναντίον της, ἐκεῖ μέσα στὴ βίλλα, ὅπου ὑπῆρχε πλῆθος ὑπηρετῶν, μέσα στὴ Νίκαια, ὅπου λόγω τῆς παρουσίας τόσων ἐπισήμων ξένων, ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία ἦταν θαυμάσια ὠργανωμένη κι' ἀπεμάκρυνε ὅλους τοὺς ὑπόπτους;

Ναί, δὲν εἶχε δίκηο ὁ Στέφανος ν' ἀνησυχῆ τόσο...

Ἡ ἀγάπη του τὸν ἔκανε νὰ φοβᾶται.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ἡ Ὄλγα εἶχε ξεχάσει τὴν ἄλλη ἐπιστολή, τὴν ὁποία εἶχε πετάξει παράμερα.

Ἔξαφνα τὰ θλέμματά της ἔπεσαν σ' αὐτή. Τὴν πῆρε καὶ τὴν κύτταξε. Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τοῦ φακέλλου τῆς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστος.

— Μπά! ἐμθύρισε. Ἀπὸ ποῦ νὰ εἶναι αὐτὸ τὸ γράμμα ;

Καὶ, ἀφοῦ ἄνοιξε τὸ φάκελλο, διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Δεσποινίς,

Εἶμ' ἕνας δυστυχισμένος Ρῶσσος, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς κατατρεγμοὺς τῆς Μοίρας βοίσκομαι ἐδῶ φτωχὸς καὶ δυστυχισμένος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΕΝΑ ΘΛΙΜΜΕΝΟ ΠΑΣΧΑ

ΝΤΙΓΡΑΦΩ ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς... μνήμης μου:

5 'Απριλίου 1897. Μεγάλη Τετάρτη.—'Εν ὅρμῳ Τσάγεζι μὲ τὸ τορπιλλοβόλο 11. — 'Απάνω, ποὺ εἴμεθα μὲ τὸν κυβερνήτη, ἕτοιμοι νὰ κάτσουμε νὰ φάμε, νά σου ὁ οἰακιστὴς στὸ κατῶφλι, μὲ τὸ βιβλίο τῶν σημάτων στὸ χέρι:

— Τ' εἶναι Βαρδάτσικος, τὸν ρωτᾶ ὁ κυβερνήτης.

'Αντὶ ν' ἀπαντήση ἐκεῖνος ἐζύγωσε κοντά μου καὶ ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι τὸ βιβλίο τῶν σημάτων. 'Από τὸ θωρηκτὸ «"Υδρα» ὁ ἀρχηγὸς εἶχε δώσει μὲ τὸν ὀπτικὸ τηλέγραφο «παράγγελμα».

'Εκεῖ μέσα στὸ 11, ποὺ εἶχα μπαζάρει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐπιστρατεύσεως τοῦ 1897, γιὰ νὰ περάσω λιγώτερες κακουχίες, τοὐλάχιστον ἀπὸ ἔποψιν συνωστισμοῦ, ζωϋφίων κλπ. ἔκανα χρέη «λίγο ἀπ' ὅλα». Καὶ γιατροῦ καὶ νοσοκόμου καὶ οἰκονομικοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ὑπάρχου ἀκόμη. Δὲν εἴχαμε κανέναν ἄλλον ἀξιωματικό, ἐκτὸς τοῦ κυβερνήτου. Εἰκοσιένας ὅλοι-ὅλοι, τορπιλληταί, πολυβολητταί, θερμαυσταὶ καὶ μηχανικοί.

Πῆρα ὡς τόσο τὸ βιβλίο τῶν σημάτων καὶ τὸ κρυπτογραφικὸ σηματολόγιο καὶ μετέφρασα τὰ νούμερα τοῦ ἀρχηγοῦ:

«"Αμα τῇ ἕῳ ἐκπλέομεν κατὰ διαταγὴν τῆς Βασιλικῆς Κυβερνήσεως πρὸς πραγμάτωσιν προαιωνίων ἐθνικῶν πόθων. Ἄπαρσις ἀθρόα ὥραν 6 π. μ. Τορπιλλοβόλον 11 ὁρίζεται διαγγελεὺς 'Αρχηγοῦ. Λοιπὰ σκάφη ἀκολουθήσουσι κινήσεις ἀρχηγίδος.

Πλοίαρχος - 'Αρχηγὸς Κ. Σαχτούρης»

Μεγάλη Πέμπτη 7 'Απριλίου. — 'Εν πλῷ. — Τρώγαμε γιὰ τὸ Λητοχῶρι. —Αὐτὴ ἐδῶ ἡ σκάλα εἶχε κάποια σημασία. Πέντ' ἕξη χιλιόμετρα βαθειὰ εἶναι τὸ χωριὸ Λητοχῶρι καὶ πιὸ κεῖ ἡ «Πόρτα Παναγιά».

'Η ἐπιτελικὲς πληροφορίες τοῦ στόλου ἀναφέρουν, ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἀποβιβάζει τὰ τρόφιμα καὶ πυρομαχικὰ του ἀπὸ τὴ Σαλονίκη ἐδῶ μὲ καΐκια, γιὰ συντομία δρόμου καὶ χρόνου, καὶ κατόπιν διὰ τῆς «Πόρτας Παναγιᾶς» τὰ στέλνει στὸν στρατὸ τῆς Θεσσαλίας.

«Πρόσω πάσῃ δυνάμει!» σημειώνει μὲ τὸν τηλέγραφο στὴ μηχανὴ ὁ κυβερνήτης.

Σὰν ἄτι μουντάρει τὸ 11 μπροστὰ καὶ σὲ λίγο διακρίνουμε καθαρὰ ὁπωσδήποτε.

— Εἰς τάξιν μάχης, ἅπαντες εἰς τὰς θέσεις των! φωνάζει ὁ ὁπλονόμος.

Τέσσερα παιδιὰ πηδοῦν στὰ πολυβόλα τῶν δύο πυργίσκων. Τέσσερα χώνονται στὸ τορπιλλοστάσιο. 'Ο ναύκληρος μὲ δυὸ θερμαστὰς κλείνουν τὰ στεγανά, τὰ σπυσάγιος, τὰς καθόδους.

Προφυλαγμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς πυργίσκους παρακολουθοῦμε. Στὴ στερηὰ τώρα, σ' ὅλο τὸ μάκρος τῆς παραλίας, διακρίνουμε τσουβάλια, κάσσες, δέματα.

Μιὰ ξύλινη προβλὴς καὶ μιὰ βαρκοῦλα δεμένη μὲ τὴ μπαροῦμα της.

'Ο ἐχθρὸς ἀγγαρεύει ἑλληνικὰ ἰστιοφόρα καὶ μεταφέρει τρόφιμα καὶ πυρομαχικὰ γιὰ τὸν στρατὸ τῆς Θεσσαλίας. Στὴ σκάλα τοῦλητοχώρου ἦταν ἕνα τάγμα γιὰ τὴ μεταφορά, μὰ καθὼς εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ κι' ἄκουσαν τὶς κανονιὲς ἀπὸ τὸν Πλαταμῶνα, ὅπου φύγει-φύγει γιὰ τὸ χωριό.

Δρόμο κι' ὁ τελωνοσταθμάρχης συμφάμελος. "Εξω ἐρημιά. Ψυχή!

Τὸ «μαῦρο μπρίκι» ξεφόρτωνε στάρι κι' ἄλευρα. Ἔξω ὅλη ἐκείνη ἡ ἀκτὴ πέρα-πέρα εἶναι γεμάτη τρόφιμα σὲ δυὸ ντάνες.

Σὲ λίγο βλέπουμε ἀπὸ τὸ «μαῦρο μπρίκι» νὰ ξεκολλάει ἡ βαρκοῦλα του.

Δυὸ ναῦτες στὰ κουπιὰ καὶ στὴν πρύμη ἕνας γέρος μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ γένια.

"Ενορκος ἐξομολόγησις ἀμέσως: 'Ιωάννης Γεωργιάδης, ἀπὸ τὴ Σαλονίκη, πλοίαρχος - ἰδιοκτήτης τοῦ «φορτο-μπρικιοῦ».

— Τί φταίω ἐγώ, τζάνουμ, δικαιολογεῖται. Μᾶς ἀγγαρεύουν, μᾶς φορτώνουν ἴσαμε τὴν κοπαστὴ καὶ μᾶς στέλνουν ἐδῶ. Δὲν θὰ μὲ κόψετε, καπετάνιο μου, αἴ; Ἔχω οἰκογένεια... κόρες τῆς παντρειᾶς... Τί θὰ γίνουν ἡ ζάβαλες;

— Νὰ σαλπάρης καὶ νὰ φύγης ἀμέσως! τοῦ λέει ὁ κυβερνήτης. 'Εδῶ σὲ λίγο ἴσως θἄχουμε ἐπιχείρησι.

"Εκλαψε ὁ κακομοίρης.

— Καὶ ποῦ νὰ πάω, καπετάνιο μου! ἔκαμε. Στὴ Σαλονίκη; Θὰ μὲ χαλάσουνε.

Τοῦ κάναμε ἕνα χαρτί:

«Βασ. Ναυτικόν. 'Ο φέρων τὸ παρὸν 'Ιωάν. Γεωργιάδης, ἐκ Θεσσαλονίκης, πλοίαρχος, ἰδιοκτήτης τοῦ ἱστιοφόρου «Ποσειδών» συλληφθεὶς ὑφ' ἡμῶν κλπ. κλπ. ἀφίεται ἐλεύθερος διὰ τὰ ἐλληνικὰ ὕδατα μὲ δικαίωμα νὰ διαθέση τὸ φορτίον του κατὰ ἀρέσκειαν».

Βοῦλες, ὑπογραφές, ἀριθμοὺς πρωτοκόλλου. Τὸ διαβάζει, τὸ ξαναδιαβάζει ὁ φτωχὸς κι' ἄξαφνα ἀρπάζει τὸ φέσι του, τὸ πετάει κάτω καὶ πέφτοντας στὰ γόνατα μὲ τὰ μοῦτρα καταφιλεῖ τὰ πόδια τοῦ κυβερνήτου.

Τόσο μεγάλος ἦταν ὁ φόβος του, ποὺ ὅταν πήγανε στὴ σκάλα μας, γιὰ νὰ μπῆ στὴ βάρκα του γυρίζει πίσω καὶ κύτταξε ἀλαφιασμένος μήπως ἀνακαλύψη κανένα πιστόλι νὰ σκοπεύη καταπάνω του.

"Επειτα ἀπὸ λίγο εἴχαμε ζυγώσει τὸν στόλο. Βαστάει γραμμὴ Πλαταμῶνα — Κατερίνη. Μὲ σῆμα λοιπὸν ἀναφέραμε στὸν ἀρχηγὸ γιὰ τὰ τρόφιμα κλπ. καὶ τοῦ ζητήσαμε ὁδηγίες.

— 'Αποβιβάσατε ἄγημα καὶ καταστρέψατε βάσιν ἐχθροῦ.

Τί ἄγημα ν' ἀποβιβάσουμε; Πόσοι θὰ βγοῦν ἔξω καὶ πόσοι θὰ μείνουν μέσα στὸ καράβι;

— "Απαντες εἰς τὸ κατάστρωμα! φωνάζει ὁ ὁπλονόμος.

— Τὸ ἄγημα τῆς ἀποβάσεως εἰς τὰς λέμβους! ξαναφωνάζει ὁ Τζελάτης.

Εἴμαστε ἕτοιμοι ἐγώ, ὁ Χασάπογλους ὁ Στημονάρας καὶ σὲ λίγο μπαίναμε πάνοπλοι στὴ σκάφη.

Σὰν ἀγηματάρχης ἐκάθησα στὴν πρύμη μὲ τὰ σκαντίλια τοῦ λιμανιοῦ στάχεραι καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ στὴ κουπιά.

Εἶχα μιὰ συγκίνησι! Θεέ μου! Ποῦ βγαίναμε; Τί μᾶς ἐπερίμενε; "Ηταν εἰλικρινεῖς ἡ πληροφορίες τάχα ποὺ μᾶς εἶχαν δώσει ὁ πιλότος καὶ ὁ γέρο-καπετάνιος;...

Τοὺς ἔδωκα ὡς τόσο σχετικὲς ὁδηγίες νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦμε πολὺ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, νὰ προσέχουν καὶ φθάσαμε στὴν προβλῆτα.

Μὲ τὰ τουφέκια στὸ χέρι πεταχτήκαμε ἔξω, δέσαμε τὴ βάρκα καὶ προχωρήσαμε.

Κάποιο σπιτάκι δεξιά μας ξύλινο, μὲ περιβολάκι καὶ πορικοκλάδες. Τὸ τελωνοσταθμαρχεῖο. 'Ερρίξαμε πρῶτα μιὰ ματιὰ πίσω ἀπὸ τὶς συστοιχίες τῶν τροφίμων καὶ κατόπιν ἀφησα τοὺς δύο στὴ σκάλα κι' ἀνέβηκα πάνω.

'Ερημιὰ παντοῦ. Μοναχὰ ἀπὸ τὴν κουζίνα ἐρχόταν μυρωδιὰ τσίκνα καμένων αὐγῶν. Στὸ τζάκι ἕνα σαγανάκι μπουρμουρισμένο ἀπὸ τὴ φωτιά.

Ξαφνικὰ φθάνουν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ κλάματα:

— Οὐά, οὐά!

Μπαίνω σ' ἕνα δωμάτιο καὶ βλέπω σὲ μιὰ σκάφη μὲ σπάργανα ἕνα μωρουδάκι, ξελυωμένο ἀπὸ τὸ κλάμα.

Τὸ παίρνω στὰ χέρια μου καὶ ζυγίνω στὸ κεφαλόσκαλο. 'Ο Στημονάρας καὶ ὁ Χασάπογλου προτείνουν τὶς ξιφολόγχες.

— Πέτα το νὰ τὸ σουβλίσουμε τὸ σκυλί! μοῦ φωνάζουν.

Τὸ κατεβάζω προσεκτικὰ καὶ τὸ τοποθετῶ στὴ βάρκα μας.

— Θὰ τὸ δώσουμε στὴ «Μπουμπουλίνα» νὰ τὸ βαφτίσουν χριστιανάκι, τοὺς λέω.

"Επειτα μὲ ξιφολόγχες ἀνοίγουμε μερικὲς κάσσες πετρελαίου, τρυποῦμε τενεκέδες, ραντίζουμε τὰ τρόφιμα καὶ... δός του μπουρλότο.

Δὲν ἀφήσαμε καὶ τὸ ξύλινο σπίτι, ἐννοεῖται, τοῦ τελωνοσταθμάρχου. Τοῦ ραντίσαμε κι' αὐτουνοῦ τὸ κάτω ζωνάρι, τὴ σκάλα καὶ τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου — δὲν ἤθελε καὶ πολύ, ἐννοεῖται — καὶ φόκο.

Σὲ λίγο φούντωσαν ἡ ντάνες τὰ τρόφιμα. "Οσο γιὰ τὸ τελωνοσταθμαρχεῖο ἔκαιε σὰν πυροτέχνημα.

"Αξαφνα, καθὼς εἴμαστε ἀπορροφημένοι μὲ τὸ «βιολί» μας... σκιάζεται ὁ ἥλιος σὰν νὰ πέραυε ἀδιάφανο σύννεφο κι' ἕνας ρυθμικὸς κρότος, σὰν κρόταλα.

— Κάτω παιδιά! φωνάζει ὁ Στημονάρας. Μᾶς χτυποῦν τὰ σκυλιά.

Κυτάζω πρὸς τ' ἀπάνω.... καὶ τί βλέπω; 'Επτὰ-ὀχτὼ χῆνες, ποὺ πετοῦσαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας χαμηλούτσικα. 'Ο Χασάπογλους ὅπως εἶχε στὸ τουφέκι του τὴν ξιφολόγχη, δίνει μιὰ τιναχτὴ πρὸς τ' ἀπάνω καὶ καρφώνει στὴν κοιλιὰ μιά. 'Ο Στημονάρας, τραβάει τὸ περίστροφό του καὶ χτυπάει τρεῖς.

Νὰ κάτι χῆνες! Τετράπαχες. "Ηταν τοῦ τελωνοσταθμάρχου «καλλιέργεια» καὶ σὰν φούντωσε τὸ σπίτι ἔκαναν φτερά.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκοῦμε ἀπὸ τὴ θάλασσα μπὰμ-μπὰμμπάμ. Πολυβόλα. Πίσω ἀπὸ τὰ τσουβάλια ὅμως ποὺ ἐκαιόντουσαν, δὲν μπορούσαμε νὰ ἰδοῦμε τί συμβαίνει. Μιὰ φορὰ τὸ 11 κτυποῦσε. Μὰ γιατί; Δὲν θὲς νὰ κατέβαινε ἀπ' τὸ χωριὸ τὸ ἐχθρικὸ τάγμα καὶ τὸ χτυπάει γιὰ νὰ τὸ κρατήση σὲ ἀπόστασι;

Αὐτὴ τὴ φορὰ πέφτουμε κατάχαμα, καὶ μὲ τὴν κοιλιὰ σεριόμαστε πίσω ἀπὸ τὸ τελωνοστασταθμαρχεῖο καὶ ἀντικρύζουμε τὴ θάλασσα. 'Εκτὸς βολῆς πειά.

Τὸ 11 εἶχε ζυγώσει μὲ τὴν πλευρὰ τόσο πολὺ στὴν ξηρά, ποὺ ἐκάθησε στὴν ἄμμο καὶ ὁ κυβερνήτης ἐπάνω στὸν ἕνα πυργίσκο — δὲν εἶχε πολυβολητὰς τὸ ἕνα πολυβόλο — κτυποῦσε ἀδιάκοπα.

Εἶχε νομίσει, ὅταν ἄκουσε τοὺς δικούς μας πυροβολισμούς, ὅτι μᾶς ἐπρόσβαλε κανένα ἐχθρικὸ ἀπόσπασμα ἐξ ἐνέδρας. Δός του λοιπὸν «μέσ' στα ὅλα καὶ μέσ' στὴ μπάλα σου».

"Επειτα ἀπὸ λίγο εἴμαστε στὴν κουβέρτα τοῦ 11 μὲ τοὺς φτερωτοὺς μας— ἂς τοὺς ποῦμε — νεκροὺς καὶ τὸ μωρουδάκι.

Κατόπιν ἐζυγώσαμε στὸν στόλο καὶ ἀναφέραμε τὴν ἐκτέλεσι τῆς διαταγῆς τοῦ ἀρχηγοῦ. ἐδώκαμε καὶ στὴν «Μπουμπουλίνα» τὸ 'Οθωμανάκι καὶ ψηλώσαμε ἴσαμε τὴν Κατερίνη, ὅπου πρὸς πραγμάτωσιν τῶν «προαιωνίων ἐθνικῶν ὀνείρων» ἡ «"Υδρα» καὶ τὰ «Ψαρὰ» ἔρριξαν μερικὲς βολὲς στὸ Τελωνεῖο.

Μόλις γυρίσαμε τὸ βράδυ στὸ ἀγκυροβόλιό μας—τὸ Τσάγεζι — μαζεύτηκαν στὸ καρρέ μας πολλοὶ ἀξιωματικοί. 'Ο Μανώλης ὁ 'Αντωνιάδης, ὁ Φίφος ὁ Κανελλόπουλος, ὁ Γιάννης ὁ Ραζηκότσικας, ὁ 'Αντώνης ὁ Χατζηκυριάκος, ὁ Μιχαλάκης ὁ Σαχτούρης, κυβερνῆται πλοιοτορπιλλοβόλων.

Εἶχαν νομίσει, ὅτι στὴν ἀπόβασί μας τὸ «ἄγημα» συνεπλάκη μὲ ἀπόσπασμα ἐχθρικὸ καὶ ἤθελαν λεπτομέρειες.

Πῆγα τότε στὴν κουζίνα πῆρα τὶς πέντε χῆνες καὶ τὶς πῆγα στὸ καρρέ.

— Κύτταρ τοὺς ἄθλιους Πάσχα, ποὺ θὰ κάνουν μεθαύριο! κάνει ὁ 'Αντωνιάδης. Καὶ μεῖς... φασουλάδα. Θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ νὰ πάω ἐγὼ διαγγελεύς του αὔριο καὶ θὰ βγῶ στὸ Λητοχῶρι νὰ ἰδῆ ἐπὶ τέλους τὸ μάτι μου ἐχθρό.

Τὸ εἶπε καὶ τὄκανε. Στὸ βραδυνὸ παράγγελμά του ὁ ἀρχηγὸς μετὰ τὸ «ἅμα τῇ ἕῳ ἐκπλέομεν...» ὥριζε τὸ 11 νὰ πάη στὴν Σκίαθο γιὰ νὰ συνοδεύση τὶς «Σπέτσες» ποὺ γύριζαν ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Μοῖρα καὶ τὸ 16 τοῦ 'Αντωνιάδη, διαγγελέα του.

Μεγάλη Παρασκευὴ 8 'Απριλίου. — 'Εν πλῷ. — Φύγαμε τὸ πρωὶ γιὰ τὴν Σκίαθο, στὸν δρόμο βρήκαμε τὶς «Σπέτσες» καί... ἀνεκρούσαμε πρύμναν. Μὰ σὰν ζυγώσαμε στὸν ὁρμίσκο τοῦ Τσάγεζι, ὅλα τὰ καράβια εἶχαν γυρμένα τὰ «πινά» τους καὶ μετζάστρα τὴ σημαία τους.

Εἶχε πάει στὸ Λητοχῶρι—ποιὸς τὸν κρατοῦσε; — βγῆκε στὴ στερηὰ μὲ δυὸ «παιδιὰ» καὶ καθὼς πάτησαν τὸ πόδι τους στὴν προβλῆτα, τοὺς ἔρχεται μιὰ μπατταρία καὶ στὸν τόπο.

"Ολη νύχτα ὁ μπαμπέσης ἐχθρός, βέβαιος ὅτι θὰ πηγαίναμε νὰ τοῦ ξανακάψουμε τὰ τρόφιμα, μὲ ἀγγαρίες ἀντικατέστησε τὰ καμένα μὲ τσουβάλια γεμᾶτα χῶμα καὶ ἄμμο. 'Επῆραν κατόπιν τοὺς τιμημένους νεκρούς, τοὺς ἔδεσαν τὰ χέρια μὲ κουπιά, πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη καὶ τοὺς ἔχωσαν ἴσαμε τὴ μέση στὸ χῶμα, σὰν σταυρωμένους κάπου κεῖ κοντά.

Μ. Σάββατο 12 'Απριλίου. — 'Εν ὅρμῳ Τζάγεζι ἐπὶ τοῦ 11. — Καθισμένος πίσω ἀπὸ τὸν πρυμναῖο πυργίσκο διὰ τὸν φόβον τῶν γκέγκηδων, συλλογιέμαι τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Μανώλη τοῦ 'Αντωνιάδη, ποὺ θυσίασε νειᾶτα, ὠμορφιά, λεβεντιά, γαλόνια γιὰ τὴν Πατρίδα βέβαια, μὰ ἐντελῶς ἄδικα καὶ χωρὶς λόγο, καθὼς καὶ τὰ δυὸ παλληκάρια του.

Καὶ νὰ σκεφθῆς ἀκόμη, ὅτι ἂν δὲν ἐζητοῦσε ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ, νὰ γίνη τὸ σκάφος του διαγγελεύς, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, θὰ πηγαίναμε στὸ Λητοχῶρι μὲ τὸ 11 ἐμεῖς, καὶ θἄπεφτα ἐγὼ μὲ τὸν Χασάπογλου καὶ τὸν Στημονάρα.

'Η Θεσσαλία ἔχει πέσει στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ καὶ οἱ Γκέγκηδες — κάτι σὰν τοὺς τσέτες τῆς Μ. 'Ασίας — τὴν ἔχουν πλημμυρίσει.

'Από πάνω ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ μᾶς στέλνουν κάπου-κάπου λίγα μολύβια. Μὰ κι' ἀπὸ τὰ θωράκια τοῦ καραβιοῦ μας τὰ πολυβόλα τοὺς ἀπαντοῦν μὲ πολλὴ φλυαρία.

Μεσάνυχτα. — Στὸ ἐκκλησάκι τῆς «"Υδρας», ποὺ ἔχει χαρίσει ἡ Σεπτὴ Βασίλισσα "Ολγα, ὁ ἀρχιμανδρίτης τοῦ στόλου, μ' ἕναν ὑπαξιωματικὸ — ψάλτη — λειτουργοῦν στὴν 'Ακολουθία τῆς 'Αναστάσεως. Πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας ὁ ἀρχηγὸς Σαχτούρης, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος, οἱ κυβερνῆται Χατζηκυριάκος, 'Αποστόλης, ὁ ἀρχιεπιστολεὺς Δημ. 'Αγουρόπουλος, οἱ ὑπαρχοι τῶν θωρηκτῶν Θεοχάρης, Καρμπούνης κλπ.

Χριστὸς ἀνέστη ! Μὰ ἡ Πατρίδα μας θἄβεται.

Καθήσαμε καὶ στὸ δεῖπνο. Μαγειρίτσα ἀπὸ ἐντόσθια χήνας καὶ ψητὲς χῆνες στὸν φοῦρνο μὲ πατάτες.

Βουβὸ τρώει στὸ καμποῦνι τὸ πλήρωμα χῆνες.

Βουβοὶ καὶ οἱ ὑπαξιωματικοί. Καὶ τ' ἄλλα καράβια.

Πέρα-πέρα βουβαμάρα. Πάσχα ἦταν αὐτὸ ἤ... «Καθελῶν τοῦ ξύλου»;

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΩΣ ΜΠΛΟΥΣΕ Ο ΖΑΝ ΜΠΑΡΤ

Μιὰ μέρα ὁ περίφημος Γάλλος κουρσάρος Ζὰν Μπάρτ, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνει ὁ τρόμος τῶν 'Αγγλων καὶ τῶν Ἱσπανῶν, πῆγε στὰ ἀγάλματα τῶν Βερσαλλιῶν γιὰ νὰ παρουσιασθῆ στὸν βασιλέα Λουδοβίκο ΙΔ'.

'Ενῶ λοιπὸν καθότανε στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς καὶ κάτνιζε τὸ τσιμπούκι του μπροστὰ σ' ἕνα ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἄκουσε πίσω του μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λέη:

— Ἐξοχότατε Ζὰν Μπάρτ, αὐτὴν τὴν στιγμὴ ὁ Μεγαλειότατος εὐδόκησε νὰ σᾶς διορίση ὑπουργάρχο.

'Ο Ζὰν Μπάρτ γύρισε τὸ κεφάλι του ἀργὰ-ἀργά, εἶδε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἀνήγγειλε τὸν διορισμό του ἦταν ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως, καὶ χωρὶς νὰ βγάλη κἀν τὸ τσιμπούκι ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀπάντησε:

— Ἐδῶ τοῦ!... 'Ο Μεγαλειότατος ἔκαμε πολὺ καλά!

'Η ἀπάντησις αὐτὴ ἐτάραξε τὸν ὑπασπιστή, ὁ ὁποῖος ὡστόσο ἔσπευσε νὰ τὴ μεταβιβάση στὸν βασιλέα, προσθέτοντας μάλιστα:

— 'Η ἀπάντησί του αὐτή, Μεγαλειότατε, ἐλέχθη μὲ τέτοιον ἀπότομο καὶ σχεδὸν θρασὺ τρόπο, ὥστε μ' ἔκαμε νὰ τὰ χάσω!

— Δὲν ἔπρεπε νὰ παραζενευθῆτε, ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος. 'Η ἀπάντησι τοῦ Ζὰν Μπάρτ δείχνει ἄνθρωπο ποὺ ἔχει ἐπίγνωσι τῆς ἀξίας του καὶ ὁ ὁποῖος, καθὼς ἐλπίζω, γρήγορα θὰ μοῦ δώση καὶ νέα δείγματα τῆς ἱκανότητός του.

Καὶ πράγματι, τὰ γεγονότα δὲν διέψευσαν διόλου τὸν Λουδοβίκο ΙΔ'.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΥΠΟ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια ἀπό τὸ προηγούμενο)

Μιὰ ἀχτῖδα ἥλιου ἔμπαινε ψηλὰ ἀπὸ τὸν φεγγίτη.

Τὸ παλληκάρι τινάχτηκε ὄρθιο. Εἶχε ἕνα σχέδιο στὸ μυαλό του.

Παραμέρισε τὸ ἄχυρο κι' ἔσκυψε στὶς πλάκες τοῦ δαπέδου. Στὴ μέση βρσκόταν μιὰ μεγάλη μαρμάρινη πλάκα μὲ ἕνα χαλκᾶ.

Ἦταν τὸ σκέπασμα τῆς καταπακτῆς.

Τὸ παλληκάρι ἄρπαξε τὸν χαλκᾶ καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ἀνασηκώση.

Ἕνα τρίξιμο ἀντήχησε.

Μὰ ἡ πλάκα οὔτε μετακινήθηκε κάν. Ἦταν, χωρὶς ἄλλο, συρτωμένη ἀπὸ τὸ κάτω μέρος μὲ βαρειὰ σιδερένια ἀμπάρα.

Τὸ παλληκάρι πεισμάτωσε.

Ξανατράβηξε τὸν χαλκᾶ μ' ὅλη του τὴν δύναμι. Ἦταν γερὸς λεβέντης. Μὰ τί μὲ τοῦτο; Δὲν σπάζουν ἔτσι εὔκολα τὰ χοντρὰ σίδερα ποὺ σουρτώνουν τὶς παλιὲς καταπακτές.

Ἀποκαμωμένος ὁ λεβέντης ἔπεσε στὶς πλάκες μπρούμυτα καὶ κόλλησε τ' αὐτί του στὴ σχισμὴ τῆς πλάκας. Μὰ δὲν ἄκουσε τίποτε. Κανένα θόρυβο. Καμμιὰ ὁμιλία. Κανένας δὲν βρισκόταν στὰ σκοτεινὰ ἐκεῖνα ὑπόγειά.

Τὸ παλληκάρι δὲν ἐπέμεινε.

Ἔστρωσε πάλι τὸ ἄχυρο πάνω στὶς πλάκες, ἔπιε λίγες γουλιὲς νερὸ καὶ κάθησε στὴν πεζούλα, μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

Τί θἄκανε;

Λυσσοῦσε καὶ μάνιζε στὴ σκέψι πὼς δὲν μποροῦσε νὰ φύγη ἀπὸ κεῖ μέσα.

Ἡ γυναῖκα του κ' οἱ δικοί του θὰ ἦσαν ἀνάστατοι. Θὰ τὸν ἀναζητοῦσαν παντοῦ. Θὰ τὸν κλαίγανε ἴσως γιὰ νεκρό !...

Κι' ἂν ἀκόμα φτάνανε ὡς τὸ μοναστῆρι καὶ ρωτοῦσαν τὸν ἡγούμενο κι' ἂν ἀκόμα μαθαίνανε τί συνέβη, τί θὰ κάνανε;

Θὰ ξεκινοῦσαν γιὰ τὸ καστέλι. Θὰ βρίσκανε ἴσως τ' ἄλογό του. Καὶ μέσα στὸ καστέλι, ὅσο κι' ἂν ψάχνανε, δὲν θὰ ἀνακάλυπταν τίποτα, γιατὶ ὁ γυιὸς τῆς Λυκοπαναγιᾶς ἤξερε νὰ κρύβεται καλὰ στὰ μυστικὰ ὑπόγειά του.

— Πρέπει νὰ φύγω... νὰ φύγω! μουρμούριζε τὸ παλληκάρι, μὲ σφιγμένα δόντια. Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ μέσα. Νὰ ἐλευθερωθῶ... Νὰ λυτρωθῶ... νὰ ἐκδικηθῶ!...

Πῶς ὅμως;

Ξαφνικὰ χτύπησε πρόσχαρα τὴ γροθιά του πάνω στὸ γόνα του.

— Διάβολε!...

Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκε τόσην ὥρα;

Ἦταν τρόπος νὰ ξεφύγη μέσα ἀπο τὴν πέτρινη φυλακή του.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἁπλούστατο.

Τὴ νύχτα, τὸ ἴδιο πρόσωπο ποὺ τοῦ πῆγε καὶ τὴν πεπασμένη νερὸ καὶ ψωμί, θἄμπαινε γιὰ τὸν ἴδιο λόγο στὸ κελλί του. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μὴν κοιμηθῆ. Νὰ παραφυλάξη ἄγρυπνος. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναῖκα θὰ πλησίαζε κοντά του νὰ τὴν ἁρπάξη καὶ νὰ τὴν κρατήση σφιχτὰ μέσα στὰ δυνατὰ μπράτσα του.

Ἡ καταπακτὴ θὰ ἦταν ἀνοιχτή.

Μποροῦσε νὰ φύγη ἀμέσως ἂν ἤθελε. Μποροῦσε νὰ ἐξαλοιφθῶση ποιὸ ἦταν τὸ πρόσωπο ποὺμπαινε μέσα στὸ κελλί του. Εἶχε τὴν ὑποψία πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γυναῖκα. Γιατὶ τὴν ἴδια γυναῖκα ποῦχε ἀντικρύσει ψηλὰ στὰς ἐπάλξεις τοῦ καστελιοῦ, ὅταν ἀνηφόριζε στὸ βουνό.

Πόσα σκοτεινὰ μυστήρια ἀλήθεια!

Ποιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα αὐτή;

Τί ζητοῦσε στὸ ἔρημο, στὸ ἐρειπωμένο καστέλι κοντὰ στὸ Γυιὸ τῆς Λυκοπαναγιᾶς; Καὶ γιατὶ ἐνδιαφερότανε γι' αὐτόν; Γιατὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ πέση στὸν γκρεμὸ καὶ νὰ κομματιαστῆ; Γιατὶ τὸν ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ κελί; Τί σκοποὺς ἐξυπηρετοῦσε;

Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις ἔκαναν τὸ παλληκάρι νὰ συφωνήσ.

Ἐρχόντουσαν στιγμὲς ποὺ τὸ μυαλό του θόλωνε. Καὶ συλλογιόταν: «Μπᾶς κι' ἔχω πεθάνει; Μήπως τὸ μέρος ποὺ βρίσκομαι εἶναι ἡ ἄλλη ζωή; Μήπως ὀνειρεύομαι; Ἐλέησε με, Κύριε !...»

* * *

Ἄργησε νὰ περάση ἡ μέρα.

Περνοῦν ἀργὰ καὶ δύσκολα καὶ στενάχωρα ἡ ὧρες μέσα σ' ἕνα κελλί, στὴν πέτρινη καρδιὰ ἑνὸς παληοῦ καστελιοῦ.

Ὡς τὸ βράδυ τὸ παλληκάρι σουλατσάριζε πάνω-κάτω σὰν τὸ λιοντάρι στὸ κλουβί του. Καθόταν, σηκωνόταν, φροντίζοσοῦσε, ἀναστέναζε. Ἄχ, νὰ μπόραγε νἄρριχνε τοὺς πέτρινους τοίχους! Νὰ βγῆ ἔξω, στὸν ἀέρα, στὸ φῶς νὰ βρεθῆ μπρὸς στὸν Γυιὸ τῆς Λυκοπαναγιᾶς, νὰ πολεμήση μαζύ του νὰ τὸν σκοτώση, ἢ νὰ σκοτωθῆ!....

Γύρω του ἁπλωνόταν ἀπόλυτη ἡσυχία. Τὸ πέτρινο παλιὸ κτίριο ἦταν σὰν πεθαμένο. Κανένας θόρυβος. Καμμιὰ φωνή. Πένθιμη γαλήνη θανάτου καὶ τίποτε ἄλλο...

Ἀρχισε, ἐπὶ τέλους, νὰ νυχτώνη.

Τὸ κελλὶ βυθίστηκε στὸ σκοτάδι.

Τὸ παλληκάρι εἶχε κουραστῆ ἀπὸ τὸ ὁλοήμερο πήγαινε κι' ἔλα μέσα στὸ κελλί. Ξάπλωσε στὴν πεζούλα. Μὰ εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν κοιμηθῆ, νὰ μὴν κλείση μάτι.

Περίμενε...

Μέσα στὴ σιωπὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε γύρω δὲν θὰ τοῦ ἐξέφευγε ὁ παραμικρὸς θόρυβος.

Μὰ δὲν ἄκουγόταν τίποτα.

Ἦταν νωρὶς ἀκόμα.

Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ νυστάζη.

Τὰ ματόκλαδά του βάρυναν.

Θἄθελε νὰ κοιμηθῆ.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸ πάθη, γιὰ νὰ μὴ βυθιστῆ στὸν ὕπνο χωρὶς νὰ τὸ θέλη, σηκώθηκε κι' ἔρριξε στὸ κεφάλι του ἕνα νερὸ εἶχε ἀπομείνει στὸ κανάτι.

Δροσίστηκε.

Συνῆρθε ἔτσι. Καὶ ξανακάθησε στὴν πεζούλα.

Περίμενε... περίμενε...

Θἄχαν φτάσει πάνω-κάτω μεσάνυχτα. Πέρασε ἀκόμα μιὰ ὥρα. Ἄλλη μιά...

Ἀξαφνα ἕνας θόρυβος ἀντήχησε κάτω ἀπ' τὸ δάπεδο.

Ἡ καρδιὰ τοῦ παλληκαριοῦ ἄρχισε νὰ χτυπᾶη.

Ἔρχεται!

Ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

Ἐπὶ τέλους !...

Τώρα ἔτριξε τὸ σκέπασμα τῆς καταπακτῆς. Κάποιος ἀνέβαινε τὸν σύρτη. Τὸ σκέπασμα ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀνεβαίνη.

Τὸ ἄχυρο μετατοπιζότανε.

Τὸ παλληκάρι κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του.

Τέλειωσε!

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'.

(Ο ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ)

ΤΟΝ περασμένο μῆνα συμπληρώθηκε μιὰ ἑβδομηκονταετία ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Β' Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῶν Ἑλλήνων ἐξέλεξε βασιλέα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ τὸν πρίγκηπα τῆς Δανιμαρκίας Γεώργιον Χριστιανόν. Εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὴν ἱστορία τὰ περιστατικὰ ποὺ προκάλεσαν αὐτὴν τὴν ἐκλογή.

Μετὰ τὴν ἔξωσι τοῦ Ὄθωνος, ὁ τόπος πέρασε τὴν περίοδο τῆς «Μεσοβασιλείας. Μὰ ἡ μικροπολιτικὴ καὶ ὁ κομματισμὸς εἶχαν βρῆ τότε τὴν εὐκαιρία νὰ δράσουν.

Ἔτσι, ὅταν τὸ πρωὶ τῆς 18)30 Μαρτίου 1863, ὁ Πρόεδρος τῆς Προσωρινῆς Κυβερνήσεως Ζ. Βάλβης, ἐδημοσίευσε τὴν προκήρυξι τῆς ἀποδοχῆς ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὸν γυιό του, τὸν Πρίγκηπα Γεώργιο, Χριστιανὸ ἢ Γουλιέλμο, οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχτηκαν μ' εὐχαρίστησι αὐτὴν τὴν εἴδησι.

Τὸ μεσημέρι τῆς ἴδιας μέρας συνῆλθε σ' ἔκτακτη συνεδρίασι ἡ Ἐθνοσυνέλευσι.

Τὰ θεωρεῖα ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ τὴν ἀφρόκρεμα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ θέμα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῆ ἦτανε τόσο σοβαρό, ποὺ ὅλοι περίμεναν μὲ ἀγωνίαν τὸν Πρωθυπουργὸ Βάλβη ν' ἀνέβη στὸ βῆμα.

Μέσα σὲ βαθειὰ σιωπή, ἐκεῖνος ἤρε τότε τὸν λόγο καὶ ἀνήγγειλε ἐπίσημα στὴ Βουλὴ τὴν μεγάλην εἴδησι.

«Κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, εἶπε, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεφορτίσθη ἡ ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν διπλωματικῶν ἵνα δι' ἡμιετοῦς πόνου πρόξεως αὐτῆς, συμπραττούσης μετὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἀσχοληθῆ ν' ἀνεύρη βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, πολλάκις, κύριοι, συνῆλθον τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἢ μᾶλλον τὸ σύνολον αὐτῆς καὶ διὰ διαφόρων τρόπων ἔλαβον ἐπισήμους πληροφορίας περὶ τοῦ Βασιλέως: αὐτοῦ· οὗτος δ' ἐστὶν ὁ Πρίγκηψ τῆς Δανιμαρκίας Γεώργιος, Χριστιανός, Γουλιέλμος καὶ καθ' ἃς ἔχουν ἢ ἔλαβον ἀμφότεραι α' ἐπιτροπαὶ ἐπισήμους καὶ ἀναμφισβητήτους πληροφορίας, ἐδηλώθη διὰ τῶν νομίμων προσώπων, ὅτι δέχεται τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος, ἅτινα ἐκλεγῆ παρὰ τῆς Συνελεύσεως».

Συνεχίζοντας ὁ Πρωθυπουργός, ἀνακοίνωσε καὶ τὴν ἔγκρισι τῶν Δυνάμεων γι' αὐτὴν τὴν ἐκλογὴ καὶ παρακάλεσε τὴν Ἐθνοσυνέλευσι νὰ σκεφτῆ μὲ φρόνησι τὸ πρωτοῦ ἀποφασίση.

Ὁ ἀλησμόνητος Βασιλεὺς Γεώργιος Α'

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ λόγου του, σύσσωμη ἡ Βουλὴ σηκώθηκεν ὄρθια, ἐπιδοκιμάζοντας τὴν ἐκλογὴ τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου τῆς Δανιμαρκίας, ὡς Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος.

Χαρακτηριστικὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Συνέλευσις ὑποδέχτηκε αὐτὴν τὴν ἐκλογὴ εἶναι τὸ παρακάτω ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ ἐπίσημα πρακτικά:

ΠΟΛΛΟΙ. — Νὰ συνταχθῆ ἀμέσως τὸ ψήφισμα τῆς ἀναγορεύσεως.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ. — Διερμηνεύων τὰ αἰσθήματα τῆς Συνελεύσεως, νομίζω, ὅτι αὐτὴ διατάττει νὰ γίνη δοξολογία.

ΠΟΛΛΟΙ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΙ. — Μάλιστα, μάλιστα (χειροκροτήσεις).

ΕΙΣ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΣ. — Φωταψία τριήμερος.

ΘΕΟΧΑΡΗΣ. — Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν νὰ διαταχθῆ νὰ στείλη ἀτμόπλοια εἰς ὅλα τὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως παρουσιάζει ἀμέσως τὸ Ψήφισμα, ποὺ ἐγκρίνεται καὶ ψηφίζεται ὁμοφώνως.

Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ Ψήφισμα εἶναι τὸ ἀκόλουθο:

ΨΗΦΙΣΜΑ ΚΕ'

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Β' ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

ΨΗΦΙΖΕΙ:

Ἄρθρον 1. — Ἀναγορεύει παμψηφεὶ τὸν Πρίγκηπα τῆς Δανίας Γεώργιον, Χριστιανόν, Γουλιέλμον, δευτερότοκον υἱὸν τοῦ Πρίγκηπος Χριστιανοῦ τῆς Δανίας, Συνταγματικὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὸ ὄνομα:

ΓΕΩΡΓΙΟΝ Α'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἄρθρον 2. — Οἱ νόμιμοι διάδοχοι Αὐτοῦ θέλουσι προσεύει τὸ ὀρθόδοξον ἀνατολικὸν δόγμα.

Ἄρθρον 3. — Τριμελὴς ἐπιτροπή, ἐκλεγομένη ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως, θέλει μεταβῆ εἰς Κοπεγχάγην καὶ προσφέρει Αὐτῷ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τὸ Στέμμα.

Ἡ ἐλπίδες ποὺ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸ κι' ἐμπιστοσύνη, στήριξε στὴν ἐκλογὴ αὐτή, δὲν διαψεύστηκαν καθόλου.

Ὁ Γεώργιος ὁ Α' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀγκάλιασε τὰ ὄνειρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν πραγματοποίησι τους, προσφέροντας θυσία κι' αὐτὴν τὴν ζωή του.

Ὁ ἐπίσημος ἑορτασμὸς τῆς ἑβδομηκονταετηρίδος τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς ἑλληνικῆς βασιλικῆς δυναστείας, θὰ δώση τὴν εὐκαιρία στοὺς συγχρόνους νὰ ἀναπολήσουν τὴν ἱστορία μιᾶς ζωῆς δοξασμένης, ἀφιερωμένης στὸ ἔθνικὸ ἰδεῶδη.

Γιατί, πραγματικά, ὁ ἀλησμόνητος Γεώργιος ὁ Α' ὑπῆρξεν ἕνας ὑποδειγματικὸς Βασιλεύς. Ἀκούραστος πάντα, ἐφρόντιζε μὲ πατρικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ ὅλες τὶς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, ἦταν ἑνήμερος γιὰ κάθε τί ποὺ μποροῦσε νὰ ἐξυπηρετήση τὸν λαό του καὶ δὲν παρέλειπε καμμιὰ εὐκαιρία νὰ μὴ δείξη τὴν ἀληθινή του στοργὴ καὶ ἀγάπη στὸν Ἑλληνικὸ λαό, ποὺ τὸν περιέβαλλε μὲ λατρεία. Ἡ δημοτικότης του γι' αὐτὸ, ἦτανε τεράστια. Εἶναι γνωστό, ἄλλως τε, πὼς ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἐρχόταν συχνὰ σ' ἐπαφὴ ὁ ἴδιος μὲ τὸν λαό του, μαθαίνε ἀπὸ τὸ στόμα του τοὺς καϋμοὺς του καὶ τοὺς πόνους του καὶ φρόντιζε μονάχος του γιὰ τὴ θεραπεία τους. Ὑπάρχουνε ἄπειρα ἀνέκδοτα, χαρακτηριστικὰ αὐτῆς τῆς δημοτικότητός του. Καὶ σήμερα ποὺ πρόκειται νὰ ἑορταθῆ ἡ ἑβδομηκονταετηρίδα ἀπὸ τὴν ἀνακήρυξί του στὸν θρόνο τῆς Ἑλλάδος, μποροῦμε, ἔχοντας μπροστά μας τὸ φωτεινὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς του, νὰ ποῦμε πὼς ὁ μεγαλείτερος τίτλος τιμῆς ἦταν γι' αὐτὸν ὅτι ὑπῆρξεν ἕνας βασιλιᾶς ποὺ ἀγαπήθηκε ἀπὸ τὸν λαό του.

Τὸ τεῦχος τοῦ «Μπουκέτου» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 5. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησίς του παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται

Ἡ ὁπό τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομενη ὑπὸ δικαιώματος κρισεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν

ΑΜΑΖΟΝΑ. — Τὸ σταυρόλεξό σας ἀνεπιτυχές. Ὄχι μόνον ἀρκετὲς λέξεις εἶναι ἐξεζητημένες, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἀνορθόγραφες.

Κ. ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΝ, Ἐνταῦθα. — Καὶ τὸ δικό σας σταυρόλεξο ἀνεπιτυχές, γιὰ τοὺς ἴδιους ἀκριβῶς λόγους.

Δ. Μ. Δ., Πειραιᾶ. — Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας:

«Ἀξιότιμε κύριε διευθυντά. Τυγχάνω τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ πλήρους εἰς διδακτικὴν ὕλην περιοδικοῦ μας, καὶ ἠθέλησα νὰ μιμηθῶ τὸ πνεῦμα τῶν διαφόρων συγγραφέων διηγημάτων ἢ μυθιστορημάτων. Συνέγραψα λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἕνα διήγημα, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα διηγήματα, καὶ περίεργος νὰ ἰδω κατὰ πόσον εἶναι ὡραῖον καὶ ἐὰν ὁ ζῆλος, τὸν ὁποῖον ἔχω ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸ πνεῦμα μου, τὸ στέλλω εἰς ὑμᾶς ὅπως λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τὸ κρίνετε μὲ τὴν αὐστηράν κριτικήν σας καὶ νὰ μοῦ δώσετε τὰς συμβουλάς σας, τὰς ὁποίας θὰ ἀκολουθήσω πιστῶς.

Εἶμαι βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν ἀπάντησίν σας, διότι ἀναγνωρίζω, ὅτι τὸ διήγημά μου στερεῖται πείρας, ἀλλὰ στέλλω τὸ αὐτόγραφό μου μὲ μόνην τὴν ἀξίωσιν νὰ μὲ βοηθήσετε στὰ πρῶτα βήματά μου. Τώρα ἰδοὺ το».

Δυστυχῶς, φίλε κύριε, τὸ διήγημά σας δὲν εἶναι ἐπιτυχές. Πρόκειται περὶ μιᾶς προσπαθείας ἀνεπιτυχοῦς, πρόκειται περὶ μαθητικοῦ κρυπτολέξου.

Ἰδοὺ ἡ ἀρχή του:

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἕνας νέος καβαλλάρης ἐσταμάτησε ἐμπρὸς εἰς τὴν μικρὴν καλύβην, καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του τὸ ὁποῖον ἔδεσε εἰς ἕνα πάσσαλον. Ἐπροχώρησε τότε εἰς τὴν καλύβην καὶ εἰσῆλθεν ἀφοῦ πρότερον ἔκρουσε τὴν θύραν.

Εἰς γέρων εὑρίσκετο ἐκεῖ καθισμένος εἰς μίαν παλαιὰν καρέκλαν. Ἐπρόσφερε κάθισμα εἰς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε, ἀφοῦ πρότερον ἐχαιρετησε τὸν γέροντα.

Ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον ἐξῆλθε τῆς καλύβης, ὅπου ἐσυνήθιζε νὰ πηγαίνῃ ἡμερησίως καὶ ἀφοῦ ἵππευσε διευθύνθη καλπάζοντας πρὸς τὸν ποταμόν, ὁ ὁποῖος διέσχιζε τὴν κοιλάδα καὶ χανόταν εἰς τὸν ὁρίζοντα μέσα στὴν ἀπέραντη γαλάζια θάλασσα.

Ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὁ νέος ἀφήπευσε καὶ ἀνασηκώσας ὀλίγον τὴν σέλλαν τοῦ ἀλόγου, τοῦ ἐξήγαγε μακρὰν κλπ. κλπ.»

Σᾶς συμβουλεύουμε νὰ πάψετε νὰ γράφετε καὶ νὰ ἀρχίσετε νὰ μελετᾶτε.

Γ. ΣΥΛΒΑΝ, Ἐνταῦθα. — Τὰ τετράστιχά σας ὄχι καλά. Κ-αὶ μὰ μ-α ἀπὸ αὐτά.

Ἀπ' τὴν ἀγάπη τὴν πολλὴ ἀσθένησα
Καὶ εἶμαι τοῦ θανάτου
Μέσα μου τὴν ἀπελπισία γένησα
Καὶ τώρα πάω κάτου (δηλαδὴ στὸν Ἅδη)

Καὶ ἕνα ἀκόμη:

Εἰς τὸ βουνὸ μαζὶ ἀνεβαίνουμε
Κι' ὅλο ψηλὰ πηγαίναμε
Καὶ ἄξαφνα μ' ἐφίλησες
Καὶ στὴν ἀγκαλιά μου κατρακύλισες

Καὶ τὸ συμπέρασμα: Πάψτε νὰ στιχουργῆτε.

Α. Β. Γ. — Ὄχι καλό. Πολὺ παιδικόν.

Ζ. ΖΑΡΚΟΝ, Θεσσαλονίκην. — Καλὸ τὸ ποίημα. Θὰ δημοσιευθῇ στὴν οἰκείαν στήλην.

ΑΝΘΟΥΣΑΝ, Πάτρας. — Καὶ τὸ δικό σας σονέττο καλό. Ἐπιλεγμένο καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Π. ΚΩΣΤΗΝ, Πειραιᾶ. — Τὸ διήγημά σας ἐντελῶς ἄτεχνο. Πρόκειται περὶ πρωτολείου. Διαβάστε Ἕλληνας πεζογράφους.

Κ. ΦΑΤΣΙΝΗΝ, Πάτρας. — Αἰνίγματα δὲν δημοσιεύουμε. Ἄλλα πολυγνίδια μάλιστα. Τὸ ποίημά σας πολὺ ἄτεχνο. Δὲν θὰ δημοσιευθῇ συνῶς. Ἐπίσης καὶ τὸ πεζὸ τραγοῦδι σας ἐντελῶς κενόν, χωρὶς ἴχνος σκέψεως.

SCHERK

Ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherk ξαναφίνει τὸ δέρμα, ὠμορφαίνει τὸ πρόσωπο. Ζητήστε φιαλίδια τῶν δρχ 35., 55., 90., καὶ 175.

Ἐὰν θέλετε νὰ εἶσθε ὡραία

χρησιμοποιεῖτε τὸ βελούδινο, αἰθέριο καὶ λεπτὰ ἀρωματισμένο κομπάκτ Μύστικουμ. Πρέπει ὅμως νὰ τὸ συνδυάζετε μὲ τὴν πούδρα Μύστικουμ, σύμφωνα μὲ τὸν πίνακα τοῦ Scherk. Μόνον ἔτσι θ' ἀρέσετε πάντοτε. Ὁ πίναξ τοῦ Σὲρκ εὑρίσκεται εἰς ὅλα τὰ καταστήματα. Πούδρα Μύστικουμ σὲ κουτιὰ τῶν Δρ. 80.- & 50.- • Κομπάκτ Μύστικουμ Δρ. 40.- • Ἐναντι 3δρ γραμματοσήμου ἀποστέλλεται δεῖγμα πούδρας & κομπάκτ. Γεν. Ἀντ. Οἶκος Π. Ι. Μαγκριώτη, Νίκης 10, Ἀθῆναι

πούδρα Mystikum

(ΚΟΜΠΑΚΤ MYSTIKUM (ROUGE))

Πόσοι πόνοι...!

τοὺς ὁποίους ἀσφαλῶς, Κυρία μου, θὰ ἀποφεύγατε ἐὰν ἀκολουθούσατε τὴν συμβουλήν μου. Διὰ νὰ ἐξασφαλίσητε τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ὡραιότητα τῶν ὀδόντων σας, χρησιμοποιῆτε καθημερινῶς τὴν

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

SMALTODONT PÂTE DENTIFRICE
TRADE MARK
EST LE PLUS PARFAIT ANTISEPTIQUE POUR LES DENTS OFFRANT UNE BLANCHEUR ET UN ÉCLAT PERMANENT ET ENTRETENANT TOUJOURS LES GENCIVES FRAICHES ET EMBAUMÉES
SPUPARFVM

Τὰ μαλλιά σας λάμπουν μὲ τὸ "Σεβεκλά,,!

• Μόνον τὰ μαλλιὰ ποὺ θὰ ξεπλυθοῦν ἐπειτα ἀπὸ τὸ λούσιμο μὲ τὸ "Σεβεκλά,, θ' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ ἀλκαλικὰ ἁλατα. Διότι αὐτὰ δημιουργοῦν τὴν πιτυρίδα καὶ καταστρέφουν, μὲ μιὰ λέξι, τὰ μαλλιά. Τὸ "Σεβεκλά,, ἐπαναφέρει τὴν ὠμορφιά, τὴν ὑγεία καὶ προσδίδει μιὰ ἐξαιρετικὴ λάμψι σ' αὐτά. Κάθε φάκελλος τοῦ Σαμπουὰν Τὲτ-Νουὰρ περιέχει καὶ τὸ ἀνάλογον "Σεβεκλά,,

Ἐρωτήσετε ἀπὸ τοὺς κουρεῖς νὰ λούσουν τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ "ΟΝΑΛΚΑΛ,, τοῦ Τὲτ-Νουὰρ. Τάξιτης, ὑγεία καὶ ὠμορφιά.

• Γιὰ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ μεταχειρίζεσθε τὸ Σαμποντὸρ καὶ γιὰ τὰ σκοῦρα τὸ Σαμποζὰν. Ὑπάρχει καὶ ὑγρὸ Σαμπουὰν συνδυασμένο μὲ τὸ "Σεβεκλά,, γιὰ σκοῦρα καὶ γιὰ ξανθὰ μαλλιά. Ὑγιεινὴ καὶ οἰκονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλιῶν. - Δραχμὰς 80 καὶ 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΈΤΕ-NOIRE
avec cheveclat
ΔΡΧ. 12,50
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ ΝΙΚΗΣ 10 - ΤΗΛ. 25-739

Θαυμάσιο χρῶμα

χωρὶς νὰ δείχνεται μακιγιαρισμένη

ΝΕΑ ΠΟΥΔΡΑ «ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ»

ΑΟΡΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Δίδει χάριν φρέσκια καὶ μαγευτικήν. Πούδρα τόσον λεπτὴ καὶ ἐλαφρὰ ὥστε εἶνε ἄορατος ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος — κανεὶς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ ὡραιότης σας δὲν εἶνε τελείως φυσική. Τὸ μυστικὸν συνίσταται εἰς ἕνα νέον τρόπον ἀερίσματος τῆς πούδρας κατὰ τὸν ὁποῖον παρασκευάζεται ἡ Πούδρα Tocalon. Δέκα φορὰς λεπτοτέρα καὶ ἐλαφροτέρα ἀπ' ὅ,τι θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Δοκιμάσατε σήμερον ἤδη τὴν νέαν Πούδραν Τοκαλὸν «ἀεροποιημένην». Ἐργασθῆτε ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον, τὸ κατάστημα ἢ τὸ σπίτι τὸ πρόσωπόν σας δὲν θὰ γυαλίζῃ ποτέ. Χορεύετε ὅλην τὴν νύκτα, τὸ χρῶμα σας θὰ μείνῃ φρέσκο καὶ χαριτωμένο. Προμηθευθῆτε σήμερα ἀκόμη τὸ χρῶμα μιᾶς συναρπαστικῆς καὶ διαρκοῦς ὡραιότητος, ποὺ μόνον ἡ Πούδρα Τοκαλὸν μπορεῖ νὰ δώσῃ.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Τ. Ἐσωτερικοῦ Νοσοκομείου Α. Συγγροῦ
Δερματικάν, Γυναικολογικά.
Κορυδαλλοῦ 21 - Ἀθῆναι
(Ἔναντι Βασ. Θεάτρου)
10 1)2—1 1)2 π. μ. 5—8 μ.μ.
Τηλέφ. 52—623.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΥΣΜΟΡΦΙΑ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΙΑΤΡΟΣ
Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ
Ζερβανέρου 12α. Τηλ. 54-019

ΓΚΡΕΚΑ

Κυρία μου
δά βρῆτε τήν
ἡσυχίαν σας
ἐάν ἐπιμείνετε
εἰς τήν ἀγοράν
τῆς κάλτσας
„VICTORIA"

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ἡ ἐποχή αὐτή εἶναι ἡ ὡραιοτέρα γιά νά κάμετε τά μαλλιά σας ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Ὁ Κος καί ἡ Κα Χαμαράκη, ἐργαζόμενοι προσωπικῶς εἰς τήν ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, σᾶς ἐγγυῶνται ἕνα θαυμάσιο κτένισμα, τόσον ἀπό ἀπόψεως ἐμφανίσεως, ὅσον καί ἀπό ἀπόψεως ποιότητος ἐργασίας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦ. 23 - 208

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς πρός εὐκολίαν τοῦ κοινοῦ:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδός Πατησίων ἀριθ. 165
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδός Κυψέλης ἀριθ. 86
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως ἀριθ. 110
ΠΑΓΡΚΑΤΙΟΥ, ὁδός Εὐτυχίδου
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη καί Καλλιδρομίου
ΠΛΑΚΑΣ, ὁδός Καπνικαρέας ἀριθ. 37
ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδός Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδός Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχαναγορᾶς
ΒΑΘΗΣ, ὁδός Ἀριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ ὁδός Καραϊσκάκη 31
ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδός Ἀχαρνῶν 114
ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδός Ἀχελώου καί Ἀλαστάτων.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδός Ὁμήρου 16, παρά τήν Ἁγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ.ΣΤΟΑΣ Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδός Ἅγ. Διονυσίου καί Ψαρῶν
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μέ τό πλησιέστερον συνοικιακόν παράρτημά μας ἀποφεύγετε τά ἔξοδα καί τήν ἀργοπορίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τό κέντρον.

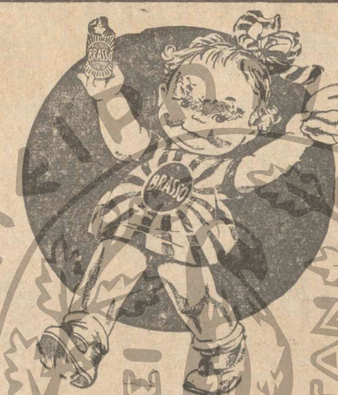

Μέ τό περίφημο
ΜΠΡΑΣΣΟ
Ὅλα λάμπουν σπίτι σας

Brasso

Ρευστό Βερνίκι
STE AME DES USINES DESTREE

Η ΠΟΜΠΑΔΟΥΡ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 25)

σους κάτι ἀπαίσια μελοδράματα.

»Μιὰ ἡμέρα μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ γράψω ἕνα σενάριο. Τὸ ἔγραψα λοιπὸν καὶ τὸ πῆγα στὸν σκηνοθέτη Κλάρενς Μπράουν.

—Μοῦ ἀρέσει, μοῦ εἶπε, ὅταν τὸ διάβασε. Εἶνε ἔξυπνο. Ἐσὺ ὅμως μ' ἀρέσεις περισσότερο. Θέλεις νὰ «γυρίσης»;

— Τί ἔχω νὰ χάσω; τοῦ ἀπάντησα. Ἂν ἀποτύχω, θὰ ἐπιστρέψω στὸ τσίρκο ἢ στὸ «μπουζοῦκι». Ἡ ζωὴ δὲν μὲ φοβίζει...

Ὁ Κλάρενς Μπράουν μὲ κύτταξε περίεργα κ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιγή, ἐπροφήτευσε:

— Τὰ περασμένα θὰ τὰ ξεχάσης! Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζει μιὰ καινούργια ζωὴ γιὰ σένα! Θὰ γίνης μεγάλη «βεντέττα» καὶ θὰ κατακτήσης τὸ Χόλλυγουντ. Θὰ σοῦ συγχωροῦνται ὅλα τὰ καπρίτσια σου!...

Ἔ, λοιπόν, ἡ προφητεία αὐτὴ βγῆκε ἀληθινή. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ. Ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὸ φίλμ «Λαΐδη Λοῦ», κάνω ὅ,τι μοῦ καπνίσει, χωρὶς νὰ προκαλῶ διαμαρτυρίες καὶ σχόλια... Μὰ γιατὶ ἀρά γε;»

Γιατὶ ; Ἡ Μαΐυ Γουέστ μὲ ρωτοῦσε γιατὶ τῆς συγχωροῦν τὰ πάντα! Δὲν ξέρει λοιπὸν ὅτι ξετρελλαίνει τοὺς Ἀμερικανοὺς μὲ τὸν κυνισμό της, τὴν σαγηνευτικὴ φωνή της ποὺ εἶναι ὅλο εἰρωνεία, τὴν νωχέλεια τῶν κινήσεών της, τὶς προκλητικὲς ματιές της ποὺ ἀναστατώνουν ὅλους τοὺς ἄνδρες;

Μιὰ γυναῖκα τοὐλάχιστον, μέσα σὲ τόσα ἑκατομμύρια, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ κάνη ὅ,τι θέλει; Ἡ ὑπηρεσία λοιπὸν κλείνει τὰ μάτια. Καὶ ἡ Μαΐυ Γουέστ θριαμβεύει μὲ τὸν κυνισμό της στὸ Χόλλυγουντ.

ΠΙΕΡ. ΛΑΦΦΙΤ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 14)

ρει καὶ ποὺ ἦσαν πραγματικὰ ὡραιότατα.

— Κι' ἐγὼ σοῦ ἔφερα κάτι, τῆς εἶπεν ἡ Βινό, προσπαθῶντας νὰ ξετυλίξη μὲ τ' ἀδέξια καὶ ρυτιδωμένα χέρια της τὸ μικρὸ δέμα της. Μὰ ἡ μικρούλα μὲ τὴ ζωηρότητα τῆς ἡλικίας της, εἶχε κιόλας ἁρπάξει τὴν ταινία καὶ τὸ χαρτὶ ποὺ τύλιγε τὸ δέμα, καὶ φάνηκε τὸ παμπάλαιο αὐγὸ μὲ τὸ περιδέραιο.

— Ἕνα αὐγό! ἕνα ψεύτικο πασχαλιάτικο αὐγό!, φώναξεν ἡ μικρούλα.

Κ' ὕστερα σηκώνοντας ψηλά, μὲ τὰ μικρά της χέρια, τὸ περιδέραιο τὸδειχνε σ' ὅλους.

— Γιὰ δές, μαμά! φώναξεν, ἐνῶ ἕνα χαμόγελο καταφρονητικὸ ἄνθισε στὰ χείλη της, καθὼς παρατηροῦσε τὸ ταπεινὸ καὶ φτωχικὸ δῶρο.

Καὶ τὸ στρ.φογύρίζε στὰ χέρια της, προσπαθῶντας ν' ἀνακαλύψη ἀπὸ τί ἦταν καμωμένο.

Ξαφνικά, φώναξε μὲ ὕφος θριαμβευτικό:

— Γιὰ δές, πῶς ξεσκίζεται τὸ αὐγό μου!

Καὶ μὲ τὸ ἔντιτκτο τῆς καταστροφῆς, ποὺ χαρακτηρίζει τὰ παιδιά, τράβηξε μιὰ κορδέλλα κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γ'ὰ νὰ ἐξακολουθήση, μὲ τὰ τρυφερὰ δάχτυλά της, τὴν κατ.στροφή.

Ὅσο τραβοῦσε τὶς κορδέλλες, τόσο περισσότερο χαιρόταν. Καὶ τραβοῦσε, τραβοῦσεν ὁλοένα, μέχρις ὅτου τὸ αὐγὸ ἐκεῖνο μεταμορφώθηκε σ' ἕνα σωρὸ κιτρινωπὲς κορδέλλες καὶ ἄχυρο, πάνω στὸ τραπέζι.

Ἡ δεσποινίδα Βινὸ παρατηροῦσε μὲ σπαραγμὸ ἐκείνη τὴ βεβήλωσι.

Σκεφτόταν τὴν ἀπομακρυσμένη μέρα τῆς Ἀναστάσεως, ποὺ εἶχε λάβει ἐκεῖνο τὸ ταπεινό, μὰ τόσο πολύτιμο δῶρο, ποὺ καταστρεφότανε τώρα μπροστὰ στὰ μάτια της, τὸ μικρό, μὰ λατρευτὸ αὐτὸ δῶρο, ποὺ τὰ τρυφερὰ κι' ἀνίδεα δάχτυλα τῆς μικρούλας ἀνηψιᾶς της ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸ καταστρέφουν.

Νόμιζε πῶς ἡ νεότητά της διάβαινε καὶ χανόταν μαζὶ μὲ τὸ πραγματάκι ἐκεῖνο, ποὺ τὰ κομμάτια του πέφτανε στὸ τραπέζι καὶ χάμω στὸ πάτωμα. Κι' ὅταν τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα ἐξαφανίστηκεν ἐντελῶς ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μικρούλας καὶ σωριάστηκε σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ κορδέλλες καὶ ἄχυρα, ἕνα δάκρυ. ποὺ κανένας δὲν τὸ ἀντελήφθη, κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς γεροντοκόρης πάνω στὸ παλιὸ μαῦρο φόρεμά της...

J. HENRI CARYCHET

Ο ΠΕΤΑΛΩΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 32)

Σ' ἐκεῖνο τὸ σακκοῦλι, ποὺ κρέμεται ἐκεῖ ἀπάνω, ἔχει πράγματα, ποὺ μοῦ χρειάζονται, ἀνέβα πάρ' τα καὶ φύσως φεύγουμε.

— Ποῦ εἶναι; ρώτησε ὁ διάβολος, κυττάζοντας.

— Μέσα εἶναι, ἔμπα πάρ' τὰ μιὰ στιγμή, ὡς νὰ τ νω ἐγὼ τὰ χέρια μου.

Μπαίνει ὁ διάβολος μέσα στὸ σάκκο, μ' ὅλο του τὸ σσᾶτο. Τοῦ φωνάζει τότε ὁ πεταλωτής:

— Καθῆστε, τώρα μέσα!

Κάνουν οἱ διαβόλοι κάθε τρόπο γιὰ νὰ βγοῦν ἀπὸ σακκοῦλι, ἀλλὰ πῶς νὰ βγοῦν;... Τότε ὁ πεταλωτής, νὰ κοντόξυλο, ἀρχίζει στὸ ξύλο ὅλους τοὺς διαβόλους, θε ἡμέρα ποὺ τοὺς ἔκανε τοῦ ἁλατιοῦ.

Ἔτσι περάσανε δυὸ-τρία χρόνια, ποὺ φρικιὸ, κλέφτ κακὸ κανένα, στὸν κόσμο δὲν γινότανε. Λείπαν θλέπεις διαβόλοι!... Κλείσανε τὰ δικαστήρια, οἱ ἄνθρωποι ἤρεμα γαπημένοι, μὰ καὶ ἡ γῆ ἔτρεμε ἀπὸ τὶς φωνὲς καὶ τὶς τάρες τῶν διαβόλων. Παραξενεύτηκεν ὁ βασιλιᾶς μὲ τ δωδεκάδα του, γιατὶ δὲν γίνεται κακό, φωνάζανε οἱ δικ σταὶ καὶ οἱ χωροφύλακες, ποὺ μείνανε χωρὶς δουλειά

— Μωρέ, τί εἶναι τοῦτο;

Τέλος μαθαίνει ὁ βασιλιᾶς, πῶς ὅλα τοῦτα τὰ ἔκανε νας πεταλωτής, ποὺ μάζεψε καὶ ἔκλεισε στὸ σάκκο τοὺς διαβόλους. Τὸν καλεῖ στὸ παλάτι καὶ τοῦ λέει καλό.

— Δὲν θλέπεις, πῶς κλείσανε τὰ δικαστήρια καὶ οἱ δικασταί μας; Δὲν θλέπεις, ποὺ κοντεύω νὰ διαλύσω ἄχρηστο πλέον τὸν στρατό, γιατὶ μιὰ ποὺ δὲν ὑπάρχουν διαβόλοι νὰ βάζουν σπιγουνιὲς στὸν κόσμο, πόλεμο γίνονται;... Δὲν θλέπεις τοῦτο κι' ἐκεῖνο;

— Τί θέλεις, Μεγαλειότατε νὰ κάμω;

— Ἄφησε τοὺς διαβόλους νὰ φύγουν, χρειάζονται αὐτοί!...

Μὲ τὰ πολλά, παραδέχθηκε ὁ πεταλωτής, γιὰ τοῦ βασιλιᾶ τὸ χατῆρι καὶ τῶν ὑπουργῶν γιὰ νὰ ἔχουνε καὶ τοί δουλειά, νὰ κάμη νέο συμβόλαιο μὲ τοὺς διαβόλους Νὰ πεθάνη δηλαδὴ ὅταν θέλη αὐτός!

Ἔτσι πῆγαν οἱ διαβόλοι κατά... διαβόλου, τὰ δικαστήρια ἄνοιξαν, γιατὶ βρήκανε δουλειά, ἡ χωροφυλακὴ καὶ στρατὸς βρήκανε πῶς νὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους καὶ παίρνουνε μισθοὺς, καὶ ὁ βασιλιᾶς ἔμεινε στὴν θέσι του.

* * *

Πέρασε ἀρκετὸς καιρός !

Μὲ τὸν καιρό, ὁ πεταλωτὴς βαρέθηκε τὴν ζωή του, πέθανε καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ τὸν Παράδεισο. Ὅταν ἔφθασε στὴν πόρτα καὶ χτύπησε νὰ τοῦ ἀνοίξουν γιὰ νὰ μπῆ καὶ παρουσιάζεται ὁ Ἅγι Πέτρος.

Ἀλλὰ ἀδύνατο νὰ τὸν ἀφήση.

— Τὸ ἐλησμόνησες, τοῦ λέει ὁ Ἅγι Πέτρος, ποὺ σοῦ γα νὰ γυρέψης τὴν «Αἰώνιο ζωὴ» ἀπὸ τὸν Χριστό; καὶ ζητοῦσες ἄλλες χαζομάρες; Ἐδῶ δὲν μπαίνεις... Πήγαινε στὴν διπλανὴ τὴν πόρτα καὶ χτύπησε γιὰ νὰ σ, ἀνοίξουν καὶ νὰ μπῆς.

Ἔφυγεν ὁ πεταλωτὴς καὶ πηγαίνει στὴ διπλανὴ τὴν πόρτα· ἤτανε ἡ Κόλασις. Βροντάει, ξαναβροντάει, ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ Ἅδη, μπουχὸς καὶ μυρωδιὰ ἀπὸ τὴν πίσσα καὶ τὸ θειάφι... Μά, μόλις τὸν εἶδαν οἱ διαβόλοι, ἄρχισαν τὶς φωνές:

— Ὄξω! Ὄξω! μέσα ἐσὺ δὲν μπαίνεις. Θέλεις νὰ μᾶς βάλης ἄλλη μιὰ φορά, μέσα στὸ σακκοῦλι σου...

. . . . . .

— Κι' ἔπειτα Καρακῶτσο;

— Δὲν ἔχει πλέον ἔπειτα. Χτύπα μοναχὰ τὸ ζῶο, γιατὶ ἀλλὰ μᾶς πιάση ἡ βροχή!

Καὶ τράβηξε νὰ κόψη μιὰ βέργα.

Μπομπουνητὰ κατρακυλοῦσανε ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ σκεπάστηκεν ὁ τόπος.

Ὁ Καρακῶτσος ἔσπευσε κάπου, ἀπὸ τὴ μπόρα νὰ προφυλαχθῆ, ἀφήνοντας κι' ἐμὲ κι' ἐσᾶς χωρὶς ἐπιμύθιον.

Ἂς βγάλη ὁ καθένας τὸ δικό του !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

SILKA 150

Ἡ κάλτσα ἀπὸ ζωϊκὴν μέταξαν

Ἐξαιρετικῶς διαφανὴς καὶ πολυ στερεά. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα πρὸς δρχ. 150, τιμὴν ἀπολύτως ὡρισμένην.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ :

SILKA Α. Ε.

MARQUE DÉPOSÉE

ALPHA

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑ ΠΛΕΚΤΑ

κυλόττες κλπ., τιμηθέντα διὰ Βραβείου «Ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ» Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης 1937.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44Β

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' ὅλα τὰ γούστα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ.

ἀφῆς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα τοῦ Ο Ι κ ο υ ΜΠΑΡΝΕΡ τῶν Παρισίων, ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΤΗΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ ἰδιαίτερον τμῆμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικὰς νέας παραλλάξεις ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ Idéal, Velpeau κλπ.

ΟΙΚΟΚΥΡΑΙ !

Μὴν παραπαίνεστε ὀσφρανθῆτε ἀπὸ κυρά, Κάλο, Κακὸ καὶ Σοκολάτα, δίχως νὰ προσθέτετε

ΒΙΝΑ

διότι ἡ ΒΙΝΑ τὰ κάνει ὀμορφότερα, πιὸ ἀγαπητὰ καὶ ἐνεργητότερα.

Πωλεῖται εἰς τὰ Ἐδωδιοπωλεῖα καὶ Κομπόστες τὸ ΚΥΤΙΑ τῶν 50 δραμίων.

Ὁ Βρονγὼφ τῶν παλαιῶν φορεμάτων εἶνε αἱ Γερμανι-

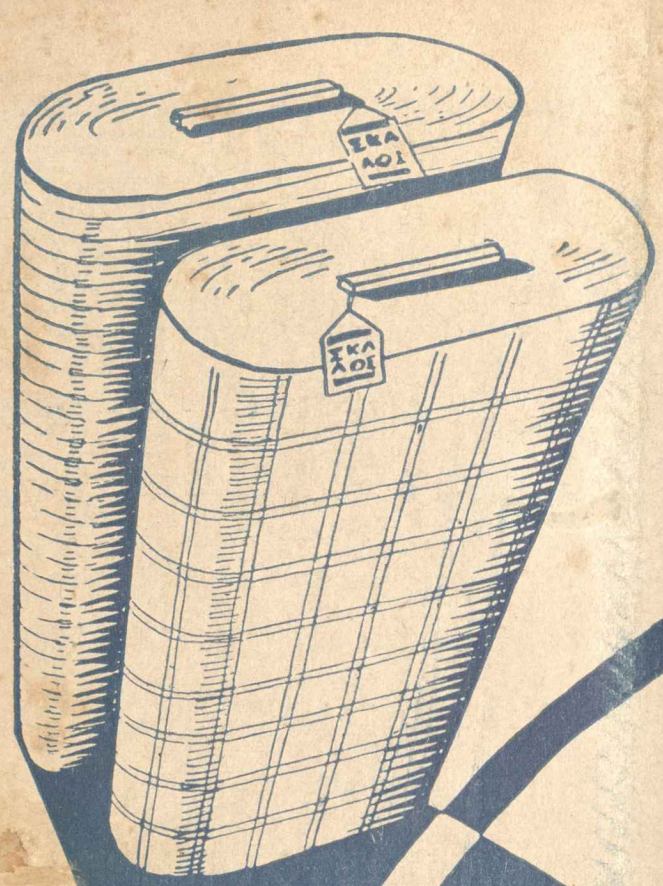

Skalos

E PΓ M O V 29

KIDSTIK PRZEMYSŁOWY